SORA CEA REA
KAREN DIONNE
virtual-project.eu

KAREN DIONNE

SORA CEA REA

Original: *The Wicked Sister* (2020)

Traducere din engleză de:
MARIA ACIOBĂNIȚEI
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

2021

Adevărul este ca soarele.
Îl poți acoperi pentru o vreme, dar nu dispare.

– Elvis Presley

NOTA AUTOAREI

Cititorii familiarizați cu Upper Peninsula din Michigan vor observa că am făcut o mică ajustare a istoriei, de dragul poveștii. Deși acțiunea acestui roman are loc în prezent, iar narațiunea lui Rachel se desfășoară ca și când Spitalul de Psihiatrie Newberry Regional ar funcționa în prezent, centrul de sănătate și-a închis ușile în 1992, iar clădirile renovate adăpostesc acum o închisoare de securitate medie.

1.

ACUM

Rachel

Uneori, când închid ochii, am o pușcă în mâini. Mâinile mele sunt mici; degetele sunt grăsuțe. Am unsprezece ani. Pușca aceasta nu are nimic special, nimic care să o distingă de orice alt Remington, în afară de faptul că este pușca din pricina căreia a murit mama.

În viziunea mea, eu stau deasupra mamei. Pușca este îndreptată spre pieptul ei. Are gura deschisă și ochii închiși. Pieptul îi este roșu.

Tata aleargă pe holul de la intrare. „Rachel!”, țipă el când mă vede. Cade în genunchi, o ia pe mama în brațe, ridică privirea spre mine, cu o expresie străină de șoc și groază.

O leagănă pe mama multe vreme, ca și când ar fi un bebeluș. Ca și când ar fi vie.

În cele din urmă, o așază cu grijă pe parchetul tocit și se ridică încet în picioare. Îmi ia pușca din mâinile tremurânde și se uită la mine cu o suferință mai mare decât pot înțelege și întoarce pușca spre el.

„Nu așa”, spune păianjenul țesător auriu din mijlocul pânzei sale, dintr-un colț al camerei mele în care îngrijitorii nu mătură niciodată. „Tatăl tău a omorât-o pe mama ta, iar apoi s-a sinucis”.

Nu înțeleg de ce minte păianjenul. Păianjenii spun în mod normal adevărul.

— De unde știi? nu rezist eu să întreb.

Nu era acolo când părinții mei au murit. Eu eram.

Păianjenul mă privește solemn cu opt ochi strălucitori. „Știu, spune el. Toți știm”.

Puii săi o zbughesc la marginea pânzei, la fel de mărunți precum firele de praf și încuviințează din

cap.

Vreau să îi spun păianjenului că se înșală, că știu mai bine decât oricine ce s-a întâmplat în ziua în care părinții mei au murit și că înțeleg consecințele crimei mele din copilărie mai bine decât va înțelege el vreodată, deoarece trăiesc cu ele de cincisprezece ani. Odată ce ai luat viața cuiva, te dărâmă, te sparge în atâtea cioburi infinitezimale, încât nimeni și nimic nu te mai poate repara la loc. Întreabă orice șofer beat care a omorât un pieton, orice vânător care a crezut că prietenul sau cumnatul pe care l-a împușcat era o căprioară.

Orice om care a ținut în mâini o pușcă încărcată, când era prea mic să anticipeze ce urma să se întâmple.

Terapeuții mei spun că sufăr de o afecțiune complicată pricinuită de suferință și promit că mă voi face mai bine cu timpul. Terapeuții mei se înșală. Mi-este tot mai rău.

Nu pot dormi, iar când dorm, am coșmaruri. Mă doare capul frecvent și stomacul tot timpul. Obișnuiam să mă gândesc întruna la sinucidere, până când mi-am dat seama că să trăiesc într-un spital de psihiatrie pentru tot restul vieții este o pedeapsă mai mare. Mănânc, dorm, citesc, mă uit la televizor, ies afară. Respir aerul cald al verii, simt soarele pe piele, ascult păsările ciripind și zăpada căzând și, prin toate acestea, mereu, mereu în prim-planul minții mele și adânc în inima mea arde acest adevăr îngrozitor: eu sunt motivul pentru care părinții mei nu vor mai vedea, mirosi, gusta, râde sau iubi niciodată. Părinții mei sunt morți din cauza mea.

Poliția a stabilit că morțile părinților mei au fost o crimă și o sinucidere, comise de tatăl meu. Toate reportajele de știri pe care am reușit să le găsesc sunt de acord: Peter James Cunningham (45 de ani) și-a ucis soția, Jennifer Marie Cunningham (43 de ani), din motive nedeterminate, iar apoi a întors pușca asupra sa. Unii speculează că eu l-am

văzut pe tata împușcând-o pe mama și de aceea am fugit; alții, că am găsit cadavrele părinților mei și acesta este motivul care m-a făcut să o iau razna. Le-aș fi spus că eu eram responsabilă dacă aș fi fost în stare să vorbesc. Când mi-am revenit din starea catatonică, trei săptămâni mai târziu, m-am asigurat că toată lumea care voia să asculte va ști ce făcusem.

Dar, până astăzi, nimeni nu mă crede. Nici măcar păianjenul.

2.

Las păianjenul cu odraslele lui și mă uit la ceas, un model ieftin de plastic, pe care mi l-a cumpărat mătușa Charlotte de la magazinul cu produse de un dolar, după ce ultimul pe care mi l-a dat a fost furat, și cobor două etaje în sala comună. Pe unul dintre canalele TV prin cablu se difuzează *Star Trek,* filmul original, în după-amiaza aceasta, și i-am promis prietenului meu Scotty că mă voi asigura că nimeni nu schimbă canalul. Pașii mei răsună pe scara goală. Port tenișii. Se închid cu scai – singurul fel cu care avem voie. Gresia ceramică este crăpată și lipsesc bucăți, tencuiala de pe pereți și tavan se fărâmițează și se decojește. Camera mea este în una dintre cele mai vechi clădiri, care datează de la deschiderea spitalului, în 1895, pe când se numea Azilul de Nebuni din Upper Peninsula. „Centrul Regional de Sănătate Mintală Newberry", cum este cunoscut astăzi, sună clar mai bine, dar tot aia e: unul dintre cele două mari spitale de psihiatrie din statul Michigan, acesta în nordul peninsulei, iar celălalt în sud, unde bolnavii mintal merg să se facă mai bine, iar cei irecuperabili își duc zilele. Eu mă încadrez undeva, între.

Cobor de pe scară și mă izbesc de un zid de sunete. Coridorul este aglomerat. Pacienți, asistente, pacienți cu asistente mergând unul lângă altul, căci după masă, bulimicii nu pot fi lăsați singuri. Infirmiere, menajere, un doctor cu halat alb. Îmbrățișez peretele, îmi țin capul în pământ. Nu vorbesc cu nimeni. Nimeni nu vorbește cu mine. Terapeuții îmi spun mereu că ar trebui să îmi cunosc colegii, dar este greu să vezi de ce ar avea rost să te împrietenești cu cineva care oricum va pleca. Traversez pasajul împrejmuit cu sticlă dintre dormitoare și clădirea administrației, care se încinge ca iadul în zilele însorite – plexiglas

încasabil, personalul se asigură că nou-sosiții știu – și deschid ușa camerei comune.

Camera comună este la fel de posomorâtă pe cât te-ai aștepta să fie într-un spital de psihiatrie care are peste o sută de ani: pereți crem, pătați de murdărie, gresie verde tocită de azbest, ferestre cu ochiuri multiple și rame grele de metal, ca să nu poată sări nimeni afară, scaune de vinilin și canapele peticite cu scotch și întoarse către ușă. Este totodată zgomotoasă, cu televizorul dat mult prea tare, astfel încât să poată fi auzit peste conversațiile vizitatorilor și ale pacienților care vorbesc mult prea tare, ca să se facă auziți peste zgomotul televizorului. Și miroase, o combinație de mirosuri stătute, de gătit și dezinfectant, despre care mătușa mea Charlotte spune că îi amintește de un azil de bătrâni, peste care se suprapune duhoarea de țigări. Practic, toată lumea din spital fumează. Țigările sunt gratuite; o manevră deșteaptă a companiilor de tutun pentru a ne face să devenim dependenți și clienți pe viață sau doar un alt calmant din abundentul arsenal al spitalului, nu aș putea să spun. Cu brichete și chibrituri nu avem voie, cum nu avem voie nici cu șireturi, șnururi, pungi de cumpărături de plastic, pungi de gunoi și zeci de alte articole obișnuite, însă potențial letale, pe care oamenii care nu locuiesc în spitale de boli mintale le folosesc în fiecare zi.

Chiar și așa, au fost două sinucideri reușite de când sunt aici. O fată a deșirat un pulover și a împletit firul în mai multe pentru a face o frânghie, apoi și-a legat-o în jurul gâtului și a aruncat celălalt capăt peste o țeavă de lângă tavanul băii, s-a urcat pe toaletă și și-a dat drumul. Alta a băut o sticlă de soluție de curățat conductele, pe care a furat-o dintr-un cărucior cu produse de curățat, când nu se uita nimeni. Femeia de serviciu și-a pierdut slujba din pricina asta. Totuși, când te gândești că cel puțin jumătate dintre pacienți și probabil mai mult sunt aici deoarece fie au avut o

tentativă de sinucidere, fie au amenințat că o vor face, trebuie să recunoști meritele personalului.

— Ur-sa! strigă Scotty din capătul celălalt al încăperii când mă vede.

Sare în sus și își flutură mâinile. Zâmbesc și fac cu mâna și eu. Scotty este un copil într-un corp de bărbat, masiv și cu umerii lați, cu brațe care par că te-ar putea strivi într-o îmbrățișare, dar care este moale ca o bezea pe dinăuntru, cu ochii albaștri apoși, un păr blond murdar și vârsta mintală undeva pe la nouă ani. „Scotty" nu este numele său real, apropo; îi spun așa doar din cauza obsesiei pe care o are pentru *Star Trek,* la fel cum el îmi spune „Ursula" fiindcă iubesc urșii.

Fratele lui Scotty, Trevor, așteaptă și el pe canapea. Stomacul îmi face salturi ca de obicei când îl văd. Știam că va fi acolo, desigur – eu și cu el am stabilit că vom vorbi între patru ochi după film – dar nu pot controla efectul pe care îl are asupra mea. Trevor Lehto are douăzeci și opt de ani, cu zece ani mai tânăr decât Scotty și cu doi ani mai mare decât mine. Astăzi poartă o cămașă în carouri, cu mânecile răsfrânte până la coate, bascheți Converse și blugi, ce vin bine cu părul lui castaniu, ochii căprui și barba zbârlită, care reușește să pară atât naturală, cât și îngrijită. Și eu am părul castaniu și ochii căprui și port blugi și carouri, deoarece, practic, aceasta este uniforma pentru bărbați și femei la U.P., dar lui Trevor îi iese ținuta într-un fel pe care oamenii tind să îl observe. Sunt destul de sigură că nu sunt singura persoană de la spital căreia i s-au aprins călcâiele după el.

— A trecut ceva timp, zic și mă așez la celălalt capăt al canapelei, cu Scotty între noi. Arăți bine.

Nu fac doar pe politicoasa. Trevor este bronzat bine și, judecând după mușchii încordați ai antebrațelor sale, mai în formă decât l-am văzut vreodată. Cred că este rezultatul a șase luni de mers cu rucsacul în spate prin nordul Patagoniei.

— Mulțumesc. Abia ce m-am întors. Bineînțeles, primul lucru pe care a trebuit să îl fac a fost să vin să îl văd pe tipul ăsta.

Îl pocnește pe fratele său peste braț. Scotty zâmbește larg și îi întoarce pumnul. Nu pot să nu zâmbesc, la rândul meu. Zâmbetul lui Scotty este la fel de pur și de sincer ca inima lui. Nu este nevoie de prea mult ca să-l faci fericit, ceea ce este unul dintre motivele pentru care îmi place să umblu cu el. Unii oameni cred că motivul pentru care m-am împrietenit cu Scotty a fost ca să mă pot apropia de Trevor, dar nu este adevărat. Înțeleg că prietenia noastră ar putea părea ciudată, dat fiind că I.Q.-ul meu este 120, iar al lui Scotty este poate jumătate pe-atât, dar acesta este parțial motivul pentru care funcționează prietenia noastră. Scotty mă acceptă așa cum sunt și nu cere nimic în schimb. Cel mai important, nu pune întrebări.

— Cum și-a învinețit ochiul? mă întreabă Trevor. Nu vrea să-mi spună.

— Nu știu. Nu vrea să-mi spună nici mie și cu nimeni altcineva nu vorbește.

Deși este posibil ca Scotty să fi căzut pe scări sau să fi intrat singur într-o ușă, este mai probabil ca unul dintre infirmieri să îl fi lovit sau să-i fi pus piedică intenționat. Majoritatea sunt la fel de vânjoși ca jucătorii de fotbal, ceea ce au și fost unii dintre ei, înainte să-și bușească vreun genunchi sau să se fi accidentat în vreun fel, ajungând aici. Să pui oameni frustrați și cu o forță fizică mare să conducă o populație neputincioasă nu are cum să nu se termine rău, iar Scotty este o țintă ușoară. Nu este prima oară când a apărut cu tăieturi și vânătăi inexplicabile și nu va fi ultima.

Trevor încearcă să găsească o casă decentă la jumătatea drumului, lângă Marquette, ca să poată fi cu ochii pe fratele său, dar până acum, nu a găsit nimic. Nu sunt multe locuințe unde oamenii să fie dispuși să accepte un schizofrenic cu tendințe paranoide și retard mintal.

— Tșșșt, face Scotty când începe filmul.

Camera se umple cu un cor previzibil de mormăituri și de „Nu asta iar!” și „Schimbă programul!”, motiv pentru care am presetat programul corect mai devreme în dimineața aceasta și am luat telecomanda. Dau volumul mai tare și îndes telecomanda între pernele canapelei.

Filmul se dovedește a fi mult mai plăcut decât credeam că va fi, căci Scotty stă pe marginea canapelei, aplecându-se în față, cu mâinile între genunchi, complet absorbit, timp de două ore cât durează, în timp ce eu și Trevor ne sprijinim de perne și ne dăm ochii peste cap cu rândul, pe la spatele lui. Ocazional, o femeie din celălalt capăt al încăperii, care se preface că citește sârguincioasă, ridică privirea din carte și se uită pătrunzător de la mine la Trevor și înapoi la mine, de parcă m-ar face bucăți, ceea ce mă încântă poate mai mult decât ar trebui.

De îndată ce dispare genericul, Scotty sare în picioare.

— Forța fie cu voi, intonează el.

Pentru oricine altcineva, binecuvântarea lui Scotty ar părea o prostie: „Fuh-tzah-feh-guh-vhuoi”, rostită monoton, cu fiecare cuvânt separat de o pauză dureroasă și scos cu mare efort. Nu pot explica de ce reușesc să îl înțeleg când vorbește de parcă ar avea prune în gură, la fel cum nu pot să explic de ce sunt în stare să pricep ce spune păianjenul. Nu îi spun că este o replică din *Războiul stelelor,* și nu din *Star Trek.*

— Două săptămâni! strigă Trevor după el, în timp ce Scotty se răsucește pe călcâie și o ia drept spre camera lui, din aripa bărbaților. Scotty nu răspunde.

Trevor se ridică și se întinde.

— Pfiu, a fost groaznic. Ești gata să începem sau ai nevoie de câteva minute mai întâi?

— Haide să o facem.

Nu m-ar deranja să trec pe la baie, dar toaletele de la etajul acesta sunt încuiate și nu am chef să cobor la biroul principal să implor să-mi dea cheia. Las telecomanda pe canapea pentru cine o va dori și îl urmez pe Trevor spre o masă goală, cât mai departe posibil de televizor. Când Trevor m-a sunat să-mi spună că hotărâse să urmeze jurnalismul ca specializare principală și m-a întrebat dacă mă putea intervieva pentru un articol din acela scris după ani, de genul *Unde sunt acum?* mi-am dat seama că Universul îmi oferise un dar. Timp de cincisprezece ani, ideea că tata a ucis-o pe mama a rămas necontestată. Eu sunt singura care știe că nu a făcut-o. Interviul este o șansă de a face ceva bun cu viața mea inutilă și irosită – posibil singura pe care o voi primi, dat fiind că reporterii nu s-au îmbulzit să mă caute.

Cu toate acestea, sunt emoționată. Să îi spun unui reporter aspirant că mi-am ucis mama și să îl las să-mi publice adevărul va avea sigur consecințe: scepticism și ridicol dacă nu sunt crezută, urmate de și mai multă terapie, mai multe coșmaruri, mai multe medicamente; poate că voi fi supravegheată din nou să nu mă sinucid, dacă se dovedește că nu pot suporta presiunea, ceea ce *nu* vreau să fac, căci nu voi fi lăsată singură nicio secundă, nici măcar când fac pipi – sau, dacă povestea mea este crezută, o investigație a poliției, exonerarea tatei, poate închisoare pentru mine. Ca să nu mai spunem că după ce Trevor va afla că mi-am ucis mama nu se va mai uita niciodată la mine la fel. Am văzut prea mulți oameni spunând ce au pe suflet, la terapia de grup, crezând că asta îi va face să se simtă mai bine, ca să descopere că dezvăluirea celor mai adânci și mai întunecate secrete ale lor înrăutățește lucrurile invariabil de o mie de ori. După ce știi că unchiul cuiva a abuzat-o, în timp ce tatăl vitreg înregistra, ca să poată vinde filmele pe rețeaua întunecată sau că tipul acela drăguț după care ți s-au aprins călcâiele când

aveai paisprezece ani și-a petrecut primii șapte ani din viață crezând că era fată, fiindcă așa îl îmbrăca și îl trata mama lui, iar la șaisprezece ani încă se lupta cu probleme de gen, sau că părinții noii tale colege de cameră urmăreau fiecare bucățică de mâncare pe care o ducea la gură și, dacă lua în greutate chiar și două sute cincizeci de grame, trebuia să lucreze într-o sală de gimnastică, care semăna mai degrabă cu o cameră de tortură, este greu să uiți. Îmi amintesc că *vreau* să o fac. Chiar dacă Trevor a avut inițiativa acestui interviu, sunt aici din voință proprie.

Mă așez. Se așază. Aștept.

— Este în regulă dacă înregistrez?

Bagă mâna într-o geantă de pânză gen poștaș și pune un reportofon pe masă, între noi, fără să aștepte răspunsul meu. Geanta pare nouă.

— Ăă, da. Sigur, spun eu, deși gândul că va pleca, cu înregistrarea conversației noastre, mă face să mă cuprindă greața.

Nu a fost ușor să trec de la fetița de unsprezece ani îngrozită, atât de traumatizată de ce făcuse încât nu putea nici să se miște, nici să vorbească, la cea care sunt astăzi, când – ei bine, măcar pot merge și vorbi. Mi s-a spus că nu răspundeam deloc nici la stimuli verbali, nici la stimuli fizici, când am sosit. Îmi amintesc că vedeam și auzeam, dar, când mă gândeam ce voiam să spun, să vorbesc sau să mă mișc, pur și simplu nu părea că merită efortul. Știu că sună ciudat, dar acesta este cel mai bun mod în care o pot descrie. Nu eram plictisită, deoarece nu percepeam trecerea timpului. Orele păreau minute, zilele păreau ore, cele trei săptămâni pe care le-am petrecut captivă într-un corp necooperant, hrănită printr-un tub pe care mi-l băgaseră pe nas și care se scurgea într-un cateter, se contopeau într-o singură zi, interminabilă. Mă puteam mișca doar dacă o făcea cineva pentru mine; apoi stăteam în poziția aceea, până mă mișcau din nou, ceea ce îmi imaginez că

era util când venea vremea să mă mute de pe scaunul cu rotile pe pat și invers.

Mai mult decât orice, îmi amintesc o oboseală copleșitoare, pe care nu ar trebui să o cunoască niciun copil. Uneori, părea un efort prea mare chiar și să respir. Eram pierdută într-un vârtej de gânduri și amintiri, pe care nu le puteam ține sub control: *Sunt în camera armelor. Ridic pușca pe umăr. Trag în leul din camera cea mare. Trag în zebră și într-o gazelă. Sunt un Vânător de Animale Mari, și nu o fată de unsprezece ani, căreia îi plac toate viețuitoarele la fel de mult și nu ar răni o muscă. „Ce faci?" țipă mama când mă vede. „Lasă pușca jos!", iar eu o fac. Se aude un pocnet. Mama cade. Nu se ridică.* O scenă care s-a învârtit în capul meu în ultimii cincisprezece ani ca un film, fără să se clintească vreun detaliu.

Începe cu o serie de întrebări ușoare, la care răspund cu ușurință: Cum a fost să-mi petrec adolescența într-un spital de psihiatrie (cât de rău ai putea crede și mai rău decât ți-ai putea imagina); am mers la școală (da, aveam ore, dar nu am dat examenul de absolvire, căci nu plănuiesc să plec, așa că ce rost are – deși nu îi spun asta); am prieteni, în afară de fratele său (niciunul, dacă nu punem la socoteală păianjenul și să numesc relația noastră „prietenie" este o exagerare, având în vedere modul în care mă contrazice constant, lăsând la o parte faptul că păianjenii țesători aurii nu trăiesc decât cam un an și am pierdut șirul cu câte generații m-am împrietenit); ce aș vrea să știe oamenii despre mine și nu știu deja (deschiderea perfectă să îi spun că mi-am ucis mama, dar este puțin cam devreme în interviu pentru asta, așa că nu fac decât să ridic din umeri).

Se foiește pe scaun, dându-mi de înțeles că urmează să treacă la alt subiect. Mă pregătesc. Mă pricep foarte bine să citesc limbajul corporal. Într-un loc ca acesta trebuie să te pricepi.

— Acum, să vorbim despre anii copilăriei. Spune-mi cum era viața ta înainte să vii la spital.

— E o problemă dacă fumez? întreb, trăgând de timp, ca să îmi pot alege cuvintele cu grijă, din scenariul mintal pe care l-am pregătit. Depind foarte multe de interviul acesta.

Trevor trebuie să înțeleagă că părinții mei au fost pe cât de fericiți pot să fie doi oameni, că tata nu ar fi omorât-o pe mama mai mult decât ar fi omorât-o Romeo pe Julieta. După ce stabilesc asta, îi pot spune ce am făcut. În plus, chiar vreau o țigară.

— Ăă, nu. Cred că nu. Flutură din mână la ceața care plutește peste încăpere. Cred că voi muri oricum de cancer la plămâni până terminăm interviul.

Râd cu el și scot o țigară, apoi ridic mâna și o țin ridicată, până când unul dintre infirmieri vine la mine și mi-o aprinde.

— Înainte să vin la spital, încep eu, întorcându-i cuvintele întocmai, folosind tehnica de ascultare pe care am învățat-o de la terapeuții mei, pentru a transmite mesajul subtil că suntem amândoi pe aceeași lungime de undă, copilăria mea era foarte fericită. Părinții mei erau unul dintre acele cupluri care se iubeau cu adevărat. Știi genul despre care vorbesc: nu pot pleca la muncă dimineața fără să se sărute – cu adevărat, nu doar pe obraz; se țin de mână când merg pe stradă, stau unul lângă celălalt pe canapea când citesc sau se uită la televizor, în loc să stea la capete opuse. Sora mea spune că părinții noștri erau mai îndrăgostiți în ziua în care au murit decât în ziua în care s-au cunoscut și eu o cred. Am făcut școală la domiciliu amândouă, așa că am petrecut mult timp împreună. Toți patru, împreună cu sora mamei, locuiam într-o uimitoare cabană de bârne cu două etaje, construită de stră-străbunicul meu, pe patru sute de acri, la sud-est de Marquette, pe vremea baronilor cherestelei – dar

cred că știi asta, adaug, gândindu-mă la milioanele de cuvinte care au fost scrise despre noi.

— E-n regulă. Aș vrea să o aud spusă cu cuvintele tale.

— Bine, atunci.

Trag din țigară în timp ce mă gândesc la cel mai bun mod de a direcționa conversația înspre punctul în care vreau să ajung, apoi scutur scrumul în una dintre scrumierele din aluminiu subțire, împrăștiate prin încăpere, care ar trebui să fie de unică folosință, dar spitalul nu le aruncă niciodată, deoarece suntem o instituție de stat, subfinanțată cronic.

— Părinții mei erau zoologi, sunt sigură că știi și asta. Proprietatea noastră era înconjurată de stânci înalte pe trei laturi și de un lac mare pe a patra, foarte izolată, virgină. Părinții mei obișnuiau să spună că să trăiești și să lucrezi în acest microsistem ecologic uimitor era raiul pe pământ. Și, pentru că părinții tatei dețineau zona în care studiau mama și tata, iar părinții mei își finanțau singuri cercetările, nu trebuia să dea socoteală nimănui, așa că își organizau singuri munca și ce alegeau să studieze era complet sub controlul lor. Tata se ocupa de batracieni, iar mama studia ursții negri. Glumeau că mama avea de două ori mai mult testosteron decât tata – având în vedere alegerile lor, știi.

Trevor zâmbește și notează gluma părinților mei în carnetul lui.

— Tu ce preferai, broaștele sau ursții?

— Iubeam tot ce mișcă, răspund eu diplomat, deși, adevărul este că batracienii nu mă impresionează cine știe ce, în vreme ce sunt la fel de înnebunită după ursi negri pe cât era mama și mereu voi fi. Obișnuiam să merg cu părinții pe teren. Într-o zi, mărșăluiam prin jurul heleșteelor și al pârâielor, înfășurată în plasă pentru țânțari, cu cizme până la șold, ca tata, colectând mostre de apă, numărând mormoloci și culegând broaște, iar

a doua zi, mă ghemuiam alături de mama în ascunzătoarea ei, urmărind un urs negru de două sute cincizeci de kilograme amușinând împrejurul locului în care le puneam momeală, la câțiva metri distanță.

— Sună idilic.

— Era.

Nu-mi prea dau seama dacă este sincer sau dacă mă provoacă să o confirm. Sper că nu exagerez povestind despre copilărie și că nu crede că amintirile mele sunt colorate de imaginație și de timp. Adevărul fie spus, anii aceia au fost mai idilici decât i-am descris, la fel de magici ca o poveste: locuri sălbatice și frumoase, o cabană de vânătoare la fel de splendidă ca un castel în mijlocul unei păduri misterioase, de nepătruns; părinți inteligenți și iubitori, care mă tratau ca pe o prințesă, implicându-mă în munca lor, ca și când aș fi fost egalul lor și dându-mi libertatea să explorez, să învăț, să cresc.

— Și nu ți-era teamă să hălăduiești prin păduri de una singură?

— Nu. Să umblu prin pădure de una singură nu era deloc deosebit pentru mine, așa cum nu este pentru un copil de la oraș care învață să meargă cu metroul.

Încuviințează din cap, ca și când i-aș fi confirmat ceva important, deși nu îmi pot imagina ce, apoi își trage geanta ca de poștaș spre el și caută prin ea, după care scoate un plic mare, maro, de hârtie.

— Vreau să îți arăt ceva. Aceasta este o copie a raportului poliției. Nu sunt poze, adaugă el repede. Răsfoiește dosarul și scoate o foaie de hârtie, pe care o pune pe masa dintre noi. Exact aici. Bate cu degetul în mijlocul paginii. Aici se vorbește despre dispariția ta. Bineînțeles, s-a oprit exact la cea mai senzațională parte a poveștii mele, deși, dacă speră să dea lovitura, a ajuns exact cu cincisprezece ani prea târziu. Oricine îmi poate căuta numele pe

Google, laolaltă cu „fată dispărută” și va găsi o mulțime de articole despre dispariția mea, de la tabloide la știrile naționale. FATA DISPĂRUTĂ GĂSITĂ! și FATA MIRACULOASĂ SUPRAVIEȚUIEȘTE DOUĂ SĂPTĂMÂNI CHINULUI ÎN SĂLBĂTICIE – SE ÎNTOARCE LA CIVILIZAȚIE FĂRĂ SĂ MAI POATĂ VORBI și, preferata mea: MOWGLI DIN VIAȚA REALĂ SALVAT DE LUPI?

— Raportul spune că, la sosirea poliției, deja dispăruseși, punctează el, ca și când nu aș cunoaște detaliile propriei mele povești. Au pornit în căutarea ta, dar pământul era deja prea bătătorit pentru a ști încotro o apucaseși. Apoi, în noaptea aceea, a nins, ceea ce a eliminat orice șansă de a-ți lua urma dimineața. Cu toate acestea, au căutat zile în șir – elicoptere, câini care iau urma, tot ce s-a putut – deși, pe măsură ce trecea timpul, toată lumea a trebuit să recunoască – probabil erai moartă.

— Așa e. Până când, două săptămâni mai târziu, un șofer care trecea pe acolo m-a găsit zăcând pe marginea autostrăzii, am intervenit eu, încercând să grăbesc lucrurile, ca să trecem la subiectul pe care venisem să îl discut.

— Zăcând pe marginea autostrăzii, *fără să te poți mișca sau vorbi,* ceea ce, recunosc, *este* un detaliu cât se poate de dramatic. Însă, în afară de asta și de câteva zgârieturi și vânăt ai, fizic erai într-o formă remarcabil de bună. Dar iată care este treaba, Rachel. Am crescut în Upper Peninsula. Știu cum este vremea la început de noiembrie. Temperatura scade sub zero grade noaptea și, cu zăpada care tocmai căzuse, nu aveai cum să fi supraviețuit în acele două săptămâni de una singură. Însă, cumva, ai reușit. Știu că nu ți-ai putut aminti nimic pe atunci, dar acum? Este ceva ce mi-ai putea spune, orice? Ce ai mâncat? Cum te-ai încălzit? Unde ai dormit?

Pare atât de încrezător că sunt tentată să născocesc ceva pentru a-l satisface, pe el și pe viitorii săi cititori! Mă gândesc că i-aș putea spune orice și nimeni nu m-ar contrazice. Din nefericire, acele zile sunt un mister la fel de mare pentru mine acum, pe cât erau atunci, în plus, urăsc din din tot sufletul când oamenii nu spun adevărul.

— Îmi pare rău, nu. Tot nu-mi amintesc absolut nimic. Terapeuții mei au încercat să mă ajute să-mi recapăt amintirile. Cred că m-au văzut ca pe o provocare personală. Eram această fată misterioasă, acest copil sălbatic care a apărut la două săptămâni după dispariție, habar n-având unde fusese sau ce făcuse. Dar, în cele din urmă a trebuit să acceptăm că zilele acelea erau duse pentru totdeauna.

— Dar chiar sunt, oare? Nu spun oamenii de știință că reținem tot ce vedem sau auzim? Amintirile acelea trebuie să fie undeva, zornăind în vreun colț al minții tale.

— Ei bine, da. Tehnic, este adevărat. Am vrut să spun că amintirile mele au dispărut în sensul că nu le pot accesa. Crede-mă, am încercat. Ce trebuie să înțelegi în legătură cu amintirile asociate cu traumele din copilărie sunt următoarele: creierul le procesează diferit față de cele normale, îngropându-le uneori atât de adânc, încât nici nu realizezi că motivul pentru care ai probleme ca adult este acela că ți s-a întâmplat ceva în copilărie.

Ce nu îi spun este că nu *vreau* să îmi amintesc zilele acelea și nu mi le-am amintit niciodată, ceea ce este, fără îndoială, un factor important în eșecul colectiv al terapeuților mei. Dacă ceea ce mi s-a întâmplat în acel interval a fost atât de perturbator încât creierul meu a simțit nevoia să îl șteargă, nu vreau să știu.

— Ai putea să arunci o privire? Te rog? Poate că, dacă citești raportul, îți vei aminti ceva.

Iau dosarul pe care mi-l întinde, deși, să citesc detaliile acelei zile este ultimul lucru pe care vreau să îl fac; practic, îi arunc un os pentru că a condus o sută șaizeci de kilometri ca să mă intervieveze și știm amândoi că nu i-am dat cine știe ce. Mă uit repede pe pagini, simulând interesul, până când dau peste un desen naiv cu un copil lângă o pușcă imensă și devin cu adevărat interesată. Citesc paragraful de lângă:

> *După ce fiica a fost găsită, medicul legist a examinat fata și nu a descoperit nicio vânătaie pe membrele sau torsul ei, care ar fi trebuit să rezulte după ce a tras cu un Winchester Magnum. Date fiind dimensiunile armei în raport cu înălțimea și greutatea fetei, ca și lipsa de urme fizice, medicul legist a concluzionat că fiica nu a tras cu pușca.*

Inima îmi duduie. Pun dosarul cu grijă pe masă, îmi șterg mâinile pe blugi și le bag sub picioare pentru a le împiedica să tremure. Nu înțeleg. Am împușcat-o pe mama. Am ucis-o – *știu* că așa este. M-am văzut stând deasupra corpului ei cu pușca de nenumărate ori.

Cu toate acestea, nu există niciun motiv să cred că acest paragraf nu este adevărat. Oricine o fi scris acest raport, nu are cum să îl fi inventat. Detaliile sunt prea specifice. Prea ușor de negat. Până și eu pot vedea că pușca din imagine – care *nu* este Remingtonul pe care îl văd în viziunile mele – este atât de mare, încât ar fi fost imposibil pentru o copilă de unsprezece ani să îl țină în mână.

> *Date fiind dimensiunile armei în raport cu înălțimea și greutatea fetei, ca și lipsa de urme fizice, medicul legist a concluzionat că fiica nu a tras cu pușca.*

Este imposibil. Și totuși, adevărul este exact în fața mea, negru pe alb.

Nu am ucis-o pe mama. Nu aș fi putut să o fac. Conform raportului poliției, nici măcar nu am tras cu pușca aceea.

3.

Închid ochii, mă legăn, apuc marginea mesei, ca să nu leșin. Am un nod atât de mare în gât, că abia pot să respir. Cincisprezece ani.

Cincisprezece ani într-un spital de psihiatrie, ispășind o pedeapsă pe viață autoimpusă, pentru o crimă pe care nu am comis-o. Este o nebunie. O demență. O aberație. Mă simt ca o proastă. Două propoziții din mijlocul unui raport al poliției dovedesc că întreaga mea viață a fost clădită pe o minciună. *Definită* de ea.

Amintirile acelor ani se prăvălesc peste mine în valuri.

— Împlinesc doisprezece ani. Stau turceşte pe podeaua unei celule capitonate, legată într-o cămaşă de forță. Mă dor brațele și mă mănâncă nasul și trebuie să fac pipi. Am vocea răguşită de la atâta țipat după ajutor. Când apare, în sfârşit, un infirmier în cadrul ferestruicii din uşă, mi-am udat și murdărit deja pantalonii.

— Am cincisprezece ani. Stau întinsă pe spate pe o targă îngustă, numărând luminile fluorescente care îmi trec pe deasupra capului, în timp ce sunt împinsă pe un hol lung. Brațele și picioarele îmi sunt legate cu chingi de piele. Terapeuta mi-a promis că aceasta va fi ultima sesiune de terapie cu electroşocuri de care voi avea nevoie. Și nu o cred.

— Săptămâna trecută. Sunt atât de drogată după încă o schimbare arbitrară a medicamentelor pe care le iau, încât nu vreau decât să dorm. Un infirmier mă trezeşte oricum și mă trage din pat, ca să stau la coadă în fața biroului asistentelor, împreună cu alți pacienți care își aşteaptă pastilele. Afară, cerul se face roşu, iar apoi verde. Greierii țârâie, în vreme ce undeva pe hol se aude cântând o vioară. Mă zgârii

pe brațe până când sângerează, încercând să liniștesc furnicile care îmi mișună pe sub piele.

•

— Ești bine?

Atâția ani. Atâta umilință. Atâta suferință. *Totul degeaba.* Vreau să țip, să izbesc cu pumnul în perete și să fac bucățele raportul poliției, să i-l arunc în față lui Trevor, să mă urc pe masă și să strig către toată încăperea că nu am ce căuta acolo și nu am avut niciodată ce căuta.

— Rachel? Ești bine? Vorbește cu mine.

Pare sincer îngrijorat. Îmi imaginez cum arăt: palidă, transpirând, tremurând. Probabil crede că urmează să am un atac de cord. Poate că așa este.

— De fapt, spun, nu sunt bine. Îmi pare rău. Trebuie să fie o reacție la noile mele medicamente. Îmi pare rău. Putem să terminăm asta mai târziu? Poate la telefon?

— Bineînțeles. Vrei să sun pe cineva? Pot să fac ceva?

— Voi fi bine, mint eu. Sunt doar puțin ametită, asta este tot.

— Dacă ești sigură…

— Sunt sigură. Mă forțez să zâmbesc. Mulțumesc pentru înțelegere.

Este dezamăgit, desigur, dar nu am ce face. Îmi strânge mâna, închide reportofonul și își adună lucrurile, îmi dă cartea lui de vizită, spune că a fost o plăcere să stea de vorbă cu mine, speră să mă simt mai bine în curând, îmi promite să revină în câteva zile să vadă ce fac, îmi spune să sun până atunci dacă îmi amintesc ceva important sau vreau doar să vorbesc. Între timp, nu pot să gândesc decât „Grăbește-te, pleacă, dă-i drumul”. A doua ușă se închide în urma lui, îmi încrucișez brațele pe masă și îmi așez capul pe ele.

Date fiind dimensiunile armei în raport cu înălțimea și greutatea fetei, ca și lipsa

de urme fizice, medicul legist a concluzionat că fiica nu a tras cu pușca.

Cum se poate să nu fi știut asta? De ce nu îmi amintesc? Când am ieșit din starea catatonică, am spus tuturor că am ucis-o pe mama. De ce nu s-a gândit nimeni să îmi spună nu numai că *nu* am ucis-o, ci și că *nu aș fi avut cum*? Mi-aș fi putut petrece adolescența la cabană, aș fi putut merge la universitate, luându-mi licența și continuând cercetările mamei, m-aș fi putut îndrăgosti și căsători. În schimb, nu am realizat absolut nimic, renunțând la viitorul meu în schimbul alor mei – un sacrificiu care acum știu că a fost complet inutil și fără motiv. Furtuna perfectă de neînțelegeri și presupuneri greșite care m-a adus în acest moment mă face să îmi fie rău fizic. După ce nimeni nu m-a crezut când am ieșit din catatonie și le-am spus că mi-am omorât mama, am încetat să mai vorbesc despre asta. Mătușa și sora mea nu au întrebat niciodată ce mă ținea la spital, fiindcă credeau că terapeuții mei se ocupau de problemele mele. Terapeuții mei nu știau motivul pentru care nu făceam progrese, deoarece nu le-am spus niciodată că încă credeam că o ucisesem pe mama. Și tot așa. O tragedie a erorilor.

Și totuși… Știu cu absolută certitudine că, dacă aș închide ochii chiar acum, m-aș vedea stând deasupra corpului mamei mele, cu pușca. Habar n-am de ce creierul meu invocă această imagine, de ce o văd iar și iar, de ce viziunile mele par atât de reale, când, în mod limpede, nu sunt. Înțeleg că uneori copiii cred că ei sunt de vină dacă se întâmplă ceva rău; „gândire magică” se numește, când două evenimente disparate se suprapun în mintea copilului și devin inextricabil legate: „Eram furios pe mami și a avut un accident de mașină, așa că este vina mea că a fost rănită”.

Dar nu aveam trei, patru sau cinci ani. Aveam unsprezece – o fată de unsprezece ani inteligentă,

receptivă, bine crescută, mult mai matură decât majoritatea copiilor de vârsta ei – cu siguranță îndeajuns de mare încât să înțeleagă relația dintre cauză și efect. *Ceva* trebuie să se fi întâmplat care să mă fi făcut să cred că mi-am ucis mama. Poate că am ieșit pe hol după ce părinții mei erau morți și am luat pușca, apoi am stat și m-am uitat în jos la cadavrele lor. Poate că bietul meu creier traumatizat a luat frântura aceea de amintire autentică și a răstălmăcit-o, până când am ajuns să fiu convinsă că am apăsat pe trăgaci. Poate… Pot înțelege cum creierul meu a șters amintirea acelei zile îngrozitoare pentru a mă proteja, dar de ce ar înlocui adevărul cu ceva cu mult mai rău?

Mă ridic în capul oaselor și îmi trec mâna prin păr. Țigara abia mai mocnește în scrumieră. Folosesc ce a mai rămas din ea ca să-mi aprind alta și mă las pe spate, cu picioarele pe masă, uitându-mă prin încăpere. Este ciudat să mă gândesc că, pentru toți ceilalți, totul continuă exact ca înainte, în timp ce pentru mine nimic nu va mai fi vreodată la fel. Timp de cincisprezece ani, am fost o persoană rea. Am fost fata care și-a ucis mama și și-a făcut tatăl să își ia viața; care a răpit lumii doi oameni de știință talentați și sclipitori, care ar fi ajuns să facă descoperiri nemaipomenite; care făcea singurul lucru la care se putea gândi pentru a-și ispăși pedeapsa, trăind într-o penitență autoimpusă, în cel mai rău loc pe care îl cunoștea. Dacă îndepărtam toate acestea, cine eram eu?

Fumez și mă gândesc, mă gândesc și fumez, până când sună clopoțelul de cină. Camera se golește rapid, nu pentru că oamenii se grăbesc să mănânce mâncarea de la cantină, spectaculos de insipidă, ci pentru că sala comună este închisă în timpul meselor, dat fiind că nu există suficient personal, încât să supravegheze ambele locuri deodată și trebuie să o luăm din loc. Sting țigara și îmi cobor picioarele de pe masă, apoi bag cartea de vizită a lui Trevor în buzunar și mă ridic în

picioare, croindu-mi drum prin mulțime, înapoi spre camera mea, ca un somon care înoată în amonte. Nimeni nu mă oprește și nu mă întreabă unde merg. Să sari peste mese nu este o problemă decât dacă ai o tulburare alimentară, ceea ce nu este cazul meu, deși sunt îndeajuns de slabă încât să conving pe cineva, dacă aș avea motivul să o fac. Că tot veni vorba, există o grămadă de nevroze și psihoze pe care le pot simula. Tulburările de dispoziție sunt cele mai ușoare, dar mă pricep de minune să mimez schizofrenia. Mă prefăceam că am o tulburare diferită ori de câte ori îmi aduceau o nouă colegă de cameră, așa cum probezi o cămașă sau o haină nouă, ceea ce ar putea părea manipulativ sau poate chiar crud, dar nu era decât o distracție inofensivă. Toate colegele mele de cameră aveau să se mute în cele din urmă, așa că ce conta dacă plecau cu o impresie greșită despre mine? Să le fac să creadă că sunt bipolară, că sufeream de tulburare de personalitate antisocială, obsesiv-compulsivă sau paranoidă era mai bine decât să le spun ce era cu adevărat în neregulă cu mine.

Diagnostic care se pare că nu se mai aplică.

Urc scările clătinându-mă și mă prăbușesc pe pat de parcă aș fi beată. Iau ursulețul de pluș care mă liniștește încă din copilărie și frec cu degetul mare locul chel de pe creștetul lui. Când am ajuns prima oară la spital, incapabilă să mă mișc sau să vorbesc, terapeuții mei au încercat să ajungă la mine folosindu-se de acest ursuleț. „Spune-mi ce te supără, Rache”, ziceau ei, cu o voce stridentă și ascuțită, în timp ce îmi fluturau ursulețul pe sub nas, mișcându-i brațele pe furiș cu degetele. „De ce ți-e teamă? E în regulă, poți să-mi spui”. Ca și cum o confesiune făcută unui animal de pluș putea șterge amintirea a ceea ce văzusem. Ce făcusem.

Ce nu făcusem.

Oftez și mă uit spre colț. Păianjenul este înțelept și nu spune nimic. Mă întorc pe spate și îmi

împreunez brațele sub cap, holbându-mă la petele maro de pe salteaua din patul de deasupra mea. Când eram mică, căutam forme în aceste pete, așa cum alți oameni văd lucruri în nori: un urs, o balenă, un bărbat și o femeie care se sărută, pe tata și mama – ceea ce, ținând cont că acestea nu sunt decât pete de urină, cu care au contribuit nenumărați pișăcioși de-a lungul unui șir nenumărat de decenii, nu fac decât să-mi arate cu câtă disperare mi-au lipsit. Un sărut așa cum vezi în filme, sărutul lui Scarlett O'Hara, sărutul a doi oameni care erau îndrăgostiți nebunește.

Nu sărutul unui bărbat care era pe cale să își ucidă soția.

Tata a ucis-o pe mama, apoi s-a sinucis.

Încerc cuvintele păianjenului cu voce tare. Nu par reale.

A fost un accident. Nu se putea să fi fost altfel. Poate tata curăța pușca, în timp ce mama era în apropiere și, cumva, a apăsat pe trăgaci. Poate că pușca s-a declanșat singură. Poate că s-a speriat auzind un șobolan alergând pe dușumea, un avion de vânătoare care zbura jos deasupra casei sau un tunet bubuind brusc. Accidentul s-ar fi putut întâmpla într-o mie de moduri diferite, dintr-o mie de motive diferite. Tot ce știu este că tata nu ar fi rănit-o niciodată în mod deliberat pe mama, din toate motivele pe care intenționam să i le expun lui Trevor.

Trevor. Tresar, gândindu-mă cât de aproape am fost să îi mărturisesc că eu am fost cea care a ucis-o. Ar fi fost finalul credibilității mele, exact în clipa aceea – presupunând că un pacient pe termen lung într-un spital de psihiatrie are vreo credibilitate din capul locului. Probabil că își reproșează chiar acum că a stabilit interviul, gândindu-se cât de iresponsabilă sunt, pentru că am fost de acord să vorbesc cu el, iar apoi să îl trimit la plimbare imediat. Sunt sigură că nu mi-a

dat cartea de vizită decât din politețe și și-a luat gândul de la articol, considerându-l un eșec total.

În orice caz, nu contează ce crede despre mine, deoarece nu voi lua legătura cu el sub nicio formă. De ce aș vrea să îl ajut să ticluiască o nouă poveste despre cum tatăl-lui-Rachel-a-omorât-o-pe-mama-ei-apoi-s-a-sinucis?

Mi se umplu ochii de lacrimi. Am fost *atât de aproape.* Lămurisem totul. După ce dovedeam nevinovăția tatălui meu, fie la tribunal, fie în ochii opiniei publice, aveam de gând să-mi iau viața. Nu din disperare și deznădejde, așa cum și-a luat-o tata pe a lui (un act de egoism cu care mă lupt și astăzi; cum a putut să mă lase când aveam cel mai mult nevoie de el? Cum a putut să aleagă moartea alături de mama, în locul vieții alături de mine?), ci cu curaj și integritate, ca un act final de căință. Ba chiar găsisem cum aveam să o fac, ceva genial și original, cum nu a mai încercat nimeni la spital până acum, dar care va funcționa exact cum intenționam eu să funcționeze. Acum ce ar trebui să fac?

Îmi strâng ursul la piept, îngropându-mi fața în blana lui și agățându-mă de el, ca și când ar fi o ancoră, o coardă de salvare, singurul lucru care mă împiedică să mă prăbușesc într-un ocean de ratare și disperare, atât de strivitor, încât abia mai pot respira. Tot ce am sacrificat a fost în van. Tot ce am crezut a fost o minciună.

Plâng mai tare decât am plâns vreodată în viața mea, mai tare decât atunci când mi-am revenit din starea catatonică și am realizat că erau adevărate coșmarurile mele și că părinții mei dispăruseră cu adevărat, cu hohote răscolitoare, care îmi întorc stomacul pe dos și îmi scutură întregul corp de convulsii. Plâng pentru biata orfană de unsprezece ani, atât de traumatizată de moartea părinților săi, încât a trebuit să fie închisă într-un spital de nebuni, pentru adolescenta disperat de singură și hotărâtă să se sinucidă care a devenit, pentru

femeia de douăzeci și șase de ani care sunt astăzi, atât de convinsă că viața ei nu avea valoare, încât a crezut că să trăiască într-un spital de psihiatrie era cel mai bun lucru pe care îl merita. Plâng pentru părinții mei, pentru tragedia care ne-a distrus familia, pentru toate lucrurile care nu au fost vreodată și care ar fi trebuit să fie.

În cele din urmă rămân fără lacrimi. Mă ridic și mă șterg pe față cu mâneca de la cămașă și mă duc la baie după o bucată de hârtie igienică, în care să-mi suflu nasul. Am ochii atât de umflați, că abia văd. Mă aplec peste chiuvetă și îmi arunc apă rece pe față, apoi ud un prosop să îmi alin ochii care mă ard și mă întind din nou pe pat. Este greu de crezut că vreme de cincisprezece ani m-am putut înșela atât de amarnic. Viziunile mele sunt atât de pregnante. Atât de consecvente. *Atât de reale.*

Așadar, dacă nu mă înșel? Dacă medicul legist se înșală? Îmi doresc să mă fi gândit să îl rog pe Trevor să îmi lase copia lui de pe raportul poliției. Ar putea fi detalii în raportul acela pe care poliția s-ar putea să le fi trecut cu vederea, deoarece nu se potriveau cu narațiunea pe care scena crimei părea să o spună. Detalii a căror semnificație nu o puteam înțelege decât eu, fiindcă locuisem la cabană. Erau *părinții mei.* Știu lucruri despre ei și relația lor, care nu au ajuns în raportul poliției pentru că nu m-a interogat nimeni, niciodată.

Dar apoi, ce? Dacă voi studia cu atenție raportul și voi identifica detalii conflictuale și inadvertențe, nu se va schimba nimic, căci acesta este raportul care l-a condamnat pe tata. Iar dacă parcurgerea raportului îmi va trezi o amintire sau dacă găsesc ceva în el pe care vreau să îl aprofundez, cum aș putea să investighez de aici?

Stau deasupra mamei mele cu o pușcă în mână.

Medicul legist a concluzionat că fiica nu a tras cu pușca.

Sunt ucigașă sau nu? Nu există decât o singură cale de a afla. Trebuie să mă întorc în cel mai

fericit și cel mai oribil loc pe care îl cunosc.

Acasă.

4.

ATUNCI

Jenny

Ar fi trebuit să văd ceva. Să aud ceva. *Ar fi trebuit să știu.* Dacă m-aș fi uitat pe fereastră cu câteva minute mai înainte, poate că aș fi reușit să îl scot pe fiul vecinilor din piscina noastră la timp pentru a-l salva. Cu câteva minute înainte de asta, și poate aș fi putut să îl împiedic să cadă în apă.

Poliția, ambulanța, soțul meu – chiar și familia Yang au spus că am făcut tot ce am putut. De îndată ce am văzut umbra întunecată de pe fundul piscinei noastre și am realizat ce era, am țipat la fiica mea să alerge la vecinii de vizavi cât de repede putea și să îi spună doamnei Yang să sune la 911. Am traversat curtea în fugă, mi-am aruncat pantofii și am plonjat în piscină, apucând o bucată de tricou și ridicând băiatul. L-am întins pe marginea piscinei și am început să îl resuscitez, deși nu mai făcusem niciodată asta cu un copil de până în trei ani și habar n-aveam dacă făceam ce trebuie. Nu m-am oprit până nu a venit ambulanța și l-a preluat, dar nu a fost îndeajuns. Între timp, unicul copil al vecinilor murise.

I-am spus polițistului care m-a interogat că nu îmi dădeam seama cum a ajuns băiatul la piscina noastră. Piscina este îngrădită, după cum poate vedea oricine, iar eu și soțul meu avem mare grijă să ținem poarta închisă, fiindcă ne-am mutat în această casă acum două luni și fiica noastră nu are decât opt ani și nu știe încă să înoate. Da, poarta era deschisă când am ajuns acolo. Nu, nu știu cum s-a întâmplat asta. Nu, nu aș putea să spun exact unde era fiica noastră când a căzut băiatul. Tot ce știu e că după ce am terminat ce făceam în bucătărie și am intrat în camera cea mare, Diana

stătea pe podea în fața televizorului și se uita la un film Disney. Polițistul m-a întrebat dacă putea vorbi cu Diana în prezența mea. I-am spus că sigur că da. Diana a confirmat ce spusesem deja, apoi s-a așezat cu picioarele încrucișate pe podea la cererea lui, pentru a demonstra cum se uitase la televizor, cu spatele la ferestre și cu mâinile împreunate cuminte în poală. Nu, nu auzise niciun zgomot ciudat venind din curtea din spate. Da, filmul la care se uita, *Robin Hood,* este preferatul ei, deși îi plac și *Frumoasa și Bestia* și *Mica sirenă.*

— Contactați-mă dacă vă mai amintiți ceva, a spus polițistul destul de amabil, când a terminat cu noi și mi-a dat cartea lui de vizită.

Cartea de vizită este lipită pe frigider. Nu am nicio intenție să îl sun. Pentru că, oricât de mult mi-aș dori să fie altfel, în inima mea știu că fiica mea este implicată cumva. Nu se poate ca băiețașul familiei Yang să fi ajuns pe fundul piscinei fără ajutorul ei. Dacă a reușit să deschidă poarta și se juca lângă piscină și a lăsat-o deschisă când a venit în casă, nevăzând când a intrat copilașul sau dacă l-a văzut căzând și nu s-a gândit să vină să mă cheme, crezând poate că băiatul știa să înoate, nu pot să spun.

Ce știu, ce nu i-am spus polițistului și ce nu îi voi spune sub nicio formă soțului meu, nici acum, nici altă dată, este că, după ce am intrat în camera de zi și înainte să mă uit pe fereastră, am văzut că hainele fiicei mele erau ude.

•

Poliția a plecat, la fel și paramedicii, pompierii, legistul, reporterii, vecinii care căscau gura și oricine altcineva din oraș care deține sau are card de acces. Atenția s-a mutat înspre mini-conacul din cărămidă roșie de vizavi: lumini orbitoare, mașini care sufocă aleea de la intrarea pe străduța noastră cu sens unic, un munte de ursuleți acuzatori, de lumânări și flori înghesuite în gardul nostru

comun; un puhoi de durere, alinare și susținere, la care toată lumea este binevenită, mai puțin noi.

Stau ghemuită într-un colț al canapelei de piele maro din camera cea mare, o încăpere izolată, cu tavan înalt și lambriuri întunecate, din dosul casei, cu ferestre de la podea până la tavan, care dau în curte și înspre piscină. Este întuneric. Luminile piscinei sunt stinse. Lumina lunii reflectă apa letală. Scena crimei este delimitată de banda care flutură în adierea vântului. Peter stă la capătul opus. În mod normal, după ce o punem pe fiica noastră la culcare, avem, în sfârșit, ocazia să ne turnăm un pahar cu vin, să ne relaxăm și să povestim despre cum ne-a fost ziua, stăm unul lângă celălalt pe canapeaua aceasta; altfel, pare că această încăpere rece, cavernoasă ne va înghiți cu totul. Îmi plăcea mult mai mult casa rustică de o sută de ani pe care am închiriat-o când Peter preda în nordul statului și Cape Cod cel aflat în calea intemperiilor, din Swampscott, când a predat la MIT. Până și micul apartament de la etaj, din bungaloul dărăpănat din cartierul în declin din Detroit, unde am locuit imediat după ce ne-am căsătorit, avea mai mult caracter decât această monstruozitate de cărămidă și calcar. Fiecare dintre acestea erau case modeste din lemn, cu camere mici și istoric mare: balustradele scărilor lucioase de cât de tocite erau, după ce peste ele trecuseră generații întregi de mâini, pasaje de piatră cu atâtea scobituri de la urmele nenumăraților pași încât, după ploaie, păsările veneau și beau apă din băltoacele strânse în ele. Dar agentul imobiliar ne-a promis că, în perioada aceasta a anului, locuințele din Ann Arbor erau scumpe și aveam toate șansele să nu găsim nimic altceva care să se încadreze în bugetul nostru, la o mică distanță de mers pe jos până la universitate și, fiindcă toate semnele indicau că avea să fie o vară toridă, cine nu ar vrea să locuiască într-o casă cu piscină?

Presupun că știm răspunsul la această întrebare.

Mă aplec și pun paharul de vin pe care mi l-a turnat Peter pe măsuța de cafea, neatins. Sunt deja amorțită. *Un copil a murit în piscina noastră.* De fiecare dată când gândesc cuvintele, îmi vine să vărs. Prietenul lui Peter care este avocat spune că am putea fi acuzați de omor prin imprudență, deși moartea băiatului a fost un accident. Sper să fim.

Mă las pe spate și îmi sprijin capul de perne, uitându-mă pe furiș la soțul meu. Peter arată la fel de dărâmat pe cât mă simt eu. Încerc să îmi imaginez cum am putea oare să mergem înainte din acest punct; cum va fi mâine și poimâine și răspoimâine, stând pe canapeaua aceasta, uitându-ne pe ferestrele acestea – *văzând piscina aceea* –, văzând cum se scurg anotimpurile și știind că bietul William Yang va rămâne pentru totdeauna un țânc din cauza noastră.

— Nu putem sta aici, spun. Vorbesc serios, adaug, când Peter nu răspunde. Trebuie să ne mutăm.

El dă băutura pe gât – whisky cu gheață, în locul obișnuitului său pahar de vin roșu.

— Înțeleg de ce simți asta. Este greu și pentru mine. Dar nu ne putem muta. Mai este puțin și începe școala, așa că mă îndoiesc că am găsi chiar și o cameră de închiriat.

— Nu spun să ne mutăm într-o altă casă. Spun să ne mutăm într-un alt oraș. Un loc în care să putem merge pe stradă, în parc, la magazin sau la un prânz cu colegii de la universitate, fără ca nimeni să știe ce s-a întâmplat. Unde Diana să poată merge la școală, fără ca oamenii să șoptească pe la spate și să o arate cu degetul.

— Știi că nu este posibil așa ceva. Cu istoricul meu profesional este de mirare că *U of M*[1] m-a acceptat. Chiar nu avem încotro.

— Trebuie să putem face ceva. Nu pot să stau aici. Pur și simplu nu pot.

Peter studiază gheața din pahar, ca și când cuburile ar fi un glob de cristal în care se ascunde răspunsul la problema noastră, apoi se apleacă în față și pune paharul pe măsuța de cafea, după care se lasă pe spate în colțul lui. Aș vrea să vină de-a lungul canapelei, să mă ia în brațe și să îmi spună că totul va fi bine și că va trece și asta. Mă simt la fel de fragilă ca vaza de porțelan pe care ne-a dat-o bunica sa ca dar de nuntă, care stă pe polița șemineului, în capătul celălalt al camerei; casantă și delicată, ca și când cea mai ușoară pală de vânt m-ar putea sufla, făcându-mă țăndări. Ceasul Howard Miller de pe poliță pe care tot ea ni l-a dat, când a aflat cât de mult îndrăgesc antichitățile, ticăie alături de vază, discret.

O idee începe să se formeze.

— Poate că nu trebuie să predai, rostesc încet, căci instinctul îmi spune că ideea aceasta este bună și nu voi avea decât o singură șansă de a pleda pentru ea, așa că trebuie să îmi iasă. Poate că ai putea face muncă de teren în schimb. În regiunea de nord. La casa bunicilor tăi.

Las cuvintele să atârne între noi să îi dau timp să ajungă la aceeași concluzie: aceasta este cea mai bună opțiune pe care o avem. Singura noastră opțiune. Peter iubește pădurea la fel de mult ca mine. Adesea a spus că verile pe care le-a petrecut în copilărie la cabana de vânătoare a familiei sale din pădurea din Upper Peninsula, în Michigan, sunt motivul pentru care a devenit zoolog, de fapt. Am putea fi fericiți acolo. Sau cât se poate de fericiți după astăzi.

— Cum rămâne cu orele mele?

— Le-ai putea anula. Să îți iei liber semestrul acesta și să vezi cum merge. Putem închiria casa sau o putem lăsa goală dacă trebuie. Nu vreau să locuiesc aici. Chiar nu vreau.

— Știi că la cabană nu este telefon sau electricitate.

Bineînțeles, știu asta. Nu am petrecut fiecare Crăciun acolo cu familia lui, încă înainte să se nască Diana? Dar nu comentez. Invocă obiecții doar pentru că nu este încă pregătit să recunoască faptul că am dreptate.

Râd.

— O faci să sune de parcă asta ar fi un lucru rău.

Clatină din cap.

— Este o nebunie, zice el. Face o pauză. Este tentant, adaugă. Stomacul mi se strânge. Este aproape convins. E perfect.

— Mă îndoiesc că universitatea va fi de acord.

— Atunci, demisionează. Putem trăi din economii pentru multă vreme, mai ales dacă bunicii tăi nu ne cer chirie. Gândește-te. Familia ta deține bucata aceasta uimitoare și izolată de pădure virgină care nu a fost studiată niciodată. Cine știe ce ai putea găsi? Și nu ar trebui să dai socoteală nimănui. Imaginează-ți că ai putea să te concentrezi asupra a ce vrei tu, fără să mai trebuiască să îți faci griji legate de granturi și finanțare. Apoi, mai târziu, după ce publici, ai putea să îți alegi orice universitate din țară. Presupunând că mai vrei să te întorci la predat.

— Dar Diana?

— Pot face școală la domiciliu cu Diana cât ești plecat pe teren. Sau poate veni cu tine.

„Sau cu mine”, gândesc, deși nu o spun. A trecut mult timp de când nu am mai ținut un binoclu în mână. Mi-am pus cariera pe locul doi când s-a născut Diana, cu înțelegerea că, de îndată ce va fi suficient de mare, o voi relua. Din nefericire, fiica noastră s-a dovedit a fi un copil dificil și, pe măsură ce a crescut, lucrurile nu au făcut decât să se înrăutățească. Tărăboiul pe care îl face pe seama unor mărunțișuri, cum ar fi când îi spunem să își pună pantofii sau să își adune jucăriile, este de pomină – lovește cu pumnii în perete până îi sângerează încheieturile, dă cu piciorul în ușa

camerei ei până când face găuri – motiv pentru care, evident, este o provocare să găsim o bonă sau centre de zi care să aibă grijă de ea. Terapeutul Dianei spune că îi cedăm prea ușor; că suntem adulți și depinde de noi să trasăm limite, dacă vrem să învețe vreodată ce înseamnă un comportament acceptabil și ce nu. Dar terapeutul nu trebuie să locuiască în aceeași casă cu fiica noastră drăgălașă, carismatică, extrem de inteligentă, supercreativă, ultramanipulatoare, care acum ne iubește, acum ne mușcă de braț.

— Nu despre asta vorbesc, spune Peter, și inima mi se strânge.

Știu exact la ce se gândește. Numai la asta m-am gândit și eu. Ori de câte ori sunt probleme, pare că fiica noastră este întotdeauna în mijlocul lor.

— Diana spune că s-a uitat la televizor toată după-amiaza.

— Și o crezi?

Nu pot să răspund. Vreau să cred, dar fiica noastră minte prea ușor, atât de convingător. După ce paramedicii au preluat treaba, iar eu am mers în casă – aparent pentru a-mi schimba hainele ude leoarcă, dar, mai important, pentru a i le schimba pe ale fiicei mele – și am întrebat-o cum s-a udat atât de tare, Diana a pretins că se jucase de-a piscina cu păpușile ei Barbie, în baie. Dar, când m-am uitat, așteptându-mă să găsesc o grămadă de prosoape și apă peste tot, pe pardoseală, cada și chiuveta erau uscate.

— Mami? Tati? Mă înveliți înainte de culcare?

Ne întoarcem în același timp. Diana stă în capătul scărilor, cu ochi mari, albaștri, obrăjori bucălați și bucle aurii, purtând o pijama cu prințese Disney, care este mult prea mică pentru ea, dar este singura pe care o îmbracă fără proteste. Simt că mi se face rău. După ziua de astăzi, cum mă mai pot uita la fel în ochii fiicei mele?

— E rândul tău, spune Peter.

Sunt foarte sigură că nu este, dar nu am puterea să îl contrazic. Rutina de seară a Dianei este epuizantă. Încercăm să facem un joc în care punem paharul cu apă pe noptieră exact unde trebuie și să îl umplem întocmai cu cantitatea potrivită, să o învelim bine, dar nu prea strâns și să îi citim povestea preferată înainte de culcare, de trei ori, de la cap la coadă, deși știm cu toții această poveste pe de rost. Ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să îi fac jocul în seara aceasta.

Mă smulg de pe canapea. Diana nu zâmbește când mă vede venind spre ea, nu dă fuga pe scări să îmi iasă în întâmpinare și nu întinde brațele nerăbdătoare să primească un pupic sau o îmbrățișare, cum îmi închipui că fac alți copii. Nu face decât să stea în capătul scărilor, cu brațele încrucișate și să aștepte să vin la ea.

Când încep să urc scările spre fiica mea, deodată, mi-e teamă.

5.

Am obținut ce am vrut. Împreună cu Peter și cu Diana, mă îndrept spre nord, pe I-75, exact în momentul acesta, în drum spre noua noastră casă din pădure. Nici nu vreau să mă gândesc la câtă muncă a fost necesară pentru a ajunge în punctul acesta: să îi convingem pe bunicii lui să locuim la cabană pe tot parcursul anului, să găsim un terapeut pentru Diana pe o rază de o sută șaizeci de kilometri de noul nostru cămin, care să aibă loc pentru ea în programul său, să închiriem casa, să ne punem lucrurile în cutii și să le ducem la depozitare, să încărcăm remorca pe care o tragem după noi cu hainele, cărțile și toate celelalte lucruri strict necesare – totul într-o lună și ceva. Ar trebui să fiu în al nouălea cer că am pornit la drum, în sfârșit. În schimb, sunt epuizată.

Nu ajută că Peter abia a deschis gura de când am ieșit de pe aleea din fața casei. Știu că este supărat. „Încă un pas pe scară în jos”, a glumit el, când a aruncat pe masă scrisoarea de întrerupere a contractului de muncă, primită de la universitate și s-a îndepărtat. Știam amândoi că nu mai exista decât o șansă foarte mică de a fi păstrat ca angajat, după ce solicitase un an sabatic și își anulase cursurile. Dar să vadă decizia negru pe alb probabil că a durut. Știu că va uita de toate, odată ce se va lăsa absorbit de cercetările lui și își va da seama câte a pierdut de când nu mai lucra pe teren. Îmi doresc doar să o știe și el.

Diana doarme în spatele nostru, pe scaunul din mijloc, practic de când am plecat, datorită unei vechi rețete pentru sedative pe care am găsit-o când făceam curat în dulăpiorul cu medicamente. Mai am o doză cu mine, în caz că voi avea nevoie după ce se trezește. Îmi dau seama că probabil faptul că îmi sedez copilul în schimbul câtorva ore de liniște și pace mă face să par un părinte

îngrozitor. Dar Diana se plictisește foarte repede, iar în cazul ei plictiseala conduce inevitabil la furie; garantez că cel mai bine pentru noi toți ar fi dacă ar dormi tot timpul în aceste nouă ore. Poate că dacă am face acest drum mai des de o dată pe an, ar rezista mai bine în călătorii. Am sărit peste Crăciunul din anul în care s-a născut, fiindcă niciun părinte în toate mințile nu ar duce un bebeluș de șase săptămâni într-o cabană din inima pădurii. Am ratat, de asemenea, Crăciunul în care Diana avea șase ani, deoarece fusese suspendată pentru că îl mușcase pe unul dintre colegii ei de clasă și încercam să o privăm de recompensă pentru a o face să-și modifice comportamentul. Nu a funcționat.

La fel ca niciuna dintre celelalte metode pe care le-am încercat. Am citit toate cărțile: *The Defiant Child, Parenting the Strong-Willed Child, Raising Your Spirited Child* – toate promovând diferite strategii de creștere a copiilor, care par să funcționeze doar cât să începem să ne facem speranțe, înainte ca totul să redevină cum era. Îi spun întruna lui Peter că trebuie să ne acceptăm fiica așa cum este și că versiunea idealizată pe care o are în minte legat de cum crede el că ar trebui să fie o fetiță nu este realitatea noastră. Diana nu a fost niciodată un vlăstar care să poată fi modelat și îndreptat într-o anumită direcție; s-a născut copac, cu rădăcinile ferm implântate în pământ, un trunchi gros și ramuri solide. Nesupus, neclintit. Să îi cerem să se schimbe ar fi ca și când i-am cere unei pietre să se ridice și să meargă. Terapeutul ei crede că Diana are o formă de tulburare de personalitate antisocială din cauza izbucnirilor ei de furie inconsolabile și a absenței totale a remușcărilor. Dar ce copil de opt ani nu este impulsiv și egoist? Trebuie să cred că lucrurile se vor îmbunătăți pe măsură ce va crește. Între timp, nu voi lăsa pe nimeni să îi pună fiicei mele o etichetă care o va defini pentru tot restul vieții.

— Ar trebui să ne oprim să punem benzină înainte să trecem podul, șoptesc eu cât de încet pot, după ce trecem de un indicator pe care scrie că vom ajunge la podul Mackinac în cincizeci de kilometri. Nu este nevoie să specific despre ce pod vorbesc; toată lumea din Michigan numește podul Mackinac „Podul”, ca și când nu ar fi decât unul singur în tot statul și nu este de mirare: podul suspendat, de opt kilometri, care leagă Upper Peninsula și Lower Peninsula din Michigan, este cu adevărat spectaculos, chiar mai impresionant decât Golden Gate, arcuindu-se la șaizeci de metri deasupra Strâmtorii Mackinac, cel mai lung pod suspendat cu două turnuri din emisfera vestică.

— Diana se va supăra dacă îl ratează. Iar eu aș cam merge la baie.

— Cum vrei.

Îmi înghit un oftat. La asta s-a rezumat toată conversația noastră pe tot parcursul drumului. „Unde ai vrea să ne oprim să luăm prânzul?” „Oriunde vrei”. „Vrei să mai conduc și eu?” „Cum vrei”. „Este în regulă dacă deschid radioul?” „Cum vrei tu”. Nu aș fi ghicit niciodată că Peter poate deveni atât de pasiv-agresiv. Recunosc, poate că l-am pistonat cam mult să ne mutăm. (Un bărbat convins, împotriva voinței sale, își păstrează părerea, obișnuia mama să spună.) Dar nu este vina mea că un copil a murit în piscina noastră. Pur și simplu nu pot sta într-un loc în care familia mea este vulnerabilă. Poliția a concluzionat că moartea băiețelului familiei Yang a fost un accident și se pare că nu vom fi acuzați, dar prietenul lui Peter, care este avocat, spune că suntem pe muchie de cuțit. Orice abatere, chiar și ceva minor, ca o amendă în trafic, i-ar putea determina să redeschidă investigația. Atât timp cât această posibilitate plutește deasupra noastră, să ne ascundem la o cabană de vânătoare, în mijlocul unei păduri de patru mii de acri, mi se pare perfect.

Diana se foiește, auzindu-ne vocile. Clipește și deschide ochii, împingându-se în centura de siguranță, ca și când ar fi o cămașă de forță.

— Bună, somnorilă, spun. Ai dormit bine?

— Trebuie să merg la baie.

— Este o toaletă în față.

Peter arată spre un indicator mare albastru, în depărtare, pe autostradă.

— Trebuie să merg *acum.*

Diana afișează expresia aceea care avertizează că urmează să explodeze.

— Poate că ar trebui să tragem pe dreapta, sugerez eu.

— Poate aștepta, spune Peter ferm, vădit hotărât să fie adultul din mașină, deși observ că apasă mai tare pe accelerație. Două minute, maximum.

Îmi desfac centura de siguranță și mă răsucesc să ajung între scaune și o bat pe genunchi. Cândva, credeam că era posibil ca fiica noastră să fie autistă, dar faptul că poate să tolereze atingerile a eliminat ideea.

— Încă puțintel, scumpo. Aproape am ajuns.

Spre surprinderea mea, Diana nu se mai agită și se relaxează. Mai aștept câteva secunde, apoi mă întorc la loc și îmi pun din nou centura și schimb o privire de unu la zero pentru părinți cu Peter. Câteva momente mai târziu aud sunet de apă curgând.

— O, Diana, iubito. Ce ai făcut?

— A făcut?

— Da.

— O, Dumnezeule. Nu pot să cred că ai lăsat-o să facă asta.

— Eu am *lăsat-o? Eu* am lăsat-o? Tu nu ai vrut să tragi pe dreapta.

— Nu aveam de gând să-mi las fiica de opt ani să-și dea jos pantalonii ca să o vadă toată autostrada. Nu mai este un țânc.

Îmi înghit replica și caut prin sacul cu gustări după șervețele, să curăț mizeria. Diana zâmbește

plină de îngâmfare, ca și când ar fi știut că acțiunile ei vor provoca o ceartă, iar eu și Peter facem exact așa cum vrea ea. Nu pentru prima oară, mă întreb cum de a reușit fiica noastră să preia controlul asupra acestei familii. Nu am nicio îndoială că a făcut pe ea deliberat, ca să ne pedepsească, dar pentru ce? Pentru că o facem să îndure un drum lung cu mașina, spre un loc în care poate fi fericită?

Mergem în tăcere. Peter intră în zona de servicii și parchează. Cobor și deschid portiera din spate. Bancheta duhnește. Urina îi pătează blugii. Bancheta este udă leoarcă, la fel ca și covorașul de pe podea.

Îi dau șervețelele lui Peter.

— Așteaptă aici cu tati, îi spun Dianei și mă duc la remorcă să caut haine de schimb. Nu te mișca.

Bineînțeles, țâșnește ca din pușcă, alergând pe trotuar către toalete, fără să îi fie câtuși de puțin rușine că are tot turul ud leoarcă.

— Diana! Întoarce-te aici! strigă Peter.

— Așteapt-o pe mami! strig eu.

Se oprește în mijlocul aleii și înclină capul într-o parte, apoi își întinde brațele și se învârtește, ca un fluture pe cerul plin de unicorni și curcubeie. O bunică se îndreaptă spre mașina ei și zâmbește larg văzând vădita încântare a Dianei, apoi observă turul fetiței și zâmbește compătimitor. Ridic din umeri și mă forțez să zâmbesc, la rândul meu; două mame care își împărtășesc pline de compasiune încercările și necazurile inerente creșterii copiilor. Ca și când ar putea fi ceva cât de cât fermecător la un copil de opt ani care face deliberat pe el.

Peter se îndreaptă către fiica noastră, cu adevărat furios. Apuc hainele care îmi pică în mână și dau fuga după el. Nici Peter, nici eu nu am lovit-o niciodată pe fiica noastră și nu mă aștept să o facă acum, dar dacă vreunul dintre cei zece oameni care urmăresc mica noastră dramă decid că

suntem câtuși de puțin abuzivi, nu este nevoie de mare lucru ca vreunul dintre ei să sune la poliție.

— Este okay, șuier când îl prind din urmă. Îmi pun mâna pe brațul lui. Se uită lumea. Lasă-mă să o schimb și putem pleca de aici.

Trage aer adânc în piept, apoi se uită în jos la mine și se scutură de mâna mea.

— Cum vrei.

Se întoarce și se îndreaptă spre baie. O iau pe Diana de mână și îl urmez. Este tot ce pot face, ca să nu plâng. Simt că sunt pedepsită pentru ceva ce nu am făcut. Tot ce vreau este să o îndepărtez pe Diana de oamenii care nu o înțeleg, ca să nu o poată răni nimeni și ca ea să nu le poată face rău. Mai târziu, când va fi mai mare, după ce se va liniști și, să sperăm, va ajunge să aibă o conștiință, ne putem întoarce la civilizație, dacă Peter va dori. Pentru moment, sunt absolut convinsă că exilul nostru autoimpus este ceea ce trebuie să facem. Un copil sălbatic care trăiește în pădure. Ce ar putea fi mai adecvat?

•

Este întuneric când ajungem, în cele din urmă. Cel puțin, cred că aproape am ajuns. Este greu de spus, căci nu este niciun indicator care să marcheze ieșirea de pe autostradă. Nici măcar o cutie poștală. Vara, este dificil de ajuns în paradisul secret al străbunicului lui Peter, iar iarna e aproape imposibil; singurul mod în care poți intra sau ieși de acolo este să conduci șase kilometri și jumătate pe un drum îngust de țară, care străbate o deschizătură printre stânci. Credeam că am pornit îndeajuns de devreme azi-dimineață și că vom ajunge pe lumină, totuși, din pricina opririlor dese cerute de Diana ca să meargă la baie în a doua parte a călătoriei, deși știam că se prefăcea aproape sigur, însă, având în vedere isprava de mai devreme, nu am îndrăznit să i le refuzăm, iată-ne aici. Dacă stau să mă gândesc acum, ar fi trebuit să îi dau a doua doză de sedativ

când ne-am oprit să luăm cina, dar, după cvasidezastrul din zona de servicii, chiar nu mă mai lăsa inima să devin un părinte și mai rău.

Peter conduce mai încet decât aș putea eu merge pe jos de zece minute, încercând să vadă unde trebuie să cotească. Este înnebunitor să trebuiască să mergem atât de încet, când știm că suntem atât de aproape. Însă, după paisprezece ore pe drum, ultimul lucru pe care vrem să îl facem este să ratăm cotitura.

— Aceea este?

Arăt spre ceea ce pare a fi o deschizătură în arboret, la vreo douăzeci de metri în față. Sau ar putea fi o stâncă, ori o umbră.

Am făcut deja greșeala aceasta de două ori.

— Poate.

Peter trage tare spre dreapta, trecând pe banda opusă, ca să poată îndrepta farurile minifurgonetei spre locul înspre care arăt. Prima dată când a făcut asta, eram sigură că un șofer neștiutor avea să apară din vârful dealului, în fața noastră, sau să vină spre noi din spate, izbindu-ne. Apoi mi-am dat seama că la ora unu noaptea, pe bucata aceasta izolată de drum de țară este zero trafic.

— Am ajuns? întreabă Diana, poate pentru a suta oară.

— Aproape, răspund eu, așa cum am făcut-o de nouăzeci și nouă de ori. Vezi ceva? îl întreb pe Peter.

— Nimic.

Se întoarce pe banda de pe dreapta și continuă. Șterg aburii de pe geam cu mâneca, apoi îl cobor și îmi mijesc ochii în întuneric. O perdea de copaci trece pe lângă noi într-un șir neîntrerupt. Este greu de crezut că undeva, în această pădure mare și deasă de pini și copaci de esență tare, se află noul nostru cămin. Nu trebuie decât să îl găsim.

— Aici este, spune Peter în cele din urmă și aud ușurarea din vocea lui. Sunt sigur de asta.

Recunosc pinul acela alb mare. Drumul de acces este exact după el.

Într-adevăr, când trage pe banda cealaltă și îndreaptă încă o dată farurile, două mici urme duc de la autostradă spre și peste o mică ridicătură. Cine nu știe ar crede că nu este decât un alt drum forestier anonim, rareori folosit. Nimeni nu și-ar închipui că la capătul lui te așteaptă ceva însemnat. Tocmai asta este și ideea, cred.

— Am ajuns! anunț entuziasmată, de dragul Dianei, apoi râd când scoatem toți trei un oftat simultan.

Peter manevrează remorca, până când ajungem exact perpendicular pe autostradă.

— Gata?

Verific să văd dacă Diana nu și-a desfăcut din nou centura de siguranță, apoi mă prind de marginea scaunului.

— Gata. Ține-te! strig peste umăr.

Peter ambalează motorul, iar minifurgoneta saltă înainte. Ajungem pe bretea într-o pulbere de pietriș. Dealul nu este foarte înalt, dar este abrupt, urmele de roți adânci și nisipoase, ridicătură din mijloc acoperită cu ierburi uscate care se freacă de partea de jos a mașinii, în timp ce înaintăm.

La jumătatea dealului, pierdem elanul. Cauciucurile se răsucesc în gol. Peter se apleacă deasupra volanului ca și când voința ar fi de ajuns să ne mențină în mișcare. Nu mă pot abține să nu fac și eu la fel. Ba chiar și Diana se bălăngăne înainte și înapoi.

— Fă-o să înceteze! strigă Peter.

— Diana! Stai locului! Tati încearcă să conducă.

Încetinim și mai mult. Este atât de întuneric, fără niciun reper, încât sincer nu-mi dau seama dacă mai suntem în mișcare. Dacă ne împotmolim, dacă ne trage remorca înapoi și alunecăm într-o parte și ajungem în șanț, nu avem cum să mai ieșim de acolo fără a fi tractați. Presupunând că vom putea opri vreuna dintre mașinile inexistente

care traversează autostrada și că îl putem convinge pe șoferul imaginar să ne ajute.

Iar apoi, miraculos, drumul se îndreaptă și urcăm în vârf. Câteva momente mai târziu, ajunge și remorca. Când să îl felicit pe soțul meu pentru excelentele lui abilități de șofat off-road, ne înghit copacii și alunecăm la vale orbește.

— Încetinește! nu mă pot abține să nu țip, deși Peter apasă deja frâna până în podea, în vreme remorca ne împinge din ce în ce mai tare pe deal în jos. Minifurgoneta se izbește de un hârtop nevăzut și se ridică din spate. Ramurile zgârie lateralele și mă biciuie peste față. Ridic geamul repede. Când ne oprim în fundul ei, habar n-am dacă mai suntem pe drum. Peter își desprinde degetele de pe volan și trage aer adânc în piept. Îi tremură mâinile. La fel și mie.

— Încă o dată! țipă Diana. Mai fă-o o dată!

Nu putem decât să scuturăm din cap. E clar, neînfricarea și spiritul de aventură exagerat al fiicei noastre îi vor fi de mare folos aici.

Mai mult decât oricând, sunt convinsă că să ne mutăm la cabană este ce trebuia să facem. Am numit această mutare „Marea noastră aventură” încă de când am conceput planul, ceea ce Dianei i se pare amuzant, iar lui Peter exagerat, dar va fi cu adevărat o aventură. Prietenii noștri cred că suntem nebuni să abandonăm confortul civilizației și să ne mutăm într-o cabană izolată, în sălbăticie. Dar condițiile nu vor fi nici pe departe atât de dificile pe cât pare să creadă toată lumea. Deși este adevărat că nu există linie telefonică la cabană, putem merge cu mașina până la autostradă, până la cel mai apropiat telefon public, când trebuie să sunăm pe cineva. Și nu vom fi complet lipsiți de electricitate; ne-o vom genera singuri de două ori pe zi, dimineața și seara, așa cum face familia lui Peter de Crăciun, ceea ce înseamnă că putem găti pe un aragaz obișnuit, putem folosi frigider, mașină de spălat și uscător. Vom avea de asemenea

apă curentă și toalete în casă, datorită turnului de apă și stației de pompare de lângă lac. Și, deși din toate motivele practice nu vom avea încălzire centrală – știu din propria experiență că, în toiul iernii, străvechiul cazan de încălzire cu ulei din beci nu are cum să facă față dimensiunii camerelor – putem să ne îmbrăcăm gros și să folosim încălzitoare cu kerosen, după nevoie.

Partea bună este că priveliștea va fi spectaculoasă. Este greu de crezut că mâine ne-am putea plimba în propria noastră pădure, cu frunzele foșnind sub picioare, veverițe adunând ghinde și mesteceni scânteind sub cerul azuriu. Putem ieși să ne plimbăm în canoe pe propriul nostru lac, să prindem șalău și biban pentru cină, să petrecem seri lungi de iarnă în fața focului care trosnește, sorbind băuturi și citind Hemingway și Dostoievski, în timp ce Diana doarme pe pielea de urs, cu obrajii îmbujorați de căldură, iar afară viforul zguduie ferestrele și zăpada viscolește.

Okay, poate că sunt puțin romantică, după cum pretinde adesea Peter. Realist vorbind, știu că viețile noastre nu vor fi nici pe departe atât de idilice pe cât le fac să sune. Va trebui să tăiem lemne pentru foc, să ne luptăm cu țânțarii și cu muștele negre, cu ploaia, vântul și frigul. Dar, punând în balanță avantajele, acestea sunt simple inconveniente. Singurul lucru care contează este că vom locui într-un loc în care fiica noastră va putea să prospere și să crească.

Parcurgem următorii șase kilometri ghidați doar de pătrarul lunii, farurile minifurgonetei străpungând trunchiurile copacilor ca un laser, aceștia întinzându-și crengile despuiate spre noi ca niște zombi dintr-un film de groază. Uitasem cât de dur este drumul și cât de îngust. Părinții lui Peter se ceartă din cauza stării acestui drum tot timpul. Tatăl lui vrea să aducă un buldozer, să niveleze dealurile, să îndrepte curbele și să umple punctele joase cu pietriș. Mama lui vrea ca drumul

să rămână așa cum este. Obișnuiam să țin cu ea în dezbatere, fiindcă îmi place cum a înghețat cabana în timp, dar acum, când bâjbâim într-o beznă aproape totală, Peter încleștându-se de volan, iar eu înfigându-mi unghiile în cotieră și în marginea scaunului, știind că va trebui să înfruntăm halul în care se află drumul de fiecare dată când vom vrea să plecăm cu mașina, încep să înțeleg gândirea tatălui său.

Când ajungem la poarta de siguranță care se întinde pe toată deschizătura din stâncă, au apărut norii și puțina lumină a lunii a fost înghițită. Dacă nu aș fi știut că nu e așa, aș fi jurat că fuseserăm răpiți și aduși într-o ascunzătoare secretă, în pustietate – ceea ce este, de fapt, un mod destul de corect de a descrie situația noastră, acum, că stau să mă gândesc la asta. Tatăl lui Peter a pus să se instaleze poarta cu trei ani în urmă, după ce cabana a fost spartă și vandalizată. Cândva, credeam că poarta aceasta este abominabilă, gardul din plasă de fier, cu sârmă ghimpată deasupra fiind potrivit mai degrabă intrării într-un spital de nebuni sau într-o închisoare. Acum mi se pare frumos. De cealaltă parte este, foarte posibil, singurul loc de pe pământ în care familia mea va fi în siguranță.

— Am ajuns? întreabă Diana din nou, când ne oprim.

— Am ajuns, spune Peter zâmbind larg.

Deschide portiera să coboare și să descuie poarta, apoi se așază la loc și se întinde peste consolă, luându-mă de mână.

— Am reușit, Jenny. Am reușit. Suntem acasă.

Îi strâng mâna drept răspuns. Peter nu-mi dă drumul.

6.

ACUM

Rachel

Cincisprezece ani într-un spital de nebuni, ispășind o sentință pe viață, autoimpusă, pentru o crimă pe care acum sunt aproape sigură că nu am comis-o este de neconceput, încât să spun că mă simt îngrozitor de înșelată și trădată nu redă realitatea nici măcar pe departe. Este greu de spus cine merită cel mai mult furia mea – familia, terapeuții sau eu însămi. În clipa aceasta, îndrept degetul către familie.

Nu pot să cred că m-au lăsat să zac în spital toți acești ani. Sincer, nu-mi amintesc nici măcar o dată când Diana sau Charlotte să fi pomenit de posibilitatea de a mă scoate de aici. Habar n-am care dintre ele este în ultimă instanță responsabilă pentru încarcerarea mea nedreaptă sau dacă sunt la fel de vinovate, dar garantez că vor avea loc niște discuții dure cu așa-zisele persoane dragi, din clipa în care ajung acasă. Dacă terapeuta mea ar ști ce plănuiesc, ar spune că trebuie să mă desprind de ceea ce s-a întâmplat, ca să pot merge înainte. Dar poate nu vreau să merg înainte. Răspunsurile de care am nevoie nu se află în viitor; sunt îngropate în trecutul meu.

Îmi îndes ursulețul de pluș într-un colț al sacului marinăresc și trag fermoarul. Ursul Alb este nedespărțit de mine, posesiunea mea cea mai prețioasă, singurul lucru care a călătorit cu mine de acasă la spital, iar acum acasă din nou. Ursul Alb este de asemenea motivul pentru care mi-am petrecut cea de-a douăsprezecea aniversare în cămașa de forță, după ce una dintre colegele mele de cameră mi l-a luat în timp ce dormeam, l-a ascuns în unul dintre rezervoarele de la toaletă din

baia comună și am izbit-o de perete după ce mi-a arătat unde îl dosise. Nu am vrut să o fac să aibă o comoție. Acestea fiind spuse, faptul că am reputația de persoană cu care nu este bine să te joci a funcționat negreșit în avantajul meu. Incidentul a fost complet exagerat de-a lungul timpului – am auzit șoptindu-se că am băgat-o pe fată în comă sau mai rău – dar nu-mi pasă ce spun oamenii despre mine, atât timp cât își țin mâinile departe de lucrurile mele.

Mă ridic și îmi arunc sacul marinăresc pe umăr. Este greu. Am în el cărțile: peste cincizeci de titluri din seria Ursii Berenstain, pe care le-am primit de la terapeuți cu prilejul unor momente speciale, de-a lungul anilor, după ce pasiunea mea față de urși a devenit clară, laolaltă cu două cărți de povești pe care le-am furat din biblioteca spitalului, deoarece sunt singura care le împrumută, deci, cui îi vor lipsi? Mi-au plăcut poveștile încă de când am început să citesc – cu cât mai întunecate, cu atât mai bine – și mai ales îndrăgesc basmele cu urși: „Blană de urs", „Pitulicea și ursul", „Goldilocks și cei trei urși". Nu povestea pentru toate vârstele, pe care și-o amintește toată lumea din cărțile pentru copii și din desene animate, ci versiunea din 1831, în care ursii îi dau foc lui Goldilocks și o înecă.

Acestea, împreună cu o valiză plină de haine la mâna a doua pe care mătușa Charlotte le-a luat pentru mine din magazine ieftine și bazare sunt tot ce am ca posesiuni lumești – fără să pun la socoteală pământul și cabana. M-am gândit să îi cedez jumătatea mea de proprietate surorii mele nu o dată, dat fiind că Diana este cea care locuiește acolo și nu aveam nicio intenție să mă întorc acasă. Acum mă bucur că nu am făcut-o.

Mă opresc în cadrul ușii și arunc o ultimă privire prin încăpere. Păianjenul mă privește cu precauție din colțul său. Dacă știe că astăzi este ceva diferit, nu o arată.

— La revedere, șoptesc.

Nu îi spun că nu mă întorc. Nu i-am spus nici lui Scotty că plec. Am vrut să îl mai văd o dată, am vrut să îl îmbrățișez pentru ultima oară, am vrut să îi amintesc să se spele pe dinți în fiecare seară, ca să nu îi duhnească respirația și să se țină departe de infirmierii care îi vor răul. Dar Scotty nu va înțelege niciodată de ce eu pot să merg acasă, iar el nu, și gândul de a încerca să-i explic de ce s-ar putea să dureze multă vreme până ne vom revedea este pur și simplu prea dureros. Sper că voi putea să vin să îl vizitez înainte să mă uite cu totul, dar următoarele zile și săptămâni sunt atât de incerte, încât prefer să nu spun nimic, decât să fac o promisiune pe care să o încalc mai apoi.

Mă îndrept spre recepție ca să mă externez. Se pare că este ușor să te externezi dintr-un spital de nebuni dacă te-ai băgat singur acolo, ceea ce, din fericire pentru mine, am făcut, când m-am reinternat, după ce Diana a încetat să mai fie tutorele meu, în ziua când am împlinit optsprezece ani. Tot ce trebuie să faci este să îi spui terapeutului tău că vrei să pleci. Completezi hârtiile, aștepți trei zile, în caz că te răzgândești, apoi îți iei instrucțiunile de externare, laolaltă cu rețetele pentru medicamentele pe care le iei acum, și poți să pleci. Dacă ești vindecat sau nu, se pare că nu este un factor decisiv, ceea ce mă face să-mi pun întrebări în legătură cu toți oamenii aflați în situații similare, care ies dintre zidurile acestui spital, deși nu ar trebui. Mi-a luat mai mult să îmi aranjez drumul, decât să îmi pregătesc externarea.

Afară este rece, mijlocul lui aprilie, poate 7–10 grade, iar câte o pală de vânt răscolește din când în când ce a mai rămas din nămeți, biciuindu-mă de parcă nu aș purta nimic. Tenișii și geaca de blugi nu sunt câtuși de puțin potrivite pentru o vreme ca asta, dar prefer să risc hipotermia decât să mai petrec un minut mai mult decât este absolut necesar înăuntru. Să crești într-un spital de nebuni seamănă perfect cu *Zbor deasupra unui cuib de*

cuci, exact așa cum sună – camere încuiate, chingi de piele, terapie cu electroșocuri, medicamente care îți modifică dispoziția – dar asta era ideea. Eram dosită. Uitată. Nu am căzut printre crăpături, cât am sărit de bunăvoie printre ele.

Acum, desigur, toate acestea s-au schimbat.

Instantaneu, mă cuprinde un val de furie. Mi-o temperez, lăsând-o să mocnească și mă adăpostesc lângă clădire să scot o țigară. M-am gândit mult la ce voi face dacă se dovedește că nu am ucis-o pe mama. Este greu să știi de unde să începi. Majoritatea femeilor de vârsta mea au o slujbă, o casă sau un apartament, contribuții sociale și o mașină. Eu nici măcar nu știu să conduc. Nu știu să gătesc sau să cos. Habar n-am cum să spăl rufe, să calc o cămașă, să atârn un tablou sau să pornesc mașina de spălat vase. Nu am făcut niciodată un buget, nu am închiriat un film, nu am făcut cumpărături și nu am cumpărat ceva online. Până săptămâna trecută nici măcar nu dădusem un telefon. Ceea ce nu înseamnă că sunt complet lipsită de abilități. Știu ce plante sălbatice sunt bune de mâncat și cum să le îngrijesc, cum să-mi găsesc drumul prin pădure, fără soare, lună sau stele. Știu să înot ca un mormoloc, să mă cațăr în copaci ca un urs și să stau nemișcată ca un posum. Mă pot uita la niște urme sau la excremente și știu imediat ce animal le-a făcut și cât a trecut de când a plecat acesta. Știu diferențele dintre un șoarece de casă, unul de câmp și un chițcan, dintre ierburi, pipirig și rogoz, dintre mlaștină, baltă și luncă și lista continuă. Nu sunt neajutorată. Doar că am nevoie de ajutor.

În cele din urmă, jeepul verde închis, ultimul model, pe care îl aștept, apare la capătul aleii lungi. Arunc țigara pe trotuar și flutur din mână. Trevor lasă geamul jos și face și el din mână. Pare fericit, cum și trebuie să fie. I-am promis că îi voi da acces deplin la scena crimei și că poate să facă oricâte fotografii dorește, dacă mă duce cu mașina.

S-ar putea să fi făcut aluzie și la posibilitatea de a le invervieva pe Charlotte sau Diana, deși habar n-am dacă vor fi de acord cu asta, așa că am avut grijă să nu fac promisiuni. Oricum ar fi, accesul pe care i-l dau ar trebui să fie suficient pentru a-și duce povestea de la un reportaj de interes local la un articol de amploare, pe care poate îl va putea plasa într-un ziar important sau o revistă națională. Eu sunt biletul lui către faimă și bogăție; el este pașaportul meu spre lumea de afară. Cred că este un târg cinstit.

Jeepul se oprește direct în fața mea. Trevor coboară și vine să deschidă portbagajul.

— Asta este tot?

— Asta-i tot.

Flutur din mână cu nonșalanță spre bagajul meu, ca și când lipsa de posesiuni materiale este o alegere de viață, și nu ceva care mi-a fost impus de viața pe care am ales-o. Îmi pune valiza în portbagaj, în timp ce eu mă așez pe scaunul din dreapta, cu sacul marinăresc între picioare.

— Ești sigură că nu vrei să-l pui în spate? întreabă el, urcând la volan. Este loc destul.

— E bine așa.

Nu există niciun motiv logic pentru a-mi ține sacul lângă mine, în afară de gândul că Ursul Alb este suficient de aproape încât să îl ating dacă va fi nevoie, ceea ce mă face mai puțin agitată în legătură cu ce urmează să fac. Și, da, îmi dau seama că terapeuta mea s-ar distra de minune cu asta.

— Cum vrei.

Bagă jeepul în viteză și plecăm. Nu mă uit înapoi.

Pare ciudat să merg cu mașina, și mai ciudat să merg într-o mașină cu un bărbat care este din toate motivele practice un străin. Îl cunosc pe Trevor de ani întregi, însă doar în contextul spitalului și întotdeauna cu Scotty în preajmă. Știu că este tutorele legal al lui Scotty și știu că a rătăcit de

colo-colo vreun deceniu, încercând să afle ce voia să facă, motiv pentru care s-a reapucat de școală abia acum și știu că îi plac locurile sălbatice la fel de mult ca și mie, dar cam atât. Dacă a citit măcar jumătate din ceea ce s-a scris despre familia mea, știe mult mai multe despre mine decât eu despre el. Nu sunt sigură cum mă simt în privința aceasta.

— Am fost surprins când m-ai sunat, spune el, când intrăm pe autostradă. Te simți mai bine?

La început, nu știu despre ce vorbește. Apoi îmi amintesc.

— Sunt bine, mulțumesc. Schimbările de medicație chiar îți pot face figuri. Apreciez că ai venit să mă iei.

— Nu e mare lucru.

Dat fiind că urmează să parcurgă vreo patru sute optzeci de kilometri cu mașina astăzi, ca să-mi facă un favor, mă îndoiesc că așa stau lucrurile, dar nu îi spun, căci – evident – îmi face un favor.

O muscă bâzâie la geam. „Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!”, spune întruna. Întredeschid geamul și îmi fac mâna căuș peste muscă, ghidând-o cu blândețe către deschizătură. Își ia tălpășița fără să zică nici măcar mulțumesc. Muștele nu se omoară după conversații. Este greu de spus dacă faptul că îmi țin gândurile pentru mine este ceva ce am învățat după toate orele petrecute cu mama stând în tăcere în observatorul ei sau dacă aș fi fost la fel de reticentă, indiferent cum aș fi fost crescută. Ce știu este că am descoperit devreme că să aleg când să vorbesc și ce să spun era unul dintre puținele aspecte ale experienței mele din spital pe care le puteam controla. De fapt, nu am mai scos un cuvânt într-un grup de terapie de ani de zile – nu din încăpățânare, după cum au presupus fără îndoială terapeuții mei, ci pentru că nu aveam niciun interes să mă fac mai bine. În afară de Scotty și de Trevor, singurii cu care am vorbit regulat au fost păianjenii. Dacă Trevor speră că drumul cu mașina îl va ajuta să scoată la iveală

niște detalii suculente pentru articolul său, va fi dezamăgit.

— Ai adus copia raportului poliției? întreb eu.

— Este în geanta mea, în spate.

— E okay dacă arunc o privire?

— Te rog.

Mă răsucesc ca să ajung între scaune, scot dosarul maro și citesc raportul cu grijă, de la cap la coadă. Caut în special referiri la mine. În afară de paragraful asupra căruia m-am concentrat data trecută, nu găsesc mare lucru. După ce am fost descoperită lângă autostradă, am fost dusă la urgențe, unde doctorii m-au oblojit, m-au hidratat și m-au ținut sub observație. Se pare că le-a trebuit ceva timp să realizeze că motivul pentru care nu vorbeam și nu mă mișcam era nu pentru că nu voiam, ci pentru că nu puteam, deși, ca să fiu sinceră, probabil că eram primul caz de catatonie pe care îl vedeau. Au chemat un psihiatru, care m-a verificat și m-a trimis la Centrul Regional de Sănătate Mintală Newberry, pentru evaluare și, din punctul de vedere al raportului poliției, povestea mea se încheie acolo.

Întorc paginile la fotografia armei crimei. *Presupusa* armă a crimei, corectez eu, căci înainte să pot accepta că aceasta este pușca din pricina căreia au murit părinții mei, trebuie să înțeleg de ce văd alta, diferită, în viziunile mele. Acest Winchester Magnum este un monstru; genul de pușcă pe care un vânător ar lua-o în safari, dacă plănuia să împuște vânat periculos, de la o distanță mică. În mod clar, nu o pușcă cu care o fată de unsprezece ani să poată trage, fără a se răni grav, după cum concluzionează în mod corect raportul. Dacă aș fi tras cu pușca aceasta, ar fi fost urme de vânătăi enorme pe umăr, chiar și după două săptămâni. Numai reculul ar fi fost îndeajuns să-mi rupă degetul cu care apăsasem pe trăgaci și posibil încheietura sau brațul – spre deosebire de Remington-ul mult mai ușor și mai mic pe care îl

văd în viziunile mele și pe care orice copil de unsprezece ani, cu o minimă instruire, este perfect capabil să îl țină în mână și să tragă cu el cum trebuie.

Și, da, întâmplarea face că știu destul de multe despre pușți. Vitrinele din camera armelor erau goale când locuiam la cabană, dar când venea familia acolo de Crăciun, stăteam în poala străbunicului, uitându-ne la poze de când vitrinele erau pline și m-a învățat cum se numește fiecare pușcă și pentru ce era folosită: puștile lungi, de .22, pentru vânatul mic, Winchester și Remington pentru vânat, puștile mai mari pentru lupi și căprioare, până la un imens Mannlicher-Schoenauer, capabil să doboare un rinocer – dovada stătea pe o platformă înaltă, în mijlocul camerei mari.

— Ai dat peste ceva? întreabă Trevor.

— Poftim?

— Mă întrebam doar dacă îți revine ceva în minte, din zilele acelea uitate, adaugă el, când este evident că tot nu pricep.

— O! Nu. Nimic.

— Poate că îți vei aminti mai multe după ce ajungi acasă.

— Poate.

Nu îi spun că să îmi recapăt amintirile este exact ce sper că se va întâmpla, deși întrebarea cum am supraviețuit în acele două săptămâni este undeva, în jos de tot, pe lista mea de priorități. Vreau să stau în locul în care au murit părinții mei. Să închid ochii și să îmi trăiesc viziunea cu sunet surround, imagine Technicolor de mare claritate, instantanee. Vreau să văd sau să aud ceva nou, un detaliu crucial care lipsește, ce-mi va liniști toate întrebările, oricât de dureroase ar putea fi răspunsurile. Dacă se dovedește că Winchesterul este, într-adevăr, pușca aceea care i-a ucis pe părinții mei, sunt gata să accept că nu eu am tras. Dar numai pentru că nu am împușcat-o eu pe

mama nu înseamnă că nu sunt responsabilă pentru că am declanșat evenimentele care mi-au distrus familia. Trebuie să existe un motiv pentru care mi-am asumat vina, chiar dacă nu am apăsat pe trăgaci. Nu trebuie decât să îmi amintesc.

Strecor raportul la loc în dosar și îl pun din nou în geanta de poștaș a lui Trevor. Mai există un motiv pentru care nu sunt încă pregătită să accept constatările acestuia, o omisiune orbitoare care ar fi putut răsturna concluzia oficială, dacă ar fi știut cineva.

Nu numai că știu o grămadă de lucruri despre puștile de vânătoare, ci trag nemaipomenit de bine.

7.

ATUNCI

Jenny

Primul lucru pe care l-am făcut când ne-am mutat în casă a fost să eliberăm încăperea armelor. În primul rând, nu avem nevoie de arme pentru protecție. Chiar dacă ursii negri sunt cel mai mare prădător de pe proprietatea noastră, sunt totodată una dintre cele mai sfioase și mai puțin agresive de specii de urs de pe planetă. Și, chiar dacă știm că avem cel puțin doi lupi care dau târcoale prin zonă, pentru că i-am auzit hăulind de trei ori, nu i-am văzut niciodată și nu ne așteptăm să o facem. Există o posibilitate infinitezimală ca, datorită configurării unice și a extremei izolări a proprietății noastre, aceasta să adăpostească vreo pumă sau vreun gluton, dar aceste animale sunt atât de rare în Upper Peninsula – doar de douăzeci de ori a fost văzută o pumă în ultimul deceniu, iar glutonii este foarte posibil să nu fi locuit niciodată în stat, în ciuda poreclei pe care o are Michigan, de „Statul Glutonului” – încât șansele ca eu sau Peter să dăm peste vreunul sau altul sunt în esență zero. Pe scurt, suntem aici să studiem fauna de pe proprietatea noastră, nu să o împușcăm.

Mai exact, nu vom permite sub nicio formă nici măcar o singură pușcă în perimetrul nostru, atât timp cât fiica noastră este în casă, darămite cincizeci și șase. (Cincizeci și șase!) Nu contează că era încuiată în vitrine de sticlă colecția de arme sau că muniția a fost depozitată în sertare încuiate, dedesubt, că multe dintre puști sunt antichități rare, de muzeu, care în orice alte împrejurări ar fi stat la vedere; copii mult mai puțin curioși decât fiica noastră reușesc să își pună mânuțele pe arme mortale tot timpul. Ar mai lipsi ca Diana să

găsească singura pușcă din unica vitrină descuiată, care întâmplător ar fi încărcată și să se împuște accidental, pe ea sau pe noi.

Eu și Peter am făcut fotografii pentru ziua în care s-ar putea să trebuiască să le punem pe toate la loc, apoi am pus puștile și muniția în cutii și le-am transportat într-un container de depozitare pe care l-am închiriat în Marquette. Când familia lui Peter a venit de Crăciun, iar bunicul său a văzut ce făcuse, am crezut că va face infarct. Dar Peter i-a explicat că fie proceda astfel, fie instala o poartă de siguranță peste arcada mare și arcuită și fără ușă a camerei armelor, ceea ce i-ar fi provocat un infarct bunicului, căci deja ne explicase clar că nu aveam voie să facem nicio schimbare fizică în cabană, după care bunicul a dat înapoi. Cred că celelalte rude au fost încântate, în secret. Din câte știu, nu există niciun vânător în grup.

Al doilea lucru pe care l-am făcut după ce ne-am mutat a fost să convertim jumătate din vechiul hambar în spațiu pentru birourile noastre. Din fericire, decretul bunicului lui Peter nu se extindea și asupra anexelor. Am amenajat de asemenea un birou și pentru Diana, între ale noastre, ca să nu se simtă exclusă și ca să o putem supraveghea în timp ce lucram. Este un spațiu frumos, genul de zonă dedicată învățării pentru care aș fi dat orice când eram de vârsta ei, mobilată cu un birou antic potrivit ca mărime pentru un copil și un scaun, pe care le-am găsit în unul dintre dormitoare, laolaltă cu un fotoliu pentru citit și rafturi din podea până în tavan, ticsite cu ceea ce s-ar putea să fie cea mai mare colecție de animale de pluș din toată Upper Peninsula, toate enciclopediile DK și cărțile despre natură de la *National Geographic Kids* pe care le-am găsit. Peter crede că hărțile stelare aprobate de NASA pe care le-am lipit pe tavan și modelul foarte detaliat al sistemului solar, pe care l-am atârnat în mijloc, sunt un pic cam prea mult, dar încă nu știm ce domeniu de studiu va stârni

interesul Dianei. Ca să facem lucrurile să meargă, cheia este, suntem de acord amândoi, să ne ținem fiica ocupată cu proiecte interesante și provocatoare. Diana nu urăște nimic mai mult decât să se plictisească.

Până acum, pare să meargă. Firește, ne-am poticnit de vreo două ori pe parcurs, cum este de așteptat după ce faci o schimbare atât de mare a stilului de viață, dar, în afară de vreo zece animale de pluș făcute bucăți, am traversat iarna fără explozii sau dezastre majore. (Diana a pretins că făcea disecție pe colecția de animale de pluș, ceea ce este, de fapt, încântător și precoce, dacă stai să te gândești, ținând cont că amândoi părinții ei sunt zoologi – nu mai contează că înlocuirea jucăriilor pe care le-a distrus a costat câteva sute de dolari.) Una peste alta, cred că este mai bine.

Aș vrea să pot spune același lucru despre Peter. Retrospectiv vorbind, septembrie a fost un moment groaznic pentru mutare, fiindcă batracienii pe care plănuia să îi studieze se pregăteau să intre în hibernare. Sigur, erau lemne de spart, zăpadă de curățat și gaz de adus pentru generator, alimente de cumpărat, cărți și jurnale științifice de citit ca să recupereze, laolaltă cu o serie de reparații în gospodărie, ce l-ar fi ținut ocupat, dar pentru o persoană extrem de inteligentă și creativă ca soțul meu, acestea nu erau nicidecum un compromis satisfăcător pentru cursurile pe care renunțase să le predea. Să mai punem la socoteală și faptul că iarna trecută a fost extrem de aspră, cu și mai puține zile însorite decât în mod normal și de două ori mai multă zăpadă decât de obicei și nu este de mirare că l-a apucat depresia.

Ca să fiu sinceră, și eu mă zbat. Ar fi trebuit să realizez că să ne mutăm la șase sute cincizeci de kilometri distanță de locul în care a murit William Yang nu va fi îndeajuns de departe pentru a mă vindeca de fantoma lui. Mă gândesc la el în fiecare zi. De fiecare dată când Diana dă fuga într-o

cameră, alunecă pe balustrada scării, se dă cu bicicleta în cerc, învârtindu-se întruna pe aleea noastră circulară, se lovește la cap sau își zgârie genunchii, mă gândesc că acestea sunt lucruri pe care William Yang nu le va face niciodată și mi se frânge inima din nou. Uneori, apăsarea morții lui este atât de strivitoare, încât mă gândesc că poate ar trebui să merg la psiholog, înțeleg că nu am fost responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Nimeni nu ar fi putut prevedea că băiatul va intra în curtea noastră și va cădea în piscină, iar dacă faptul că nu am prevăzut asta înseamnă că sunt vinovată, atunci la fel este și mama lui; cum a ajuns fiul ei în curtea noastră din spate și de ce nu l-a supravegheat mai bine? Cu toate acestea, simt că trebuie să mă împac cumva. Am citit în necrologul său că jucăria preferată a lui William era un ursuleț de pluș, așa că am decis să studiez urșii negri, în onoarea lui. Peter crede că ar trebui să studiez cei șase vulturi pleșuvi perechi, care își depun ouăle în cuiburile din zona mlăștinoasă de lângă lac, dar întotdeauna mi-au plăcut urșii și, sincer, simt că cercetările mele legate de numărul și obiceiurile lor vor aduce o contribuție importantă. O populație sănătoasă de prădători mari indică un ecosistem sănătos, dar, în întreaga lume, ecosistemele echilibrate devin din ce în ce mai rare, căci fauna este supusă presiunilor din pricina distrugerilor mediului și invaziei umane, care forțează animalele ce nu au nicio dorință să locuiască în apropierea lor să se obișnuiască. Oportunitatea de a studia o zonă care este într-o stază ecologică de decenii întregi oferă o perspectivă unică și valoroasă, iar aceasta nu este doar opinia mea; profesorul de biologie de la Northern Michigan University, cu care m-am consultat și care a fost de acord să îmi fie coordonator ad hoc, este de aceeași părere.

Motiv pentru care, după ce am citit tot ce am putut găsi despre *Ursus americanus* pe parcursul iernii, eu și Diana stăm ghemuite în spatele unui

bolovan mare, în apropiere de baza stâncii de est, în această după-amiază rece de aprilie, așteptând ca ursoaica pe care fiica mea a numit-o „Rapunzel” să iasă din bârlogul său. Tehnic vorbind, Diana ar trebui să fie cu Peter astăzi, conform înțelegerii noastre că își va împărți zilele în mod egal între noi, acum, că ne-am întors amândoi pe teren, dar Peter spune că pașii ei zgomotoși și faptul că nu-i tace gura deloc îi sperie broaștele. Presupun că urșii mei sunt mai toleranți.

Ziua este însorită, dar rece. Toată zăpada s-a topit, mai puțin pe latura umbroasă a bolovanului după care ne ascundem. Mi-au înghețat picioarele, dar stau cât de nemișcată pot și mențin binoclul îndreptat către deschizătură. Bârlogul este săpat sub rădăcinile unui pin mare, care crește parțial pe latura stâncii. Din cauză că am început târziu toamna trecută, acesta a fost singurul bârlog pe care l-am putut găsi, înainte ca toți urșii de pe proprietatea noastră să se retragă peste iarnă, ceea ce înseamnă că acesta este singurul urs căruia am reușit să îi pun un colier în timp ce hiberna în bârlogul său și astfel singurul urs pe care voi reuși să îl urmăresc pe tot parcursul primăverii, verii și toamnei – un debut nu tocmai promițător al proiectului meu de cercetare, după standardele oricui. Anul viitor, va trebui să mă descurc mult mai bine.

— Mi-e frig, scâncește Diana, și nu pentru prima oară. Sunt obosită. Mi-e foame. Vreau să merg acasă.

Las binoclul jos și mă așez pe vine lângă ea să îi dau o îmbrățișare. Îi curge nasul și are obrajii îmbujorați.

— Știu că ți-e foame, scumpo. Și lui mami. Dar știi că nu putem lua nimic de mâncare când suntem pe teren.

Mirosul unui urs este de șapte ori mai puternic decât al unui câine, iar urșii pot simți izurile chiar și de la un kilometru și jumătate distanță. După ce

s-a hrănit cu propriile ei rezerve de grăsime timp de șase luni și a alăptat vreun pui, garantez că ursoaica aceasta este mult mai flămândă decât noi. Chiar și ceva neînsemnat, ca un baton de cereale sau o mână de semințe într-o pungă sigilată, ne-ar putea transforma în ținte.

— Încă puțin, promit. Vrei să vezi puii lui Rapunzel, nu-i așa?

Diana încuviințează din cap.

— Și îți amintești că mami ți-a promis că, dacă stai complet nemișcată și nu îi sperii puii, poți să le dai nume?

Diana încuviințează din cap.

— Câți copii are?

— Nu vom ști până când nu ies din bârlog.

Ceea ce este încă o lecție învățată. Dacă aș fi așteptat să îi pun colier acestui urs după ce fătase, nu numai că aș ști câți pui are, dar aș fi putut să cântăresc și să măsor puii și să iau probe de sânge pentru testarea ADN-ului, ca să încep să le fac arborele genealogic. Cu toate acestea, să mă strecor în bârlogul acestui urs în timp ce dormea și să îi pun colierul radio, știind că putea să mă ucidă cu o singură lovitură de labă a fost o experiență uimitoare și cred că pot fi iertată că am dat dovadă de exces de zel.

Îndrept binoclul către deschizătură din nou. Urșii negri dau naștere în general la doi până la patru pui, dar numărul ovulelor fertilizate care se fixează în uterul mamei după ce se împerechează în iunie depinde de greutatea pe care o are în toamna următoare, când se retrage în bârlog. Urșii negri mănâncă aproape orice: afine, căpșuni, zmeură, fragi, agrișe, crușin, mure și corn; cireșe sălbatice și mere; ghinde, jir și alune de pădure; ierburi, frunze și trifoi; albine, furnici și viespi. În mod normal, dietele lor variate le oferă o grămadă de oportunități de a lua proporții, dar vara care tocmai a trecut a fost foarte secetoasă. Peste tot în Upper Peninsula s-a anunțat că urși negri flămânzi

au dat iama în grădini, au dat năvală asupra hranei lăsate pentru păsări, asupra stupilor și tomberoanelor – ucigând chiar câte un pui sau miel când s-a ivit ocazia. Ursoaica aceasta era atât de slabă, încât, după ce a intrat în bârlog, vom fi norocoși dacă va avea măcar un pui – posibilitate de care am avut mare grijă să nu pomenesc în fața Dianei.

În cele din urmă, văd mișcare. O bat pe Diana pe brat și îi dau binoclul.

— Șșt. Pregătește-te. Iese.

Diana ridică binoclul, care este mult prea mare, și se uită prin el ca un naturalist în miniatură. Este atât de drăgălașă, că îmi tresaltă inima. Îmi fac o notiță mintală să îi iau un binoclu mai mic, de îndată ce voi ajunge la un magazin cu articole sportive.

— O văd! O văd!

— Șșt. Nu uita, trebuie să fim foarte tăcute.

Chiar și fără binoclu, văd că ursoaica aceasta a slăbit foarte mult. Stă în deschizătură mult timp, clipind, ca și când ar fi surprinsă să descopere această nouă lume strălucitoare, cu culori și lumină, apoi alunecă pe grohotișul aflat la mai puțin de douăzeci de metri de bolovanul după care ne ascundem și se îndreaptă greoaie spre un petec de iarbă proaspătă și verde.

— Unde sunt bebelușii ei?

— Șșt. Așteaptă puțin.

— Nu *vreau* să aștept. Vreau să iasă *acum*.

Diana bate din picior și izbește binoclul de bolovan, apoi își dă drumul la pământ, cu brațele încrucișate și cu spatele către bârlog. Iau binoclul. Din fericire, husa de cauciuc pentru teren și-a îndeplinit misiunea. Scrâșnesc din dinți. Este tot ce pot să fac ca să n-o pocnesc. Înțeleg că îi este frig și foame și că e obosită, că Diana nu este naturalist, ci o fată de nouă ani, căreia îi sare țandăra din nimic și care are tendința de a face

scene. Să mă aștept să privească alături de mine și să aștepte ore în șir este prea mult.

Se bosumflă și refuză să se uite la mine sau să vorbească. În timp ce îndrept binoclul din nou spre deschizătură, nu mă pot abține să nu zâmbesc. Diana habar nu are că ignorându-mă face exact ce vreau.

Privesc și aștept vreme îndelungată. Exact când încep să cred că predicția mea s-a adeverit și că Diana nu va avea ce pui să numească, văd mișcare. Aud scâncete dinăuntrul bârlogului, în timp ce Rapunzel se îndepărtează din ce în ce mai mult.

— Diana. Vino aici.

O trag în picioare și o îndrept spre deschizătură, dându-i binoclul când puiul lui Rapunzel își adună curajul de a părăsi singurul cămin pe care l-a cunoscut vreodată, târându-se la soare.

— O! exclamă ea. Uite!

Repede, se pocnește cu mâna peste gură. Dar nu o cert pentru izbucnirea ei. Sunt la fel de surprinsă.

Puiul este alb.

Alb. Nu-mi vine să cred ce văd. Urșii albinoși sunt extrem de rari. Nu-mi amintesc să fi fost zărit vreunul în Upper Peninsula, poate că nici în întregul stat. Un urs negru albinos a fost împușcat de un vânător cu ani în urmă în Pennsylvania – ceea ce, de necrezut, era perfect legal – și o ursoaică neagră cu puiul ei albinos au fost văzuți mergând de-a lungul unei autostrăzi, în Ontario, cu peste un deceniu înainte de asta, dar acestea sunt singurele mențiuni pe care le cunosc. Există o subspecie de urși negri în British Columbia numită „urși Kermode”, în care douăzeci de procente din populație este albă, dar culoarea lor este rezultatul unei mutații genetice, nu a albinismului. Dincolo de British Columbia, șansele de a vedea un urs alb scad până la una la un milion. *Una la un milion.* Nu-mi vine să cred că un pui de urs atât de rar și de special s-a născut chiar aici, în pădurea noastră.

— Este o fantomă? șoptește Diana.

— Este albinos. Asta înseamnă că puiul lui Rapunzel s-a născut fără culoare în piele sau în blană, ca pozele din cărțile tale de colorat, înainte să le colorezi. Amerindienii numesc urșii albi „urșii spiritului” sau „urșii stafie”, adaug eu, ceea ce o face să zâmbească.

— Îl voi numi Ursul Alb.

— Ursul Alb este un nume grozav. Haide. Las-o pe mami să arunce o privire. Întind mâna după binoclu și, sub impresia momentului, Diana mi-l cedează fără să protesteze. Puiul arată ca un nor pe fundalul deschizăturii bârlogului: blană de un alb pur, ochi roz, năsuc de aceeași culoare. Pare sănătos, să aibă poate două kilograme jumătate sau trei, cam cât m-aș aștepta să aibă un pui care s-a născut în timp ce mama sa dormea în ianuarie. Habar n-am ce va însemna albinismul pentru viitorul lui. Cu siguranță, culoarea mă va ajuta să îl reperez mai ușor, dar totodată va avea dezavantaje vădite pentru pui. Oricum, până la jumătate dintre pui mor în primul an de viață, prin înec, pentru că se prăbușește tavanul bârlogului, din cauza hipotermiei, a înfometării și a infecțiilor provocate de răni. Faptul că acest pui este alb îl va face extrem de vulnerabil la cea mai mare amenințare cu care se confruntă urșii mici: alți urși care caută o masă rapidă.

Îi dau binoclul din nou Dianei și îmi iau aparatul de fotografiat. Peter o va lua razna când va vedea pozele acestea.

Deodată, o piatră zboară în cadrul aparatului. Puiul se sperie și se retrage. Înainte să apuc să pricep de unde vine piatra și de ce, apare încă una.

Mă răsucesc, când Diana se pregătește să o arunce pe a treia.

— Diana! Ce faci? Încetează!

Pun aparatul foto în buzunar și o prind de braț ca să-i desprind piatra dintre degete. Se smulge și aruncă piatra oricum. Puiul scâncește după

nefericita lovitură și se rostogolește pe pantă. Diana râde și bate din palme.

— De ce ai făcut asta? strig, în timp ce puiul se ridică șovăielnic în picioare și aleargă scâncind la mama lui. Nu a fost frumos. Ai fi putut să rănești puiul. Ai fi putut să îl omori!

— Mami. Uite. Diana arată în spatele meu.

Mă întorc. Mama puiului se uită țintă la mine, clătinând din cap încet, dintr-o parte în alta, și mormăind un avertisment.

Repede, o împing pe Diana după mine.

— Să nu care cumva să faci vreo mișcare, șuier. Nu te clinti.

Ursul aleargă câțiva pași înspre noi și se oprește, legănându-și capul și mormăind gutural. O ridic pe Diana și o pun pe bolovan, în timp ce ursoaica se ridică pe picioarele din spate și bate aerul cu labele din față, apoi se lasă jos în patru labe și aterizează cu un bufnet puternic. Jur că simt cum trepidează pământul.

— Dansează?

Diana pare mai curând curioasă decât speriată.

— Este un avertisment. Ne spune să îi lăsăm puiul în pace și să plecăm.

Ursoaica dă fuga înainte, din nou. Ies de după bolovan și stau cât de dreapta pot. Ca să dezarmezi un urs negru, cheia este să te faci să arăți și să suni cât mai amenințător posibil. Dacă te așezi la pământ și faci pe mortul, așa vei fi.

Sau cel puțin așa am citit.

— Dă-i drumul! Ajunge. Du-te înapoi! Pleacă! strig și flutur din brațe.

— Pleacă! repetă Diana după mine.

— Așa, fetițo. Fă cât de mult zgomot poți.

Batem din palme și țipăm. Ursoaica se ridică pe picioarele din spate, deschide gura mare și mormăie cu putere. Saliva îi curge dintre fălci. Suntem atât de aproape, încât jur că îi pot număra dinții. Ursoaica aceasta ar putea să o înhațe cu

ușurință pe fiica mea de pe bolovan dacă ar vrea. Dar, ca să facă asta, va trebui să treacă de mine.

— Mami? zice Diana cu voce slabă. Ne va mânca Rapunzel?

— Nu astăzi, răspund eu, printre dinții încleștați. Alerg direct spre ursoaică, țipând și fluturând din brațe.

— Dă-i drumul! Pleacă de aici! Du-te! Hai!

Dacă aș avea o pușcă, jur că aș împușca-o.

Ursoaica se lasă în patru labe. În spatele său, puiul scâncește. Ursoaica se uită de la mine la pui și înapoi la mine; apoi, avertizându-mă cu un ultim mormăit gutural, dispare în pădure. Puiul o urmează.

Mă prăbușesc la pământ, cu spatele lipit de bolovan. Îmi tremură mâinile și picioarele mi s-au înmuiat atât de tare, încât nu cred că aș fi în stare să fug nici de un pisoi. Dacă află Peter ce s-a întâmplat adineauri, voi studia vulturi pleșuvi, că vreau sau nu. Mâine, la prima oră, voi începe să construiesc un loc în care să pun momeală, cu un punct de observație ascuns. Este pur și simplu prea periculos să urmărești urșii în câmp deschis. Sau, cel puțin, atât timp cât fiica mea este în preajmă.

— Pot să cobor acum?

— Bineînțeles. Haide aici, la mami.

Mă ridic tremurând în picioare și întind mâinile, în timp ce Diana alunecă pe bolovan și sare la mine în brațe. O îmbrățișez strâns până începe să se frământe, apoi o las jos.

— Ai văzut-o, mami? Ai *văzut-o*? Era atât *de furioasă*!

Diana se foiește entuziasmată de pe un picior pe altul. Ochii îi joacă în cap.

Încă o dată, sunt uluită de neînfricarea fiicei mele. Diana trebuie să știe că acesta nu a fost un joc, că am fost într-un pericol real, că lucrurile s-ar fi putut încheia foarte diferit dacă ursoaica s-ar fi hotărât să atace.

— Diana, de ce ai aruncat cu pietre în pui? Este foarte mic. Ai fi putut să îl rănești. Ți-ar plăcea dacă cineva ar da cu pietre în tine?

— A fost un speriment. Am vrut să văd dacă puiul va fugi și a fugit!

Un experiment. Furia înlocuiește groaza. Nu-mi vine să cred că a aruncat cu pietre în pui fără niciun motiv, în afară de faptul că a vrut să vadă ce va face. Ce fel de persoană trebuie să fii ca să-ți treacă măcar prin cap așa ceva? Unde îi este compasiunea? Empatia și simpatia pentru o ființă mai mică și mai slabă decât ea? Ce Dumnezeu este în *neregulă* cu fiica mea?

Trag aer în piept și pun aparatul de fotografiat și binoclul în rucsac.

— Haide. Rapunzel și Ursul Alb nu se mai întorc astăzi. Este timpul să mergem acasă.

În timp ce Diana saltă veselă alături de mine, mă gândesc că, și de data aceasta, fiica mea a obținut exact ce voia. Poate că adevăratul motiv pentru care a aruncat cu pietre în pui a fost ca să facă ursii să plece, astfel încât să mergem acasă. Sau poate că îi acord prea mult credit. Oricum ar fi, nu o pot lăsa să se mai amestece în cercetările mele în felul acesta. Am renunțat o dată la carieră pentru ea, nu o voi face și a doua oară. Refuz să îmi petrec zilele la cabană, supraveghindu-mi fiica, în timp ce Peter este pe teren. Diana este o fată deșteaptă; poate învăța.

Va trebui. Căci în această primăvară și vară îmi voi petrece toate orele în care sunt trează pe teren. Trebuie să muncesc cât de mult pot în următoarele șase luni, căci, deși nu voi putea să o confirm până când nu voi ajunge la o farmacie, sunt 99, 9% sigură că sunt însărcinată.

8.

ACUM

Rachel

M-am gândit mult pe drumul acesta la ce îi voi spune surorii mele. Relația noastră a fost mereu complicată. O parte din motiv este diferența de nouă ani dintre noi. Dar partea mai importantă este că suntem pur și simplu foarte diferite. Chiar dacă împărtășim același material genetic, ADN-ul nostru a venit în mod sigur în două combinații distincte și disparate. Nici măcar nu semănăm. Diana este blonda clasică, cu ten deschis și ochi albaștri, în timp ce eu sunt fata tipică, cu păr castaniu și ochi căprui. Diana este înaltă, zveltă și frumoasă ca un model. Cât despre mine, să spunem doar că nu sunt genul de persoană pe care să o observe cineva într-o încăpere aglomerată și să o lăsăm așa.

În ciuda diferențelor dintre noi, am petrecut o grămadă de timp împreună în copilărie, fiindcă nu aveam pe nimeni altcineva, deși era greu să găsim lucruri care să ne intereseze pe amândouă. Un joc de societate care era potrivit pentru un copil de treisprezece ani nu poate fi jucat cu o soră ce nu are decât patru ani. Drept urmare, născoceam adesea propriile noastre jocuri. Multe dintre jocurile pe care le jucam se bazau pe povești, ceea ce – dat fiind că eram două copile care locuiau practic singure într-o pădure aproape impenetrabilă – nu era o exagerare. Să ne jucăm de-a Hansel și Gretel era o alegere la îndemână. Ne plăceau, de asemenea, Rapunzel și Scufița Roșie. Odată, când eu mă prefăceam că sunt Robin Hood, iar Diana mă urmărea, în rolul șerifului din Nottingham, am scăpat frânghia leagănului care atârna de ramura unui arțar impunător, ce se întindea peste o râpă

adâncă și mi-am rupt brațul. Privind în urmă, văd că jocurile pe care le jucam aveau adesea ceva periculos, dar asta le făcea să fie atât de incitante. Pot spune cu sinceritate că momentele când eram singură erau unicele clipe când mă simțeam cu adevărat vie.

În afară de povești, singurul interes pe care îl aveam în comun era dragostea noastră față de urși. În primii mei ani la spital, ori de câte ori Diana și Charlotte veneau în vizită, mergeam la un restaurant fast-food sau la un film, dacă la cinematograful Tahqua Land din Newberry rula ceva la care aveau acces și copiii. Dar, după ce am mers la Ferma de urși a lui Oswald, în vara în care am împlinit paisprezece ani, nu s-a mai pus niciodată problema unde vom merge. Luam o pungă de mere cu noi și le aruncam cu rândul peste gardul înalt din plasă de fier. Îmi plăcea cel mai mult să hrănesc ursii de un an, deoarece erau mai energici decât adulții și se ridicau pe picioarele din spate, implorând. Odată am făcut o poză cu un pui.

Înțeleg că o mulțime de oameni au sentimente amestecate despre ținerea în captivitate a animalelor sălbatice și la fel și eu. Dar ferma lui Oswald este strict un adăpost, nu un loc în care se înmulțesc ursii. Puii trăiesc într-un țarc, cei de un an în altul, iar masculii și femelele au fiecare țarcul propriu. Firește, aș fi preferat să văd ursii umblând liberi. Dar când un animal nu mai este capabil să trăiască în sălbăticie de unul singur, din cine știe ce motiv, în afară de a-l eutanasia, măsură căreia mă opun cu totul, ce altceva poți face? Ați fi surprinși cât de des un urs neglijat sau abuzat ori un pui orfan are nevoie de un cămin.

Faptul că cel mai mare adăpost de urși din Statele Unite se afla la doar șaisprezece kilometri de spitalul în care eram închisă mi s-a părut întotdeauna miraculos. Obișnuiam să visez că voi merge să lucrez la adăpostul lui Oswald, fie ca angajată plătită, fie ca voluntară – nu-mi păsa care

dintre ele. Voi vinde bilete, voi aproviziona magazinul de suvenire, voi aduna resturi de mâncare de la restaurantele din zonă, de la magazinele de alimente și de la spitale, ca hrană pentru urși – ba chiar aș face curățenie în toalete, dacă asta trebuia să fac, atât timp cât însemna că puteam să fiu în preajma urșilor.

Dar, după ce am mai crescut, mi-am dat seama că nu avea să se întâmple niciodată. Cum aș putea face ceva care mi-ar aduce plăcere, știind că era vina mea că părinții mei nu se vor mai bucura niciodată de nimic? Mi-am pierdut dreptul de a avea vreo plăcere personală din momentul în care am apăsat pe trăgaci.

Dacă nu cumva, desigur, nu am făcut-o.

Încă o dată, furia mea amenință să se reverse. Terapeuta mea ar spune că furia este o emoție negativă care trebuie eliminată sau ținută sub control. Dar eu știu mai bine. Furia mă alimentează, mă propulsează, îmi dă motivația de a face ce trebuie să fac. *Cincisprezece ani.* Repet cuvintele în minte iar și iar, ca pe o mantra.

— Este un parc pe marginea drumului, în față, spune Trevor. Ai nevoie de un popas?

— Nu m-ar deranja să fumez o țigară.

Intră și parchează. Nu există nicio altă mașină în afară de a noastră. Mai târziu, în sezonul acesta, parcul de pe marginea drumului se va aglomera cu oameni care vin la picnic și cu turiști, dar, pentru moment, nu suntem decât noi. Am fost la un picnic cu familia mea aici, cândva. Eram în drum spre Cascada Tahquamenon și plănuiam să mâncăm, când am ajuns la parc și ne-am oprit aici, deși nu mai era decât o oră până acasă, fiindcă sora mea se plângea întruna că îi era foame.

Mă îndrept spre masa de picnic la care am stat în ziua aceea și scot o țigară din pachet. Numele meu și al Dianei sunt scrijelite pe tăblie. Mi-amintesc că mama l-a mustrat pe tata pentru că a stricat masa, dar cred că a făcut asta doar pentru că

era mama noastră și credea că trebuia să o facă. Erau o mulțime de alte nume pe tăblie, așa că ce mai conta dacă tata mai adăuga două?

Îndepărtez acele de pin adunate peste iarnă și îmi trec degetele peste litere. Stăteam la masa aceasta, mâncându-ne sandvișurile și aruncând chipsuri veverițelor care veniseră să cerșească, când la noi a venit un bărbat și ne-a întrebat dacă o văzuserăm pe fetița lui. Era cam de vârsta și înălțimea mea, spunea, doar că avea părul lung și blond, în loc de castaniu, și purta colanți roz și un fleece de aceeași culoare, la fel ca mănușile și fularul.

Am ascuns mâncarea în mașină, ca să nu ajungă veverițele la ea (deși am golit punga cu chipsuri sub masă, pentru ele, mai întâi) și ne-am alăturat grupului format ad hoc, pornind în căutare, care s-a transformat în curând într-o misiune de salvare, când a sosit poliția statală din Michigan, după ce cineva a sunat la 911. Fata a fost găsită în cele din urmă sub o grămadă de crengi, pe fundul unui defileu abrupt. Toată lumea presupusese că alergase și nu văzuse râpa și de aceea căzuse, deși, cum de ajunsese să fie acoperită aproape complet de frunze și ramuri era un mister absolut. Faptul că am văzut-o zăcând la pământ, cu ochi deschiși, chiar dacă nu mișca, a lăsat o impresie puternică asupra mea. Până atunci, nu-mi trecuse niciodată prin minte că cineva de vârsta mea putea muri sau că era posibil ca în pădure să nu fii în siguranță. Bineînțeles, nu aveam de unde să știu atunci că peste doar câteva săptămâni și părinții mei vor fi morți – sau că și eu voi fi dată dispărută.

Trevor iese de la baie cu două cutii de cola în mână. Îmi face semn când mă vede. Ridic mâna și îl anunț că îl văd și că vin într-un minut, apoi mai trag un ultim fum din țigară și arunc chiștocul pe trotuar. Un stol de vrăbii care țopăie după mâncare pe potecă se împrăștie și se regrupează. Aș putea trage cu urechea la conversația lor dacă aș vrea,

dar acum sunt mai preocupată de ce se întâmplă în capul meu. Nu m-am mai gândit la fata aceea de ani de zile, însă îmi amintesc fiecare detaliu din ziua aceea. Îmi amintesc că tatăl fetei moarte purta blugi albaștri și o cămașă roșie în carouri, că avea barba grizonantă și că era chel. Mi-amintesc că m-am gândit că părul îi alunecase de pe creștet și i se prinsese de bărbie. Mi-amintesc că mama, tata și sora mea mâncau sandvișuri cu șuncă și brânză, în timp ce ai meu era cu unt de arahide și cu dulceață. Mi-amintesc că mătușa Charlotte nu a venit cu noi, deși eu voiam să vină, fiindcă avea planuri cu bărbatul căruia eu îi spuneam „unchiul Max”, deși nu era unchiul meu. Mi-amintesc că mama mi-a spus că trebuia să-mi termin mărul înainte de a putea să mănânc negresa, așa că am mușcat de trei ori din el și i-am dat drumul pe jos, dinadins. Mi-amintesc că am vorbit cu fata înainte să moară. Avea o coardă și voia să o încerc și eu. Mi-amintesc că a fugit în pădure plângând, după ce i-am spus că nu vreau. Mi-amintesc că avea ochii deschiși când am găsit-o, dar nu se uita la nimic. Mi-amintesc că eșarfa roz îi dispăruse.

Și totuși nu-mi amintesc nimic din ziua în care au murit părinții mei. Am întrebat-o odată pe terapeuta mea dacă credea că sunt blestemată ca într-o poveste, fiindcă atât de mulți oameni pe care îi cunoșteam muriseră. „Crezi că ești blestemată?” întrebase ea, dar eu nu am răspuns, pentru că deja învățasem că a răspunde la o întrebare ca aceea nu făcea decât să conducă la altele și nu era un subiect pe care voiam să îl disec. Dacă aș fi vrut, răspunsul ar fi fost da. Obișnuiam să mă întreb cum făcea față familia fetei, morții acesteia. Speram că se descurcau mai bine decât mine.

Când mă întorc la mașină, Trevor îmi dă o cutie de cola. Apreciez gestul, fiindcă nu am niciun ban. Nu aveam nevoie de bani numerar la spital, iar furtul era o problemă gravă și constantă. Eu și Diana avem un cont comun, dar nu știu ce sumă

este în el, ea fiind singura care are un card de debit. Ca să fiu sinceră, nu am acordat prea mare atenție extraselor de cont pe care mi le-au trimis consultanții financiari. Cred că a venit momentul să mă implic mai mult.

Trevor își termină cola și aruncă doza goală pe bancheta din spate a jeepului, apoi pornim la drum. Au trecut două ore, mai avem una. Mă holbez pe geam, în timp ce kilometrii se rostogolesc unul după altul. Copaci, copaci și alți copaci, până când, în sfârșit, peisajul începe să arate familiar. Copacii sunt mai mari decât îmi amintesc, iar arboretul de-a lungul șoselei este mai înalt și mai des, dar, să-i spunem instinct sau memoria mușchilor sau pur și simplu intuiție – cumva, știu că suntem aproape.

— Încetinește. Aproape am ajuns. Căutăm un pin alb, mare. Drumul de acces este exact după el.

Iar apoi, copacul este exact cum mi-l amintesc, înălțându-se deasupra noastră. Trevor întoarce unde îi arăt, iar jeepul urcă dealul fără să se opintească deloc. Părinților mei le plăcea să spună o poveste amuzantă, despre cum fusese cât pe-aci să nu urce dealul acesta prima dată când au sosit la cabană, fiindcă se aflau într-o minifurgonetă, de care era agățată o remorcă grea, încărcată cu toate lucrurile lor. Le fusese atât de teamă că se vor împotmoli, încât a doua zi, după ce tata s-a dus la Marquette să returneze remorca închiriată, s-a întors conducând un SUV Suburban cu tracțiune integrală. Întotdeauna a numit experiența aceea „botezul lor pe drumurile de pădure”, râzând când o spunea, deși nu am înțeles ce voia să spună, până când am crescut.

Urmăm curbele și meandrele drumului, ocolind hârtoape mari cât un mic iaz pentru rațe și ținându-ne departe de margini în locurile joase, care par a fi pământ tare, dar îți sug vehiculul până la axele roților, dacă nu ești atent.

— Tata m-a învățat cum să conduc pe drumuri ca ăsta, spune Trevor, după ce îi remarc dibăcia.

Toți prietenii mei știau să conducă înainte să avem vârsta potrivită ca să ne luăm carnetul.

Încuviințez din cap: „Tata nu a avut șansa să mă învețe”.

Ne oprim când ajungem la poarta de siguranță.

— Ce-i aici? Fort Knox? întreabă el și, întâmplător, este o altă glumă de-a tatălui meu. Sper că îți amintești codul de acces.

— Îmi amintesc, dacă nu l-au schimbat.

Cobor și introduc o combinație din ziua mea de naștere și cea a surorii mele, iar poarta se deschide. Senzorii de mișcare se activează și încuie poarta automat în urma noastră.

Drumul se netezește când ne apropiem de mal. Lacul este abia vizibil printre copaci, o fâșie argintie subțire, care scânteiază în lumina soarelui de după-amiază. Cobor geamul și sorb mirosul demult uitat, de ace de pin și frunze care putrezesc. Acest lac îmi aparține, așa cum îmi aparține fiecare piatră, fiecare tufiș, fiecare copac. Sau, mai exact, jumătate din ele îmi aparține. Cu toate acestea, este uimitor să te gândești că pădurea asta frumoasă și neatinsă este a mea și pot face ce vreau cu ea. Populațiile băștinașe nu au aderat niciodată la ideea de deținere a pământului, dar eu pot înțelege de ce este atrăgătoare.

Ne rostogolim cu zgomot peste un pod de lemn acoperit de mușchi, care traversează unul dintre pâraiele ce se varsă în lacul nostru, trecem printr-un șir dublu de stejari roșii pe care i-a plantat străstrăbunicul meu, pentru a forma un tunel verde vara, demn de o plantație din sud, și cotim pe o alee circulară netedă, acoperită cu pietriș.

— Uau, îngaimă Trevor când ne oprim. Își coboară geamul și scoate capul, uitându-se în sus. Am auzit de locul acesta, dar… uau.

După cincisprezece ani, până și eu sunt impresionată. Căminul copilăriei mele pare desprins dintr-un basm, un castel învăluit în ceață, misterios și de pe altă lume, atât de in contradicție

cu acest cadru sălbatic, încât pare să fi fost proiectat și amplasat de o mână cosmică. Oamenii spun că nu te poți întoarce acasă, deoarece toate lucrurile din copilărie vor părea diminuate și mărunte, dar cabana de vânătoare pe care străstrăbunicul meu a construit-o este impresionantă, după standardele oricui: este un edificiu cu două etaje, din bușteni de pin de Oregon pe care i-a adus aici, astfel încât să nu trebuiască să taie nici măcar un copac din zonă, cu trepte late din piatră, ferestre mobile cu vitralii și un extravagant acoperiș de cupru, oxidat de vreme.

În interior se află o bucătărie, o sufragerie, o cameră de jocuri, o sală de muzică și un salon, cu un șemineu mare din piatră spartă la un capăt și un balcon mare la celălalt. Zece dormitoare, patru băi mari care au fost cândva dormitoare, trei verande, o anexă pentru trăsuri, un teren de tenis și locul în care părinții mei își aveau birourile. Fiecare centimetru este presărat cu amintiri: veranda interioară cu ușă de plasă, unde eu și Diana obișnuiam să ne jucăm în zilele ploioase, veranda de dormit de deasupra ei, unde ne retrăgeam în nopțile fierbinți de vară. Pivnița din Michigan de sub jumătatea din spate a cabanei, cu tavanul său jos și dușumeaua de lut, cu pereți din blocuri de calcar, care ne imaginam că este temniță, cazanul de încălzire cu ulei din mijloc, cu burta sa mare și rotundă și brațe lungi, care era balaurul nostru ce sufla flăcări.

Locuința în care am crescut.

Locuința în care au murit părinții mei.

Căminul meu.

— Unde vrei să parchez? întreabă Trevor.

— Aici în față este bine.

L-aș putea îndruma să o ia prin lateral și să intru pe ușa de la bucătărie, dar va trebui să înfrunt ce s-a întâmplat de partea cealaltă a acestei uși, mai devreme sau mai târziu și aleg să fie mai devreme.

Dacă Diana și Charlotte au reușit să găsească o cale de a trăi cu tragedia familiei, atunci și eu pot.

Însă este de ajuns să mă uit la ușa de la intrare și mi se face rău. Charlotte spune că parchetul de stejar unde părinții mei au sângerat până și-au dat sufletul a fost scos și înlocuit, dar nu trebuie să văd lemnul pătat de sânge pentru a mă vedea ținând pușca, corpurile distruse ale părinților, sângele de pe mâini și de pe haine.

Stau deasupra mamei mele cu pușca.

Fiica nu a tras cu pușca.

Fie eu am împușcat-o pe mama cu Remington-ul, fie a împușcat-o tata cu Winchester-ul. Nu pot fi ambele corecte. *Trebuie* să știu care este adevărată.

Nu trebuie decât să îmi amintesc.

Trag aer adânc în piept, urc scările hotărâtă și deschid ușa de la intrare.

9.

ATUNCI

Jenny

Încă două săptămâni până la Crăciun, al doilea de când ne-am mutat în cabană și cred că pot spune sincer că nu m-a îngrozit vreodată mai tare această sărbătoare. Nu sunt o puritană când vine vorba despre tradițiile de sărbători, în niciun caz; în multe ierni mi-am dorit să zburăm spre o insulă din Caraibe, în loc să mergem cu mașina în nord, ca să ne alăturăm familiei extinse a lui Peter, pentru a petrece Crăciunul la cabană, din nou. Dar acum, că eu și Peter găzduim festivitățile, în loc să participăm pur și simplu, cade în sarcina noastră să aranjăm totul cum trebuie.

Am petrecut ultimele două săptămâni nefăcând altceva decât să decorăm. Este bine că subiecții cercetărilor mele și ale lui Peter dorm. Candelabrele din camera cea mare au fost împodobite cu rămurele proaspete de pin, pe care Peter le-a tăiat din pădurea dimprejur. Ținând cont că fiecare dintre cele trei candelabre din fontă și coarne de cerb are un diametru de doi metri și jumătate și atârnă la aproape cinci metri de la podea, decorarea nu a fost deloc ușoară. Balustradele au fost înfășurate și ele cu aceleași rămurele, galeriile din fier forjat manual de deasupra tuturor ferestrelor și ușilor au fost înfășurate în ilice pe care Peter l-a cules din zona mlăștinoasă de lângă lac. Am făcut suficiente floricele cât să hrănesc o armată și fac ghirlande nu pentru un brad de Crăciun, ci pentru trei – unul în camera cea mare, altul pe palier și al treilea afară, în curte – și am înșirat kilometri de merișoare proaspete pe care le-am cumpărat de la magazinul alimentar, fiindcă am uitat să strângem

merișoare sălbatice și nu aveam cum să ieșim afară, când stratul de zăpadă este înalt de trei palme și temperatura a ajuns la minus zece grade, ca să încercăm să strângem ceva. (Deși, dacă întreabă cineva, eu și Peter suntem pregătiți să spunem că asta este exact ce am făcut.) Mă dor degetele atât de tare, încât de-abia pot ține un ac. Pânzeturile din toate cele zece dormitoare au fost spălate și călcate – bunica lui Peter insistă ca așternuturile și fețele de pernă să fie călcate – iar cuverturile de zi cu zi au fost înlocuite cu cele roșu cu verde, de sezon, pe care le-a făcut străbunica lui. Toată mobila din camera cea mare a fost ștearsă de praf, ca și animalele împăiate, iar Diana a adăugat câte o rămurică de ilice după urechea preferatelor ei.

Am parcurs aceeași rutină și în trecut, desigur, dar anul acesta fac totul având un copilaș de două luni. Din fericire, sora mea vine în această după-amiază, căci mai este o tonă de lucruri de curățat. Cabana nu a fost nici pe departe imaculată când ne-am mutat și nu va scăpa niciodată de mirosul acela de casă veche și mucegăită, oricât de mult am aerisi-o, dar acum, că locuim aici tot timpul, simt că trebuie măcar să încerc să mai îndepărtez câte un strat din mizeria acumulată de decenii întregi.

Stau în picioare pe un taburet, ștergând polița șemineului cu un pămătuf, ca să pot așeza scena Nașterii Domnului, din lemn de măslin, sculptată de mână, pe care bunicul lui Peter a adus-o din Ierusalim, când se deschide ușa de la intrare. În încăpere pătrunde o pală de aer rece. Peter intră cu brațul încărcat de lemne pentru foc și le așază peste stiva din ce în ce mai mare de lângă vatră. Diana pune și ea două lemnișoare pe care le-a adus înăuntru.

— Pari ruptă de oboseală, spune el, scuturându-se. Rumegușul și așchiile de lemn cad ca o ploaie

pe dușumea. De ce nu mergi sus să te întinzi, până ajunge Charlotte aici?

— Nu te deranjează că ți le las pe cap?

— Bineînțeles că nu. Odinește-te cât ai nevoie.

— Mami este ruptă? întreabă Diana, când îi dau lui Peter pământuful. Cine a rupt-o?

— Ruptă înseamnă că mami este foarte obosită, explică Peter răbdător.

Îl las pe soțul meu să îi deslușească fiicei noastre subtilitățile expresiilor idiomatice din engleză și mă îndrept către scări. Diana este foarte drăgălașă când ia lucrurile în sens propriu. Eu și Peter am învățat să nu îi spunem că este timpul să bage cornul în pernă, să stea cu ochii pe minge sau că plouă de varsă. Biata Diana a fost atât de dezamăgită după cea din urmă, când a alergat la fereastră, așteptându-se să vadă cine varsă, încât a aruncat o carte prin geam. Partea aceasta nu a mai fost atât de drăguță.

Mă cheamă patul – o altă vorbă pe care nu o voi rosti niciodată în fața fiicei mele care ia totul în sens propriu – dar mă opresc la prima încăpere pe care am transformat-o în cameră pentru copii, ca să văd ce face bebelușul. Doarme în pace, după cum știam că va face. Mezina noastră este o bucurie absolută, perfectă din toate punctele de vedere: obrăjori trandafirii scumpi, o guriță arcuită, un ciuf fin de bebeluș care i se ridică în creștetul capului și cu niște pistrui mărunței irezistibili presărați pe obraji; liniștită, calmă, fericită. Nu rezist să nu o mângâi cu un deget pe un obrăjor. Rămâne cu ochii închiși, dar colțurile gurii i se arcuiesc într-un zâmbet somnoros.

Nu pentru prima oară, mă minunez de temperamentul ei blând. Dacă aș fi făcut așa ceva cu Diana, s-ar fi trezit țipând. Acest bebeluș este exact opusul primei noastre fiice din toate punctele de vedere, ca și când universul și-ar fi dat seama că a dat-o în bară rău și încerca să dreagă busuiocul. Când Diana avea vârsta aceasta, țipa

atât de tare, încât ne țiuiau urechile. Când micuța aceasta este flămândă sau trebuie să-i schimbăm scutecul sau se simte singură și vrea să o luăm în brațe, scâncește. O adorm pe Diana pe balansoar, apoi o desprind cât pot de încet de la sân, o duc cu grijă în patul ei, o așez cât mai ușor posibil pe blana de oaie autentică, ce ar trebui să aducă somnul și, încet, cât de încet sunt în stare, îmi retrag mâinile de sub ea, ținându-mi respirația și rugându-mă să rămână adormită – doar ca să se trezească țipând în secunda în care mâinile mele nu mai sunt în contact cu ea. Celei mici aș putea să-i dau pur și simplu drumul în leagăn după ce o alăptez și o adorm și se cuibărește fericită în păturica ei. (Nu că aș face-o, dar aș putea.) Înainte, mă gândeam că dificultățile Dianei erau din vina mea, pentru că eram neexperimentată și că sunt o mamă rea. Este plăcut să știu că nu eu eram problema.

Îmi las fetița drăgălașă cu visele ei și mai drăgălașe și trag jaluzelele din dormitorul cel mare, apoi îmi scot pantofii și mă prăbușesc pe pat. Lista cu ce am de făcut îmi plutește prin minte: mătură rumegușul și așchiile de lemn pe care le-a lăsat Peter lângă vatră, atârnă coronița la ușa de la intrare, spală muntele de vase care s-au strâns pe tejgheaua din bucătărie de zile întregi, du-te la poștă și ia cutia de ornamente antice pe care am comandat-o pentru a le înlocui pe cele pe care Diana le-a spart și roagă-te să semene îndeajuns de bine cu cele vechi, astfel încât bunicii lui Peter să nu observe. Dar, treptat, gândurile mele devin mai puțin organizate. Spăl vase la chiuveta mare ca pentru o casă de la țară, în timp ce Diana le șterge. Diana folosește blana de oaie pe care dormea când era bebeluș ca șervet de bucătărie. Blana se transformă într-o oaie adevărată, care îi sare din mână și face bee, pe când Diana chicotește și o hrănește cu bucățele din prăjitura cu ciocolată rămasă.

Mă trezesc auzind sunetul râsetului Dianei venind din camera bebelușului. Mă ridic buimacă în capul oaselor, îmi răsucesc picioarele peste marginea patului și mă frec cu mâinile pe față. Ceasul deșteptător de pe noptieră spune că am dormit o jumătate de oră, dar sunt mai obosită acum decât când m-am întins.

Diana chicotește din nou. Bineînțeles, dacă se joacă cu bebelușul, înseamnă că și micuța este trează, ceea ce înseamnă că va trebui schimbată și hrănită, fie că se plânge sau nu că este udă sau flămândă. Îmi strecor picioarele în pantofi și mă îndrept spre ușă.

— Jenny! exclamă Charlotte când ies pe hol. Peter a zis că dormi. Nu voiam să te trezesc – voiam doar să arunc o privire la bebeluș.

— Char! O, uau – ce mă bucur să te văd! Arăți grozav. A trecut mult prea mult.

Ne îmbrățișăm, apoi ne tragem înapoi și ne măsurăm una pe cealaltă, râzând și îmbrățișându-ne din nou. Charlotte miroase a aer proaspăt, a zăpadă și frig. Părul blond lung pe care mi-l amintesc a fost scurtat pe lateral și făcut șuvițe roz în creștet. Și cercelul din buză este nou. Poartă un pulover crem gros, din lână naturală, cu o fustă țărănească în stil incaș, asortată cu bocanci de munte și șosete groase de lână și niște cercei lungi imenși, făcuți din obiecte reutilizate, pe care nu am nicio îndoială că i-a creat chiar ea.

— Îmi place cum arăți, spun, când ne despărțim din nou. Întind mâna și ating unul dintre cercei, care începe să se clatine.

— Mersi. Aș vrea să pot spune și eu același lucru despre tine.

— Hei, nu este corect. Abia m-am trezit. Așteaptă să mă vezi după ce mă voi îmbrăca pentru cină, astă-seară. Servitorii au pregătit o masă minunată.

Charlotte râde și ne îmbrățișăm din nou. Este greu să-mi țin mâinile departe de ea. Când eram

mici, nu am fost niciodată apropiate. Sora mea a fost mereu cea creativă, copilul rebel, în vreme ce eu eram la fel de responsabilă și matură pe cât te aștepți să fie o soră mai mare. Acum, că suntem adulți, îmi place să văd cum chibzuință mea i-a temperat lipsa de autocontrol și că m-am molipsit și eu puțin cu exuberanța ei. Latura ei nestăpânită îi face încă necazuri; Charlotte tocmai a trecut printr-o despărțire urâtă cu un misogin abuziv, cu care nu ar fi trebuit să se lege la cap de la început. De asemenea, recent, a renunțat la slujba de secretară la o agenție de asigurări pentru a trăi din vânzarea propriilor sale bijuterii, plan care sunt sută la sută sigură că va da greș, deși nu i-aș spune-o niciodată. În orice caz, faptul că nu lucrează înseamnă că poate veni în vizită, așa că asta-i partea bună. Sper să o conving să rămână aici pe termen nedefinit. Deși nu aș recunoaște-o niciodată în fața lui Peter, după mai bine de un an de când bănănăim doar noi trei prin casa asta mare și pustie, mă simt singură. Habar n-am dacă viața în sălbăticie i s-ar potrivi surorii mele boeme, dar avem loc destul.

— Vino să vezi bebelușul, spun, când Diana râde din nou.

O conduc pe Charlotte în camera fetiței. Pentru o fracțiune de secundă, cred că Diana gâdilă copilul. Apoi văd perna pe care o ține peste fața bebelușului.

— Diana! *Ce faci*?

Dau fuga în încăpere, o prind de braț, o dau deoparte și iau bebelușul repede din leagăn. Fetița este moale, cu buzele și pielea albăstrui. Mă prăbușesc în balansoar și bat bebelușul pe spate, o ciupesc de obraji, până când îi revine culoarea. Trage aer în piept adânc, zguduindu-se, apoi ridică privirea spre mine, mă prinde de o șuviță de păr și gângurește.

Charlotte cade în genunchi lângă mine. Expresia ei șocată o oglindește fără îndoială pe a mea.

— Dumnezeule. A fost groaznic! Este bine micuța? De ce a făcut Diana asta?

— Diana este… imprevizibilă, reușesc eu să rostesc. Mă uit la fiica mea care stă lângă leagănul bebelușului, cu perna încă în mâini, uitându-se calmă și netulburată, de parcă adineauri nu m-ar fi văzut readucând-o pe sora ei la viață și tresar. Dacă Diana mai ținea perna pe fața micuței alte câteva secunde… dacă mai întârziam puțin cu Charlotte pe hol… Nu știu de ce a făcut asta. Rivalitate între surori, presupun.

— Nu a fost rivalitate între surori. Rivalitatea între surori era când mă pișcai de braț sau mă trăgeai de păr. Diana încerca să o omoare.

— O, sunt sigură că nu a vrut. Mă îndoiesc că înțelege măcar ce s-ar fi putut întâmpla.

Nu se poate să fie atât de rău pe cât pare. Poate că Diana voia doar să pună perna sub bebeluș și am intrat exact în momentul nepotrivit, înțelegând greșit ceea ce făcea.

Îi dau bebelușul lui Charlotte și o iau pe Diana în poală.

— Diana, scumpo, de ce ai pus perna pe fața surorii tale? Nu știi că i-ai fi putut face rău? Ar fi putut să nu mai respire.

Încuviințează din cap.

— Știu. Îmi place când nu mai respiră. Fața ei își schimbă culoarea.

— Fața… Ai mai făcut asta?

Încuviințează din nou din cap.

— De multe ori. Voi fi pedepsită?

Frica, repulsia și groaza mă copleșesc. Am crezut sincer că Diana se va tempera în timp; că dacă îi oferim toată dragostea și afecțiunea noastră, trăsăturile ei sălbatice se vor atenua. Dar ce a făcut nu a fost o greșeală – a fost o încercare deliberată de a vedea cât de mult se poate apropia de a-și ucide sora. Urmele de pe fața bebelușului, care credeam că sunt pistrui nu sunt pistrui deloc – sunt capilare sparte, de la o lipsă cronică de oxigen.

Diana a *mai* făcut asta până acum, nu o dată, ci de multe ori. În momentele mele cele mai întunecate mă întrebam dacă ar trebui să o trimitem undeva, dar cum am putea? Este copilul nostru. Suntem părinții ei. O iubim.

Acum mă întreb dacă ceea ce este în neregulă cu fiica mea nu este ceva ce nu poate fi remediat cu toată dragostea din lume. Nu pot suporta să mă gândesc că va sta închisă într-un spital, dar ce altceva putem face?

Și totuși, cum pot sacrifica o fiică, ca să o salvez pe cealaltă? Poate că există un nou medicament care o va ajuta să-și țină impulsurile întunecate sub control sau un program de modificare a comportamentului pe care nu l-am încercat încă. Poate chiar este vorba despre rivalitate între surori, dar într-o formă extremă. Poate că Peter și cu mine trebuie să triplăm doza de atenție pe care i-o acordăm, pentru a compensa atenția pe care i-o oferim micuței. Timp de nouă ani, a fost singură la părinți. Firește, vede în sora ei o amenințare. Cabinetul terapeutului Dianei este închis de sărbători, dar voi face o programare de urgență de îndată ce voi putea da de el.

Până atunci, promit că voi face tot ce îmi stă în putere pentru a mă asigura că fiicele mele nu vor rămâne niciodată nesupravegheate când sunt împreună.

10.

ACUM

Rachel

Așadar, iată cum stau lucrurile:

Stau pe veranda din fața casei copilăriei mele, cu sacul marinăresc pe un umăr și cu mâna pe clanța ușii. Trevor este în spatele meu, cu valiza mea. Ușa este deschisă. Înăuntru este întuneric și liniște. Nu se simte niciun semn de viață; nu iese fum pe coșuri, nu sunt mașini pe alee, nu este activitate în atelierul Charlottei și nici în cel al Dianei, din hambar. Se pare că, după ce m-am pregătit pentru confruntarea finală timp de trei ore, cât a durat drumul până aici, am reușit să mă întorc într-un moment în care nimeni nu este acasă. Fiind coproprietara cabanei, am toate drepturile să apar neanunțată și neinvitată și să intru, dacă asta aleg să fac. Și totuși, nu găsesc puterea de a păși peste prag. Credeam că voi putea să intru cu curaj în casa în care au murit părinții mei.

M-am înșelat.

Un corb strigă: „cra-cra-cra, cra-cra-cra, cra-cra-cra”.

Scrutez copacii. Corbul stă pe o crenguță din vârful unui pin alb înalt. Crenguța se îndoaie sub greutatea lui. Corbii sunt păsări mari, mult mai mari decât ciorile: au peste șaizeci de centimetri lungime și o anvergură a aripilor de peste un metru, cu cioc negru, ochi de aceeași culoare și pene lucioase, precum cărbunele.

Mă înfior. Faptul că prima viețuitoare din pădure care mă salută la întoarcere este un corb trebuie să fie un semn. Peste tot în lume, corbii sunt văzuți drept soli ai morții. Unele culturi cred că ei sunt sufletele preoților malefici; altele că sunt încarnarea sufletelor damnate sau chiar a lui

Satana însuși. Unii spun că atunci când un corb croncăne noaptea, este fiindcă, de fapt, e sufletul rătăcitor al unui nefericit care a fost ucis și care nu a fost înmormântat cum se cuvine. Băștinașii venerau corbii, considerându-i creatorii Pământului, ai lunii, ai soarelui și ai stelelor, dar îi vedeau totodată ca pe niște trișori și șarlatani, deși eu nu am avut niciodată vreo problemă cu ei.

Corbul se uită în jos la mine. Eu mă uit în sus la el. „Totul va ieși la iveală”, spune el, după ce se asigură că are toată atenția mea.

— Ce? șoptesc eu, cât de încet pot, căci Trevor stă exact în spatele meu și, dacă ar ști că vorbesc cu o pasăre, m-ar vârî în jeepul lui și m-ar duce direct înapoi la spital. Ce va ieși la iveală? Este vorba despre mine? Este vorba despre părinții mei?

„Totul va ieși la iveală”, spune corbul din nou. Își desface aripile larg și se îndepărtează.

Îmi vine să iau o piatră și să arunc după el. Urăsc când animalele folosesc vorbe enigmatice pentru a simula înțelepciunea. Că acest corb mi-a vorbit, nu este neobișnuit; păsările slujesc adesea drept mesageri ai unui tărâm superior, în povești și legende, ajutând eroii și eroinele, oferindu-le sfaturi înțelepte. Din nefericire, nu-mi dau seama dacă mesajul acestui corb este un avertisment sau o promisiune.

— Rachel? Nu trebuie să faci asta, să știi. Trebuie să fie altă ușă pe care o putem folosi.

Trevor știe la fel de bine ca mine ce s-a întâmplat de partea cealaltă a acesteia.

— Sunt bine.

Și, ca și când rostind cuvintele cu voce tare s-a rupt vraja, deodată, sunt bine. Trag aer adânc în piept, traversez rapid locul în care au murit părinții mei și mă opresc la intrarea în camera cea mare, pentru a-mi lăsa ochii să se obișnuiască. Încăperea este atât de mare, iar ferestrele sunt atât de umbrite

de copaci și de înguste, încât, când vii de afară într-o zi însorită, este ca și când ai orbi brusc.

— Putem aprinde niște lumini? întreabă Trevor.

— Nu, îmi pare rău. Vreau să zic, da, avem electricitate, dar nu pornim generatorul decât de două ori pe zi, dimineața și seara. Nu vom putea să aprindem luminile până nu se întorc acasă sora și mătușa mea.

— A, am înțeles. E-n regulă. Își scoate telefonul mobil și folosește lanterna acestuia pentru a lumina încăperea. Dumnezeule, zici că ești pe platoul unui film de groază.

Izbucnesc în râs. Nu am mai auzit pe nimeni descriindu-mi căminul în felul acesta. Majoritatea oamenilor de știință și a foștilor colegi de muncă ai părinților mei care au venit în vizită erau uluiți de construcția cabanei și de decorațiunile acesteia. Articolul din *Architectural Digest* pe care bunica mea l-a înrămat și l-a atârnat pe peretele sufrageriei numește camera cea mare „o extravaganță excesivă; exemplul absolut de cabană rustică, ce a scăpat frâiele", ceea ce spune cam tot ce este de spus. Lungă de optsprezece de metri și lată de paisprezece, cu un tavan boltit de peste șapte metri, trei candelabre masive din fontă și coarne de cerb și un șemineu din piatră, care este atât de mare, încât înăuntru sunt două bănci pe care poți sta. Podele de stejar, mobilă de piele, lămpi Tiffany, pături Navajo, covoare din blană de animale și suficiente creaturi împăiate încât să poți deschide un muzeu de istorie naturală, care, în lumina chioară, par la fel de amenințătoare pe cât a sugerat remarca lui Trevor: un castor care roade un băț la un capăt al poliței șemineului, o nurcă și un lăstun așezați în așa fel încât să pară că se luptă, la celălalt capăt, o pereche de gâște canadiene pe peretele de deasupra, cu aripile întinse, ca și când ar zbura perpetuu spre sud, un curcan sălbatic lângă șemineu, cu coada rotată pentru o curcă inexistentă și așa mai departe. Animalele locului se

combină cu cele exotice: un lup cenușiu cu colții dezgoliți, sub un cap maiestuos de bivol african, un urs negru lângă un leopard, un crocodil poziționat de parcă încearcă să se decidă între o oaie bighorn și o căprioară cu coada albă.

— Nu sunt pe cale de dispariție unele dintre ele? întreabă Trevor, când lumina lui cade pe o tânără gorilă de munte, care întâmplător știu că s-a aflat pe lista cu animale în mare pericol de dispariție timp de decenii întregi. Părinții mei urau vânătoarea pentru trofee și s-au asigurat că eu și Diana am înțeles ce reprezentau animalele cu care am crescut.

— Dacă sunt, presupun că trebuie să le mulțumim strămoșilor mei pentru asta.

— Îmi pare rău. Doar că… ei bine, mi-ai spus cât de mult iubeai animalele în copilărie. Cum de ai putut suporta să trăiești înconjurată de toate acestea?

Ridic din umeri.

— Știi cum e. Copiii acceptă lucrurile cu care cresc ca fiind normale, oricare ar fi ele.

Nu îi spun că de fiecare dată când treceam prin încăperea aceasta șopteam o scuză în fața locuitorilor ei, fără de voie, pentru setea de sânge colectivă a strămoșilor mei.

Trevor deschide camera și face o poză panoramică, în ciuda luminii jalnice, apoi se plimbă printre exponate, fotografiindu-le de aproape. Nu sunt sigură că îmi place să își bage nasul critic în toate colțurile casei mele, știind că cititorii săi vor vedea într-o zi aceste poze și le vor judeca. Pe de altă parte, am deschis această cutie a Pandorei când l-am invitat aici și nu o mai pot închide.

— Haide. Îți ofer un tur al casei.

Cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât voi putea să fac mai curând ce am venit să fac. Îl duc mai întâi în camera armelor. Dacă Trevor are de gând să facă mare caz de trofeele vânate de

strămoșii mei, atunci vreau să vadă că vitrinele armelor sunt goale, ca să înțeleagă cât de împotrivă erau părinții mei.

— Okay, ei bine, asta este cu adevărat impresionantă. La ce ne uităm? Poate cincizeci, șaizeci de pușți?

— Ceva de genul, reușesc să răspund.

Mă prind cu mâna de usciorul ușii ca să mă echilibrez. Numărul armelor din această încăpere este suficient pentru a mă zgudui. Mă simt ca și cum am pășit într-un trecut pe care îl recunosc, dar pe care nu l-am cunoscut niciodată. Toate aceste arme din poveștile bunicului au fost puse la loc, exact așa cum îmi amintesc din poze: un Winchester 1894, după străbunicul meu, cea mai vândută pușcă de vânătoare din istoria americană; Winchesterul clasic, Model 70, pentru care economiseau toți tinerii vânători; un Remington 770, una dintre cele mai precise arme produse în masă din industria americană și pușca pe care o văd în viziunile mele; la care se adaugă multe altele.

Și mai există un nou element. În mijlocul camerei se află o vitrină mare, plină cu păsări. Împrumut telefonul lui Trevor pentru a mă apropia să le văd mai bine și le identific rapid pe cele mai multe dintre ele, pentru că acestea sunt toate specii care trăiesc pe proprietatea noastră: cocori, bâtlani albaștri, șoimi călători, bufnițe cu urechi scurte, vulturi pleșuvi, mierle cu capul maro, ciocănitori negre, sticleți americani și ciori comune – câte un mascul și o femelă din fiecare, toate aranjate și conservate ca la carte. Surorii mele i-au plăcut mereu păsările. Din fericire, nu este niciun corb.

Trevor stă în fața unei vitrine cu mâna lipită de sticlă, ca și când ar vrea să mângâie pușca de dedesubt, un Winchester Model 70, dinainte de ’64, care are atâta căutare printre vânători și colecționari, încât străbunicul meu a spus că valorează cinci mii de dolari. Jur, mai are puțin și

salivează. Îmi imaginez cum ar reacționa Trevor dacă i-aș arăta cea mai scumpă armă din familia mea, un revolver Colt .45, despre care străbunicul spunea că îi aparținuse lui Wyatt Earp. Sunt pe cale să i-l arăt, când realizez că locul în care se afla revolverul este gol. Mai lipsesc o carabină Winchester Model 1873, cu inel pentru șa, care valora șaptezeci de mii ultima oară când a fost evaluată și o pușcă Winchester Model 42, gravată din fabrică, valorând cam tot pe atât. Mă întreb dacă sunt împrumutate vreunui muzeu.

— Vânezi? întreb eu.

— Puțin, răspunde el. Căprioare în mare parte, deși am mers de două ori cu prietenii la vânătoare de urși. Dar nu am prins nimic, adaugă el repede, amintindu-și unde este și cu cine.

— Haide. Îți voi arăta restul casei.

Îl conduc înapoi prin camera cea mare și mă opresc la capătul scărilor. Dacă merită ceva să apară în articol, scările sunt acelea. Cu o lățime de patru metri la bază, scara principală se bifurcă la jumătate, pe un palier care este îndeajuns de mare încât să încapă două fotolii cu o masă și o lampă între ele. Balustradele și barele verticale sunt ramuri cu împletituri alambicate; treptele sunt bușteni despicați în jumătate, cu scoarța încă pe ei, iar la capetele lor sunt pictate scene din basme, în detalii fantastice: Hansel și Gretel rupând o bucată din acoperișul de turtă dulce al vrăjitoarei, Scufița Roșie săltând voioasă pe cărarea din pădure, în timp ce lupul pândește printre copaci, Rapunzel în turnul ei înalt, așteptându-și prințul, Rumpelstiltskin arătând cu degetul acuzator spre prințesa care plânge lângă roata de tors, alături de un munte de paie. Douăzeci și opt de trepte, cincizeci și șase de scene în total, povești binecunoscute și obscure, fiecare cu detalii atât de sofisticate, că petreceam ore întregi studiindu-le și tot mai găseam câte ceva nou. Nu este de mirare că *Architectural Digest* le-a pus pe copertă.

Îl conduc pe scări și mă opresc în capătul lor, ca să poată face poze de sus ale camerei mari, apoi mă îndrept către holul cu dormitoare. Două pătrate estompate care se revarsă pe două uși deschise sunt singura lumină. Judecând după pantalonii pătați de vopsea de pe spătarul unui balansoar antic din lemn presat, Diana a preluat dormitorul cel mare al părinților noștri, cu vedere spre lac. Charlotte pare să folosească aceeași cameră pe care o folosea în copilăria mea. Restul ușilor dormitoarelor sunt închise. Nu are rost să încălzești camere pe care nu le folosești. Deschid ușa dormitorului care are veranda de dormit, pentru că doream ca această cameră să fie a mea. Pun sacul marinăresc jos, apoi îi desfac fermoarul și îl așez pe Ursul Alb la locul de onoare, în mijloc. Trevor mă urmează cu valiza.

— A fost camera ta în copilărie?

— Nu, a mea era la capătul scărilor de la bucătărie. Camera aceea și cea de vizavi de ea le aparțineau cândva servitorilor, pe vremea când cabana avea personal cu normă întreagă. Când eram mică, îmi plăcea să mă furișez la parter înainte să se trezească cineva, prefăcându-mă că eram Cenușăreasa și că era treaba mea să aprind focul, în timp ce surorile mele lenețe dormeau. Dar numai până aici puteam să duc povestea improvizată, dat fiind că aveam doi părinți iubitori și nu prea puteam să atribui rolul de mamă vitregă mătușii mele preferate.

— Drăguț. Deci îți plăceau poveștile când erai mică?

— Da. Sora mea îmi citea tot timpul, deși unele dintre ele erau sângeroase. Acum, că mă uit în urmă, sunt surprinsă că părinții mei erau de acord cu asta.

— Știu ce vrei să spui. Canibalism, crime, otrăviri, picioare, mâini și capete tăiate. Dar poveștile aduc o satisfacție atât de mare, nu-i așa? Totul este alb și negru, bun și rău. Și întotdeauna

există o răsturnare la sfârșit, când cei buni ajung să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

— Te pasionează poveștile?

Nu știu de ce sunt surprinsă. Presupun că, fiindcă poveștile au fost o parte atât de intimă a copilăriei mele, nu m-am gândit niciodată cu adevărat că ar putea fi la fel de importante și pentru altcineva.

— Tocmai m-am înscris la un curs despre influența poveștilor asupra literaturii moderne. *Stăpânul inelelor* și *Cronicile din Narnia* sunt exemplele pe care le vom studia, dar sunt multe altele care se inspiră din elemente clasice din povești, cum ar fi *The Princess Bride* de Goldman. Ai citit-o?

Clatin din cap.

— Nu ai văzut nici măcar filmul?

Clatin din cap din nou.

— O, frate, o să îți placă la nebunie. Va trebui să găsim o cale de a-l vedea. Între timp, aș vrea să fac o poză cu tine în vechea ta cameră, dacă nu te deranjează. Presupunând că este neschimbată.

Îl conduc spre capătul holului, deschid ușa dormitorului copilăriei mele și pășesc înapoi în timp. Încăperea este exact așa cum mi-o amintesc: cuvertura nebună pe care a făcut-o bunica, numită astfel pentru că nu existau două pătrate din material textil la fel, iar dacă încercai să le împerechezi, pasămite te apuca strechea, covorul împletit, mare cât camera, făcut tot de ea, jucăriile și cărțile de pe rafturile joase, pe care tata le-a montat sub ferestre, desenele create de mine de pe pereți. Detalii pe care le uitasem: semnele cu creionul de pe usciorul ușii, prin care îmi notam înălțimea; cele două găuri identice, făcute de nodurile din lambriul de lemn de lângă dulapul de haine, pe care le credeam ochii unui monstru, până când tata le-a pictat, transformându-le în iepuri. Camera este o capsulă în timp, înghețată exact în momentul în care viața mea s-a destrămat. Stau în

mijloc și mă întorc încet în cerc. Peste tot unde mă uit, îi văd pe părinții mei: sculpturile caraghioase cu urși pe care tata le cioplea pentru mine, cărțile despre natură pentru mici cititori pe care mi le dădea mama, un desen cu creioane colorate, cu mica mea familie fericită, făcut de mine.

— Bun, bun, murmură Trevor, învârtindu-se cu mine cu camera pornită, ca și când aș fi un fotomodel. Îmi place expresia aceea gânditoare.

— Unde vrei să stau?

— Fă orice îți vine. Prefă-te că nu sunt aici.

Îi urmez îndemnul și mă duc la locul de lângă fereastră. Obișnuiam să stau pe perna aceasta ore în șir, urmărind perechea de corbi care își construise cuibul într-un pin din apropiere. Cuibul era imens: avea diametrul de un metru și jumătate și înălțimea de șaizeci de centimetri, interiorul fiind făcut din rămurele și crenguțe, căptușit cu noroi și ierburi. Când eram mică, îmi doream să avem o scară suficient de lungă, ca să mă urc în el și să stau acolo. Îmi amintesc că mă întrebam: dacă făceam asta, m-ar hrăni păsările? Mă întreb dacă acest cuib îi aparține corbului care m-a întâmpinat. Corbii trăiesc până la șaptesprezece ani în sălbăticie și se împerechează pe viață, așa că este posibil.

Ca și când mi-ar fi răspuns, un corb coboară în cuib cu un băț mare în cioc și se cațără pe marginea cuibului. Câteva momente mai târziu, tovarășul său se așază lângă el.

— Vă amintiți de mine? șoptesc cât de încet pot.

Femela înclină capul într-o parte și întoarce un ochi strălucitor spre mine, înfoindu-și penele.

„Ne amintim”.

Nici nu pot să spun cât de fericită mă face asta – nu doar că este aceeași pereche pe care o îndrăgeam în copilărie, ci și că acum înțeleg ce vorbesc, iar ei mă înțeleg pe mine. Obișnuiam să încerc să învăț această pereche să vorbească. „Nevermore”, rosteam iar și iar, căci tata îmi

spusese că ar fi un truc bun dacă ai mei corbi ar învăța să zică asta, deși nu au învățat vreodată. Mă întreb ce ar crede tata, dacă ar ști că purtăm o conversație, de-a dreptul.

Masculul lasă bățul unde îl pot vedea, ca și când mi-ar fi adus un dar.

— Mulțumesc, șoptesc eu.

„Totul va ieși la iveala, spune el din nou.

Îmi țuguiez buzele. Tot nu pricep ce înseamnă asta. Ce va ieși la iveală, și cum, și când?

Apoi mă lovește. *Corbii trăiesc până la șaptesprezece ani.* Dacă această pereche este aceeași din copilărie, asta înseamnă că erau vii în ziua în care au murit părinții mei. Corbul spune că nu trebuie să mă lupt să îmi recapăt amintirile. Îmi vor spune *ei* ce au văzut. Ce știu. Evident, mărturia unei perechi de corbi nu va fi acceptată niciodată la tribunal, dar dacă mă pot îndrepta în direcția bună, pot prezenta orice noi dovezi pe care le voi găsi chiar eu. Încuviințez din cap, ca să arăt că înțeleg.

— Pe mai târziu, șoptesc.

— Poftim? întreabă Trevor.

— Nimic. Mă gândeam doar cât de târziu se face.

— Cred că așa e. Aproape am terminat. Continuă să te uiți pe fereastră. Dar nu zâmbi.

Nu îmi dădusem seama că zâmbeam. Dar cum aș putea să nu? Nu am spus niciodată nimănui că înțeleg limbile insectelor și ale animalelor. Ca să fiu sinceră, nici eu nu înțeleg pe deplin de ce-urile și cum-urile abilității mele. Aveam unsprezece ani când un păianjen a vorbit prima oară cu mine. A fost la scurt timp după ce mi-am revenit din starea catatonică. „Poți vorbi, dacă vrei”, mi-a spus păianjenul care trăia într-un colț al camerei mele de spital, în timp ce terapeuții mei încercaseră să mă facă să vorbesc zile întregi și, dintr-un motiv sau altul, logica simplă a păianjenului avea sens. Mi-am luat cartea de povești și am citit cu voce

tare povestea numită „Șarpele alb” de Frații Grimm, deoarece știam că era o poveste despre o altă persoană care putea înțelege limbile tuturor viețuitoarelor, după ce gustase din mâncarea specială a stăpânului său. Vocea îmi suna ciudat în propriile mele urechi, aspră și stridentă de-atâta nefolosit, dar păianjenul avea dreptate; *puteam* vorbi. Mă întrebam dacă nu cumva mâncasem și eu o bucată din șarpele alb și de aceea îl puteam înțelege pe păianjen. Posibil ca unul dintre bucătari să fi pus o bucată în supă sau în tocană. La momentul acela, părea o explicație la fel de bună ca oricare alta.

Cincisprezece ani mai târziu, cea mai bună explicație pe care o pot găsi este că sunt precum oamenii aceia care au o afinitate specială față de un anumit animal – câini, să spunem, sau cai – și sunt capabili să comunice cu el la un nivel instinctiv, deși pentru oricine altcineva pare o magie. Diferența dintre mine și ei fiind că eu nu trebuie să ghicesc ce gândesc sau simt diferitele specii; chiar pot înțelege ce spun insectele și animalele. De asemenea, abilitatea mea pare să fie valabilă în cazul tuturor speciilor. Firește, nu trag cu urechea la fiecare conversație, ci doar când aleg să o fac; altfel, cacofonia colectivă a sutelor de insecte, păsări și animale care ar turui toate deodată ar fi prea greu de îndurat.

Tot ce știu este că vorbesc cu insectele și cu animalele aproape de când mă știu. Și nu sunt nebună.

11.

ATUNCI

Jenny

Cabinetul terapeutului Dianei este la etajul al doilea al unei vechi clădiri de lemn, de pe o stradă laterală din centrul orașului Marquette. Majoritatea clădirilor sunt mult mai solide.

Tribunalul Ținutului Marquette este cel mai faimos, un edificiu *beaux arts* și neoclasic din gresie roșie, în care pelicula lui Otto
Preminger, *Anatomia unei crime,* s-a filmat în aceeași sală de tribunal în care a fost judecată crima adevărată.

Marquette este cel mai mare oraș din Upper Peninsula, ceea ce sună impresionant, până când realizezi că Upper Peninsula din
Michigan este un loc atât de mare și pustiu, a cărui întreagă populație ar încăpea într-un oraș cât Pittsburgh sau Cincinnati.

Cu toate acestea, are tot ce ne dorim: locuri pentru cumpărături, un cinematograf, concerte, o sală de popice, o berărie artizanală, laolaltă cu Biblioteca Publică Peter White, biblioteca de cercetare de la Northern Michigan University și o librărie la etajul unu din clădirea în care se află cabinetul doctorului. În fiecare lună ridic cărțile pe care le-am comandat ultima oară când am fost în oraș și fac o nouă comandă. Majoritatea cărților pe care le cumpăr sunt legate de muncă, dar uneori proprietara mă convinge să mai cumpăr și câte un roman. Nu că aș avea ceva împotriva lecturilor cărților de ficțiune; doar că sunt deja atât de multe la cabană, multe dintre ele clasice, unele dintre ele ediții princeps rare și valoroase, fără îndoială, încât aș avea nevoie de o sută de vieți să le parcurg pe toate.

În mod normal, să conduc până în Marquette și să îmi petrec ziua în oraș este o răsplată binevenită. Dar ziua de astăzi nu are nimic normal. Astăzi nu mă pot gândi decât la perna aceea blestemată. Încă o văd pe Diana aplecându-se peste marginea leagănului și apăsând perna pe fața surorii ei, în timp ce micuța dă din mânuțe și din picioruțe, zbătându-se să rămână în viață. Dar nu doar perna și ce făcea Diana cu ea îmi dă fiori reci. Ci expresia ei. Senină. Ca și când știa exact ce făcea, înțelegea ce s-ar putea întâmpla și nu-i păsa.

Mă uit la ceas. Împreună cu Peter și cu Charlotte, aștept ca doctorul Merritt să termine cu Diana de aproape o oră. Când se deschide, în sfârșit, ușa interioară de la biroul lui, Diana țâșnește din spatele lui și aleargă în sala de așteptare, trântindu-se lângă Charlotte pe canapea. Ia o carte de pe măsuța de cafea și fără să se uite la ea, o împinge în mâinile lui Charlotte.

— Citește-mi o poveste!

Charlotte râde și o trage pe Diana aproape.

— Câini mari și câini mici. Câini negri și câini albi, începe ea, reușind cumva să facă povestea simplă să sune îndeajuns de captivantă pentru un copil de nouă ani, care citește la nivel de clasa a X-a.

Sora mea este uimitoare. Nu aș fi făcut față sărbătorilor fără ea. Char mi-a salvat pur și simplu viața; servind mâncare familiei lui Peter, spălându-le veselă farfuriile și aranjându-le rufele, ducând-o pe Diana la săniuș în timpul zilei și făcând puzzle-uri cu ea seara, în timp ce eu umblam de colo-colo ca un zombie, prefăcându-mă că totul este în regulă și că acest Crăciun nu era cu nimic diferit de toate celelalte, nedormind, abia mâncând și aruncându-i din când în când câte o privire soțului meu și văzându-mi chinul reflectat în ochii lui. Jur, am fi putut câștiga un Oscar pentru interpretările noastre.

— Domnul și doamna Cunningham?

Mă ridic și mut bebelușul pe șold. Mă simt ca și când aș merge spre ghilotină. Pentru că suntem aici să discutăm nu doar ce i-a făcut Diana surorii ei și ce putem face pentru a împiedica să se mai întâmple vreodată așa ceva. Când am reușit să contactăm în cele din urmă cabinetul doctorului Merritt după sărbători, secretara mi-a spus că veniseră rezultatele testelor Dianei.

Am fost împotriva ideii testării încă de la început. Orice ar fi în neregulă cu fiica mea, nu este ceva ce poate fi cântărit și măsurat. Și terapeutul anterior al Dianei a vrut să o testeze, dar nu vedeam cum ne putea ajuta găsirea unei denumiri pentru tulburarea ei. Singurul motiv pentru care am fost de acord de data aceasta a fost pentru a-l împăca pe Peter, care era de acord cu doctorul Merritt, care spunea că, refuzând testele, nu facem decât să amânăm inevitabilul. Acum îmi pare rău că am făcut-o.

— Nu există niciun mod plăcut de a o spune, începe doctorul Merritt după ce se așază la birou, iar eu și Peter ne-am instalat în scaunele pentru oaspeți din fața lui.

Un singur dosar maro așteaptă amenințător pe tăblia mesei din fața noastră.

„Atunci nu o face”, pledez eu în tăcere. „Nu ne face asta. Nu ne distruge viețile mai rău decât au fost deja distruse”.

— Spuneți, zice Peter.

Pare calm, dar îmi dau seama că este agitat, deoarece îi zvâcnește mușchiul din maxilar, așa cum se întâmplă întotdeauna când este supărat.

— După cum am discutat, am folosit o combinație de examinări psihologice și scale de estimare a familiei, pentru a o evalua pe Diana, începe doctorul Merritt, toate concepute pentru a măsura comportamentul prădător asociat cu psihopatia la adulți.

„Psihopatie”. Închid ochii auzind îngrozitorul cuvânt. Știam că asta urma. Nu sunt proastă. Am

petrecut suficiente ore documentându-mă despre ce ar putea fi în neregulă cu fiica mea, pentru a ști că aici aveam să sfârșim. Dar să aud cuvântul de pe buzele obiective profesional ale doctorului Merritt mă lovește până în adâncul sufletului. Fiica mea nu poate fi psihopată. Pur și simplu nu poate.

— Am rugat-o și pe una dintre colegele mele să verifice rezultatele și a ajuns la aceeași concluzie ca și mine. Diana se încadrează în două deviații standard, în afara intervalului normal, în raport cu comportamentul crud-lipsit de emoție. Acest fapt o plasează la capătul grav al spectrului.

— Totul pare puțin… arbitrar, reușește să spună Peter și sunt recunoscătoare că nu și-a pierdut capacitatea de a vorbi, căci nu cred că aș putea articula vreun răspuns, la nodul pe care îl am în gât, nici dacă viața mea ar atârna de asta. Vreau să spun, nu vă pun la îndoială evaluarea, domnule doctor. Pare doar că vă bazați mai curând pe o opinie decât pe o metodă științifică.

— Nu vă contrazic. Din nefericire, nu există un test standard pentru psihopatie la copii. Și, ca să fiu absolut sincer, numeroși psihologi cred că psihopatia nu poate fi identificată la copii deloc. Dar un număr din ce în ce mai mare de specialiști, printre care și eu, cred că psihopatia este o afecțiune neurologică distinctă și că principalele caracteristici pot fi identificate la copii începând de la cinci ani. Cei mai semnificativi factori la care ne uităm sunt ceea ce numim trăsături asociate cu cruzimea și absența emoției, ce disting psihopații incipienți de copiii cu tulburări obișnuite de comportament, care sunt și ei impulsivi și manifestă un comportament ostil sau chiar violent. Din câte înțelegem la ora actuală, rezultatele sunt relevante. Diana este psihopată. Îmi pare rău.

Mă uit la Peter. Peter se uită la mine. Bâjbâie după mâna mea și îmi strânge degetele atât de tare că mă doare. „Fiica noastră este psihopată”. Ce

cuvânt urât. Atât de încărcat de conotații negative. O etichetă atât de crudă pusă unui copil.

— Sunteți sigur? întreabă Peter.

— Comportamentele Dianei îndeplinesc toate criteriile. Doctorul Merritt le bifează pe degete. Copiii cruzi și lipsiți de emoție tind să fie extrem de manipulatori. De asemenea, mint frecvent – nu doar pentru a evita pedeapsa, așa cum fac toți copiii, dar din orice motiv sau absolut fără niciun motiv. Totodată, copiii cruzi și lipsiți de emoții nu au remușcări. Nu le pasă dacă cineva este furios pe ei și nu le pasă dacă rănesc sentimentele cuiva. Dacă pot obține ceva fără să fie cruzi, o vor face. Dar, până la urmă, vor face tot ce trebuie pentru a ajunge la rezultatul pe care îl doresc. Totuși, este important să înțelegeți că, în viața reală, psihopații nu seamănă deloc cu ce ați văzut la televizor și în filme. Diana nu este un suflet deviant, fără inimă, hotărâtă să facă rău. Pur și simplu nu înțelege implicațiile când rănește pe cineva – și nici nu-i pasă, cum s-a întâmplat când i-a pus perna pe față bebelușului pentru a observa schimbarea de culoare.

— Așadar, ce facem? Cum reparăm asta? întreabă Peter.

— Din păcate, nu există tratament. Diana s-a născut în felul acesta și nu există nimic din ce am putea face eu sau dumneavoastră pentru a o schimba. Este de asemenea important să înțelegeți că nu sunteți vinovați pentru tulburarea ei, la fel cum nu ați fi fost dacă Diana s-ar fi născut cu vreun alt defect din naștere, netransmisibil, însă, eu și colegii mei credem că, dacă problema este înfruntată de la o vârstă fragedă, se poate ivi ocazia de a ajuta copiii precum Diana să schimbe direcția, chiar dacă doar puțin. Credem că este posibil ca la copiii cruzi și lipsiți de emoții să existe totuși o vagă empatie și că aceasta poate fi consolidată. Aici poate ajuta bebelușul.

Îmi strâng fiica mai tare în brațe.

— Firește, nu sugerez să faceți ceva ce ar putea-o pune pe micuță în pericol. Dar, văzându-vă pe amândoi arătându-i afecțiune surorii ei și iubind bebelușul, Diana poate învăța empatia din exemplul pe care i-l dați.

— Să o ajutăm pe Diana este la fel de simplu ca și când am consola bebelușul când plânge? întreabă Peter.

— În esență, da. Credeți-mă, nu minimalizez criza care v-a adus aici astăzi. Este esențial ca Diana și bebelușul să nu fie lăsate niciodată nesupravegheate când sunt împreună. Cred, cu toate acestea, că există speranță. O frântură, în loc de ceva substanțial, dar totuși speranță.

Speranță. O consolare atât de slabă pentru niște oameni care nu au nicio ieșire. Este imposibil să ne imaginăm cum vor arăta viețile noastre de aici înainte. Va fi Diana mereu o amenințare pentru sora ei? Va trebui să le supraveghem interacțiunile ani în șir? Decenii? Toată viața lor? Se va înrăutăți situația Dianei pe măsură ce va crește? Va avea vreodată o viață cât de cât normală sau este condamnată să fie o proscrisă, monstrul pe care sătenii îl înconjoară cu furcile, demonul care bântuie prin cele mai întunecate părți ale pădurii, de care se teme toată lumea?

— Îmi dau seama că este mult de procesat, spune doctorul Merritt. Aveți întrebări?

Eu și Peter clătinăm din cap. Sunt sigură că voi avea un milion după ce plecăm din birou, dar în clipa aceasta, nu vreau decât să ieșim de aici.

— Atunci vă voi lăsa singuri. Rămâneți cât este nevoie.

Doctorul Merritt dă mâna cu Peter și mă strânge de umăr, apoi iese pe o ușă laterală, intrând în biroul său privat. Nu mă pot abține să nu fiu geloasă. Se poate întoarce la viața sa, în timp ce tocmai a distrus-o pe a noastră. Minutele se scurg.

— Psihopată, spuse Peter în cele din urmă. Presupun că ar fi trebuit să o numim pe Diana

„Norman Bates” sau „Baby Jane”.

— Nu face asta. Să nu îndrăznești să spui numele acelea alături de numele fiicei noastre!

— Era o glumă.

— Nu este amuzant.

Peter își trece mâna prin păr, apoi își întoarce scaunul pentru a sta față în față cu mine și se apleacă, punându-mi mâinile pe genunchi.

— Înțeleg că ești supărată. Și eu sunt. Este o veste groaznică. Dar dacă ne atacăm unul pe celălalt nu va schimba nimic. Sunt la fel de uluit ca tine.

— Știu, îmi pare rău.

Peter îmi dă un teanc de șervețele din cutia așezată la îndemână pe biroul doctorului Merritt. Mă întreb câte cutii consumă biroul său într-o săptămână.

— Nu putem spune nimănui, spun eu, după ce îmi șterg ochii și îmi suflu nasul. Absolut nimănui.

— Nici măcar lui Charlotte? Știe ce a făcut Diana. Are dreptul să știe de ce.

— Nici măcar lui Charlotte. Vorbesc serios, Peter. Singurul mod de a păstra secretul asupra acestui lucru este să îl ținem pentru noi. Oricât de rău ar fi acum, dacă oamenii află despre diagnosticul Dianei, va fi de o mie de ori mai rău. Toată lumea va începe să se uite la ea cruciș… dacă vor mai dori să se afle în preajma ei.

Peter își ține buzele. Îmi dau seama că mai vrea să spună ceva, dar în cele din urmă încuviințează din cap.

— Bine. Vom face cum vrei tu. Nu vom mai rosti niciodată cuvântul acela.

— Mulțumesc.

Victoria pare găunoasă – nu pentru că nu cred că Peter este sincer cedând, ci din pricina împrejurărilor groaznice care au stârnit bătălia. Dacă Diana ar avea un handicap vizibil, cum ar fi paralizie cerebrală sau distrofie musculară sau dacă i-ar lipsi un braț sau un picior – și dacă ar fi

avut o afecțiune mai bine înțeleasă precum schizofrenia sau dacă ar fi fost bipolară, ar fi fost altceva. Există grupuri de susținere pentru familiile care se confruntă cu probleme de felul acesta. Oamenii ar înțelege. S-ar oferi să ajute.

Dar nimeni nu simte compasiune față de mama unui psihopat. Față de mama unei fete care a încercat să-și omoare sora abia născută. O fată care a lăsat un copil de trei ani să se înece în piscină.

Sau l-o fi împins Diana?

12.

ACUM

Rachel

Este ora șase. Pare că eu și Trevor stăm pe cele două fotolii de piele din fața șemineului, în frig și întuneric, de ore întregi. Nu știu dacă a rămas pentru că încă mai speră să le intervieveze pe Diana și Charlotte sau mai zăbovește pentru că nu vrea să le aștept singură. Oricum ar fi, în punctul acesta, nu vreau decât să plece, înțeleg că nu este tocmai politicos din partea mea, dar ziua a fost foarte tulburătoare: m-am externat din spital, am revăzut cabana după atâția ani, am traversat locul unde au murit părinții mei, m-au inundat puhoaie de amintiri, acum, că sunt aici și am vorbit cu corbii – chiar am nevoie de timp singură pentru a procesa totul. Abia după ce i-am spus că este foarte posibil ca Diana și Charlotte să călătorească și să nu se întoarcă acasă astă-seară, s-a dat în cele din urmă bătut.

Acum, în timp ce îl conduc la jeep, este atât de întuneric că abia văd perechea de corbi care se învârtește deasupra mea. Corbii nu zboară în mod normal noaptea, ceea ce mă face să cred că cei doi sunt la fel de dornici să stea de vorbă cu mine pe cât sunt eu să vorbesc cu ei.

— Mulțumesc pentru că m-ai adus, spun eu, poate puțin prea repede, când se urcă la volan.

Nu este vorba doar de corbi. La un moment dat, în timp ce îi arătam casă, mi-am dat seama că am avut noroc venind acasă când mătușa și sora mea nu sunt aici. Va fi destul de ciudat să le explic de ce am venit neanunțată, ca să nu mai spun să găsesc un motiv pentru care am adus și un reporter cu mine. Împreună cu Trevor, am născocit pe drum că scrie un articol despre cele mai frumoase zece

cabane rustice din bușteni, din Michigan, iar de aici avea să îndrepte conversația spre ziua în care au murit părinții mei, dar acum, dacă nu cumva soarta conspiră împotriva mea și se va întâlni cu Charlotte și Diana pe drum, nu va trebui să folosesc minciuna.

— Ești sigură că vei fi bine? întreabă el. Nu-mi place deloc să te las și să plec.

— Voi fi bine. O să mănânc ceva și merg direct la culcare.

Ar fi trebuit să îi ofer lui Trevor ceva de mâncare cât așteptam, îmi dau seama acum, dar este prea târziu să mai fac ceva în privința aceasta. Este clar, va trebui să lucrez la abilitățile sociale.

— Okay, atunci. Acum, că am văzut locul acesta, aș vrea să mă mai documentez puțin despre el și să mă întorc peste o zi sau două. Poate să fac niște poze când este lumina mai bună. Sper să pot vorbi cu mătușa și sora ta.

— Ești binevenit oricând. Doar să nu uiți că nu există serviciu telefonic la cabană, așa că nu pot promite că vor fi aici când te întorci.

— Înțeleg. Între timp, aștept cu nerăbdare să te revăd.

Ceva din felul în care o spune mă face să cred că nu este doar politicos. Că ar putea exista ceva între noi, într-o zi, și asta mă face să simt fluturi în stomac. Ocazional, câte cineva la spital se arăta interesat de mine, dar niciodată nu lăsam lucrurile să progreseze, fiindcă nu aveam niciun viitor și totodată pentru că nu părea o idee bună ca doi oameni cu probleme mintale să aibă o relație. Acum mă întreb cum ar fi să am un viitor și pe cineva cu care să îl împărtășesc. Dacă se dovedește că nu am omorât-o pe mama, viața mea va fi tabula rasa și voi putea să îmi scriu singură soarta, idee care îmi dă putere, dar mă și intimidează în același timp, ținând cont de numeroasele posibilități. Nu este vorba doar despre lucruri mari precum unde voi merge la școală, dacă vreau să

merg la școală sau ce voi munci, dacă vreau să muncesc, ci despre cele o mie una decizii de zi cu zi care chiar și acum sunt complet sub controlul meu. Aș putea să merg în bucătărie chiar în clipa aceasta și să mănânc unt de arahide direct din borcan, dacă vreau, sau să iau o pungă de fursecuri în camera mea, fără să trebuiască să-mi fac griji că mi-o va fura cineva și să o țin acolo până când se termină fursecurile. Mă pot trezi când vreau, pot merge la culcare când doresc, la plimbare, pot citi o carte sau pot sta fără să fac absolut nimic, dacă asta aleg să fac. Din fericire, am un plan.

Stau pe alee și flutur din mână, până când Trevor dispare din raza mea vizuală, apoi mă grăbesc să intru în casă și să urc pe scările din dos până în camera mea din copilărie. Ar trebui probabil să caut ceva să mănânc înainte să se întunece prea tare, ca să mai văd ce fac, dar am o întâlnire cu doi corbi.

Deschid fereastra și scot capul.

— Bună. Sunteți aici? Sunteți treji? Putem vorbi?

Nimic.

— Bună.

Niciun răspuns. Nici măcar un foșnet de pene. Corbi proști. Trevor prost, că a stat atâta. Proasta de mine că am crezut că răspunsurile pe care le caut vor veni atât de repede și de ușor, într-o singură conversație. Las fereastra crăpată și scot o țigară. Cabana este absolut tăcută, sfârâitul hârtiei și al tabacului care ard fiind singurele sunete. La spital nu era niciodată liniște: se auzeau clopoței sunând, tăvile zdrăngănind, pași răsunând, pacienți țipând și plângând. Pare apocaliptic, ca și când lumea ar fi fost distrusă și am mai rămas doar eu, insectele și animalele. Jur că-mi aud sângele curgând.

Trag un fum lung și mă uit țintă la copaci, singură cu gândurile mele, așa cum nu am mai fost de ani întregi. Cincisprezece, mai exact. Spun

cuvintele cu voce tare: „Cincisprezece ani, cincisprezece ani”, dar focul furiei mele s-a stins. Aici, în ultimul loc de pe lume în care am fost cu adevărat fericită, tot ce simt este suferință. Chiar dacă nu mi-am ucis mama, nu am cum să recâștig viața pe care ar fi trebuit să o am. Părinții mei sunt morți. Nimic nu poate schimba asta. Nu vor mai umbla niciodată prin încăperile acestea, nu vor mai hălădui nicicând prin pădurea pe care o iubeau. Mă sfâșie să mă gândesc că, în câțiva ani, voi fi mai în vârstă decât au fost ei vreodată.

Fumez țigara până la filtru și arunc chiștocul pe geam, apoi închid fereastra și cobor pe scările din spate. Bucătăria este întunecată ca un mormânt. Mă îndrept către cămară orbește și deschid sertarul cu nimicuri, pipăind conținutul: creioane, pixuri, foarfecă, o bandă de cauciuc, șuruburi și lucruri neidentificabile, până când, în cele din urmă, ascunsă în fundul sertarului, dau de o lanternă. O scot și o aprind, luminând în interiorul frigiderului, căutând o caserolă sau un bol acoperit cu folie de plastic sau de aluminiu și dau de ce a mai rămas din niște macaroane cu brânză. Brânza este vâscoasă și rece, iar tăițeii sunt țepeni, dar am mâncat lucruri mai rele.

Îmi pun o farfurie și îmi torn un pahar cu apă, apoi urc cu amândouă la etaj, pe veranda de dormit, ca să mă pot uita după Charlotte și Diana. Este răcoare, dar nu mă deranjează. Am observat că oamenii fac mare caz de temperatură, plângându-se că sunt câteva grade mai mult sau mai puțin decât le place, ca și când lumea și clima s-ar învârti în jurul lor. Presupun că atunci când crești în aer liber, practic, ești mai indulgent cu vremea. În orice caz, până când se vor întoarce Diana și Charlotte și vor porni generatorul, înăuntru nu este cu mult mai cald.

Spre est se află poienița în care mama și-a ridicat turnul de observație. Fără îndoială, povestea mea de dragoste cu urșii acolo a început. Este mai

greu să explic de ce am rămas blocată pe urși la vârsta de douăzeci și șase de ani. Nu pot să mă gândesc decât că trebuie să fiu ca băieții și ca fetele acelea care îndrăgesc dinozaurii și fluturii, iar când cresc devin paleontologi și entomologi.

Spre vest este pajiștea unde și-a instalat unchiul Max poligonul de tragere. Nu era unchiul meu adevărat, dar era de multă vreme iubitul mătușii Charlotte, așa că eu și Diana îl numeam „unchi”, ca să îi tachinăm. Max a fost totodată prima mea pasiune serioasă. Cu părul său blond răvășit și ochii albaștri strălucitori, un zâmbet care putea fermeca un grizzly, cum spunea tata, mi se părea chipeș ca un prinț din povești. Eu și Diana ne disputam pe față atenția lui. Sau poate că doar se prefăcea că îl place, pentru că știa că îl plăceam eu.

Dorința de a-l impresiona pe Max este motivul pentru care am învățat să trag cu pușca. Max, Charlotte și Diana mergeau la poligonul de tragere ori de câte ori erau plecați părinții mei și, deși uram puștile și nu aveam nicio dorință să pun mâna pe vreo armă sau să trag cu ea, uram să fiu lăsată pe dinafară și mai mult. Așa că, atunci când Max m-a invitat să vin cu ei, cu câteva luni înainte să împlinesc unsprezece ani, nu aveam de gând să spun nu. Iar după ce m-a cuprins în brațe, îngenunchind lângă mine și strecurându-și degetul prin spațiul pentru trăgaci, laolaltă cu degetul meu, lipindu-mă strâns de el, ca să atenueze reculul prima oară când trăgeam cu pușca – ei bine, m-aș fi târât până la capătul pământului pe sticlă spartă, dacă mi-ar fi cerut-o. După aceea, uneori mă prefăceam că am nevoie de mai mult ajutor decât aveam, de fapt. Știind acum ce știu despre pedofilie și aberații sexuale, comportamentul său pare cam sinistru, dar pe atunci nu mi-a declanșat nicio alarmă. Știam că nu avea ochi decât pentru Charlotte.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu el, dacă mai este pe aici, dacă el și Charlotte mai sunt încă

împreună. Știu atât de puțin despre viața de zi cu zi a Dianei și a lui Charlotte. Nu știu dacă le place să stea acasă sau să umble de colo-colo, dacă se trezesc devreme sau dorm târziu, care dintre ele se ocupă de gătit sau dacă o fac cu rândul, cine deschide generatorul dimineața și din nou seara, cine se asigură că este plin cu ulei cazanul de încălzit și cine comandă lemne de foc, dacă merg la Cobblestone Bar în serile de vineri ca să îl asculte pe Max cântând, cum făceam câteodată, dacă cheamă prieteni la un pahar sau la un joc de cărți sau dacă preferă să trăiască retras. Au trecut doi ani de când nu le-am mai văzut, pe niciuna. Mă vizitau mult mai mult când eram mai mică. Presupun că, după ce am devenit adult, s-au gândit că nu am nevoie de ele.

Îmi pun lanterna sub braț, cobor cu vasele la parter și le clătesc în chiuvetă, pun totul la loc, cum le-am găsit, apoi rătăcesc prin camere cu lanterna, simțindu-mă ca un spărgător, până când, în cele din urmă, mă trezesc stând în fața ușii biroului tatălui meu. Masa este plină de hârtii. Aproape simt izul de mlaștină ce îl însoțea constant, un miros reavăn care nu știam că îmi lipsește, până când mi l-am amintit exact acum. Oamenii care îmi cunosc povestea presupun că o preferam pe mama, pentru că îndrăgeam amândouă ursii, dar eram apropiată și de tata. Când eram mică și intram în încăperea aceasta, tata se oprea din ce făcea și mă lua în poală, explicându-mi la ce lucra, ca și când aș fi fost îndeajuns de mare pentru a înțelege lucruri precum declarații de profit și pierdere, impozite pe proprietate și extrase de cont.

Îndrept lanterna spre birou. Cândva era plin cu fotografii. Preferata mea era una pe care mi-a făcut-o el, în care stau în canoe, ținând ridicat un biban strălucitor – primul meu pește prins – plină de mândrie și încântare. Asta era înainte să devin vegetariană.

Dar biroul acesta nu îi mai aparține tatei, iar fotografia a dispărut. În schimb, fasciculul lanternei aterizează pe o broșură lucioasă, îndoită în trei. *Amenajarea lacului,* spune titlul, deasupra unei poze cu un lac, care pare identic cu al nostru. Înăuntru, broșura trâmbițează punctele forte ale proiectului: la șaptezeci și cinci de kilometri de Marquette, un paradis virgin, patru mii de acri de pe care pădurea nu a fost niciodată exploatată, loturi de cinci acri cu acces complet la lac, construcții la cerere.

Pentru câteva clipe, mă gândesc că broșura a rămas de când locuiau părinții mei aici. Uneori îi contactau dezvoltatori, care voiau să ridice cabane sau locuințe de lux în jurul lacului nostru, iar uneori propunerile includeau o simulare de genul acesta. Dar este foarte puțin probabil ca vreuna dintre acele propuneri să mai existe pe aici, iar broșura aceasta pare nouă. Pe dos este prinsă o carte de vizită cu o agrafă de birou, cu un bilet scris de mână – „A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră! Sper să ne auzim în curând!” – pe care este notat și telefonul mobil al dezvoltatorului. Telefoanele mobile nu aveau acoperire în cea mai mare parte a Upper Peninsula când locuiau părinții mei la cabană.

Mă așez pe scaunul tatei. Nu există decât un singur motiv pentru care această broșură ocupă locul central pe ceea ce este acum biroul surorii mele: Diana se gândește serios la această propunere. Gândul îmi face sângele să fiarbă. Părinții noștri au jurat că nu vor vinde niciodată nici măcar un centimetru pătrat din proprietatea noastră. Mai mult, ne-au făcut pe Diana și pe mine să promitem că, după ce o moșteneam, vom face același lucru. Se pare că sora mea nu asculta.

Cât despre motivul pentru care se gândește să accepte propunerea, armele lipsă spun povestea. *Cele mai scumpe* arme. Aș pune pariu pe partea mea de moștenire că nu sunt împrumutate unui

muzeu, după cum am presupus prima oară. Diana vinde probabil lucrurile valoroase de ani de zile. Cabana este ticsită de bunuri, încât ar putea să se fi descotorosit de jumătate dintre ele, iar eu nu aș ști niciodată. Poate că locuința are nevoie de reparații majore sau că impozitele pe proprietate sunt neplătite, iar cabana și pământul urmează să se întoarcă la stat. Sau poate că face prea multe călătorii sau cheltuiește banii noștri nesăbuit, în alte feluri. Oricum ar fi, este clar că nu ar fi trebuit să trec cu vederea notificările despre impozite, fără să pun întrebări, că ar fi trebuit să mă consult cu un avocat sau cu un contabil care era pacient la spital, pentru a mă asigura că totul este cum ar trebui să fie, ar fi trebuit să fiu mai implicată.

Dar armele antice, lămpile Tiffany și covoarele Navajo pot fi vândute fără cunoștința sau încuviințarea mea. Un singur lucru nu poate vinde sora mea fără semnătura sau acordul meu: pământul nostru. Știe asta, însă, cu toate acestea, vorbește cu un dezvoltator, în mod clar, îmi scapă ceva. Mă uit prin celelalte hârtii și când găsesc un dosar maro simplu, cu numele meu pe el, mi se strânge stomacul. Înăuntru este un formular completat, laolaltă cu o foaie cu instrucțiuni de depunere: „Proceduri de internare din oficiu în cazul bolilor mintale, Instanța de Succesiune a Ținutului Marquette, informații & referințe utile”.

Diana intenționează să mă închidă la spitalul de nebuni. Așa plănuiește ea să dezvolte proprietatea noastră, fără consimțământul meu. Am văzut întâmplându-li-se asta și altor pacienți, dar nu mi-am închipuit vreodată că mi se va întâmpla și mie. O persoană în vârstă își modifică brusc testamentul, un CEO începe să ia decizii care acționarilor li se par arbitrare și, deodată, se trezesc închiși la balamuc, fără să aibă vreun cuvânt de spus cu privire la afacerile lor. Urmează o evaluare psihiatrică, pe care – dat fiind că am petrecut ultimii cincisprezece ani într-un spital de

boli mintale – sunt sigură că o voi pica. Toate lucrurile pe care speram să le realizez dacă pot dovedi că nu am ucis-o pe mama – să merg la universitate, să îmi iau licența în biologie, să locuiesc la cabană, să mă căsătoresc, poate într-o zi să am copii – niciunul dintre ele nu se va întâmpla. Diana va fi din nou tutorele meu legal și nu voi putea avea niciun drept să aleg unde locuiesc sau ce fac, pentru tot restul vieții.

Afară, aud scrâșnetul cauciucurilor pe pietriș. Farurile mătură curtea. Repede, pun hârtiile cum le-am lăsat și mă grăbesc să urc scările de la bucătărie. Mă așez pe vine în capătul lor și le urmăresc înaintarea după ușile care se deschid și se închid, apăsarea unei clanțe, ușa de la bucătărie care se trântește, zornăitul cheilor de mașină pe blat, pași pe podeaua de lemn. Un scârțâit metalic când cineva deschide ușa vechii sobe de gătit pe lemne, un bufnet când se aruncă un lemn în foc. Apa curge într-o oală, apoi se aude metalul zdrăngănind, lovit de alt metal – una dintre ele umple ceainicul și îl pune pe sobă la încălzit, din câte îmi pot da seama. Șuierăturile stridente, câteva minute mai târziu, o confirmă. Mi le imaginez stând la masa noastră mare, ca de fermă: Charlotte cu coatele pe masă și mâinile în jurul ceștii, suflând în ceai să îl răcească, purtând un pulover tricotat de mână, din cele pe care le prefera, cu o pereche de cercei pe care îi face din bucățele de aluminiu reciclat, bijuterii vechi și pietricele de râu. Diana, bând din cana de cafea verde, cu Smokey the Bear, pe care scrie DOAR TU POȚI PREVENI INCENDIILE DIN PĂDURE, pe care eu și mama am găsit-o la un magazin de antichități și pe care i-am dăruit-o când a împlinit șaptesprezece ani, purtând o cămașă de flanel, în carouri, bocanci de lucru și blugi, pentru că întotdeauna a preferat mai degrabă latura practică decât eleganța. Habar nu au că sunt aici. Habar nu au că știu.

Gândul mă umple de putere. Am două variante: mă pot furișa afară după ce Diana și Charlotte merg la culcare. Îmi iau valiza și sacul marinăresc și merg până la autostradă, făcând autostopul până la cel mai apropiat oraș. Nu am bani, nu am buletin și nu am acces la contul bancar, presupunând că Diana nu s-a asigurat deja că nu mai este și pe numele meu, dar pot împrumuta mobilul cuiva, să îl sun pe Trevor să vină să mă ia. Pot petrece noaptea la el acasă sau poate la vreun prieten al lui, iar apoi să mă mut la un adăpost pentru femei, dacă există vreunul în Marquette, cât timp mă lupt cu sora mea la tribunal.

Dar există riscuri. Dacă mă ridic împotriva Dianei pe față, la tribunal, și pierd, voi fi trimisă înapoi la spitalul de nebuni, fără vreo speranță de a mai ieși vreodată de acolo. În teorie, aș putea să mă ascund, dacă sentința va fi împotriva mea, dar apoi ce voi face? Fără proprietate și fără calificări, aș fi neputincioasă. Pe drumuri, cu amenințarea de a fi închisă plutind constant deasupra capului meu.

Sau aș putea sta aici. Dacă aș putea găsi dovezi că Diana plănuiește să-mi ia drepturile pentru a vinde proprietatea unui dezvoltator, aș putea avea o șansă. Părinții mei aveau amândoi aparate de fotografiat și reportofoane. Dacă pot fotografia broșura dezvoltatorului și orice alte hârtii pe care le pot găsi și, mai bine, dacă le pot surprinde vorbind despre planul Dianei de a mă deposeda de drepturi și le pot înregistra conversația, există șanse bune ca sentința să fie în favoarea mea.

Și mai există un motiv pentru care trebuie să rămân: trebuie să lămuresc discrepanța dintre viziunile mele și raportul poliției. Reconstituirea viziunii mele în locul în care mi-au murit părinții este întregul motiv pentru care am venit acasă. Dacă plec acum, s-ar putea să nu mai am o altă șansă.

Poate părea o nebunie să mă ascund în propria mea casă, dar nu mă gândesc să fac asta săptămâni

sau luni în șir – doar atât cât este nevoie să strâng dovezile necesare. Mai mult, am setul perfect de circumstanțe pentru a reuși. Este o casă mare, în care nu locuiesc decât două persoane, ceea ce înseamnă că am destul loc să nu le stau în cale. Ușile dormitoarelor nefolosite sunt mereu ținute închise, așa că nu există motive să intre în acesta și să mă găsească, pe mine sau lucrurile mele. Logic, folosesc fiecare altă baie, ceea ce înseamnă că îmi rămân două dintre care să aleg. Dacă folosesc baia când sunt plecate și șterpelesc mâncare din cămară, în loc să dau iama în ce rămâne de la ele, probabil că nu vor observa că proviziile de mâncare se micșorează. Nici măcar nu sforăi.

Traversez holul în vârful picioarelor, până la dormitorul pe care mi l-am ales și încui ușa. Îmi scot pantofii, dau așternuturile deoparte și mă strecor în pat. Soarta îmi zâmbește, da, dar nu așa cum mă așteptam.

Mă gândesc din nou la mesajul corbului. Totul va ieși la iveală, într-adevăr.

13.

ATUNCI

Jenny

Au trecut aproape doi ani de când doctorul Merritt ne-a anunțat îngrozitorul diagnostic și, contrar așteptărilor mele din momentul acela, suntem încă aici. Ne vedem în continuare de rutina zilnică, încă trăim, încă respirăm. Cerul nu a căzut, iar pământul nu a făcut implozie, dovedind încă o dată adevărul vechiului refren: viața merge înainte. Au fost câteva dăți când pot spune cu sinceritate că am fost complet și fără rezerve fericită.

Firește, diagnosticul Dianei a necesitat schimbări. Mutaserăm deja leagănul bebelușului în dormitorul meu și al lui Peter și am instalat camere de securitate cu baterii, pentru a monitoriza încăperea și holul („ochi de urmărire”, le spune Peter în glumă), ca și o yală cu cod de acces, pe care nu îl cunoaștem decât noi trei, adulții. De asemenea, am întrebat-o pe Charlotte dacă nu ar deranja-o să treacă în dormitorul de lângă cel al Dianei, între cele două camere fiind o ușă, ce poate fi lăsată deschisă, ca într-un apartament de hotel. Firește, nu i-am spus adevăratul motiv pentru care voiam să fie aproape. I-am spus doar că doctorul Merritt era de părere că Diana se purta așa pentru că se simțea neglijată și ar ajuta dacă i-ar putea acorda nepoatei ei cât de multă atenție putea.

Acum, după aproape doi ani, uneori mi se pare că sora mea ne-a luat rugămintea prea în serios.

Char și Diana au devenit incredibil de apropiate. Este aproape ca și când rolurile s-ar fi inversat, iar Charlotte a devenit mama, iar eu mătușa. Uneori, când le văd cu capetele apropiate, râzând la o glumă șoptită sau gătind, desenând ori jucând un joc de societate ca două prietene la cataramă, de

parcă nimic și nimeni din lume nu ar conta pentru ele, nu mă pot abține să nu fiu geloasă. Charlotte a fost mereu mai interesantă decât mine, mai aventuroasă, mai caldă, mai drăguță, mai amuzantă. Poate chiar mai deșteaptă. Doare să fiu declasată la rolul de sora mai puțin vrednică în propriul meu cămin. Dar, ori de câte ori încep să îmi plâng de milă, îmi amintesc că, practic, Charlotte și-a pus viața pe pauză pentru noi și că legătura extraordinară care s-a dezvoltat între sora mea caldă și fiica mea dificilă nu este un lucru rău și îi sunt mai mult decât recunoscătoare.

Astăzi este de fapt una dintre acele rare ocazii când nu sunt împreună. Este o splendidă după-amiază de toamnă, perfectă din toate punctele de vedere; cerul este senin, cu câțiva nori pufoși, iar temperatura este exact cum îmi place mie: e îndeajuns de răcoare încât să porți un pulover, dar suficient de cald ca să nu avem nevoie de căciuli sau eșarfe. Eu și Peter crăpăm și așezăm grămada de lemne care a fost adusă la capătul îndepărtat al hambarului, sub un cer atât de senin, că te dor ochii să te uiți la el. Diana citește în casă, în timp ce bebelușul este în țarcul de joacă pe care l-am instalat la o distanță sigură, sub un copac. Când eram de vârsta Dianei, ultimul lucru pe care l-aș fi dorit era să fiu blocată în casă într-o zi atât de frumoasă, dar înțeleg că, atunci când crești alergând prin pădure cu mama și tata zi de zi, să petreci timp în casă de unul singur pare o amenințare.

— E timpul să facem o pauză, anunță Peter și oprește drujba.

În tăcerea bruscă, îmi țiuie urechile. Bea o gură de apă, apoi își dezmorțește degetele și își încrucișează mâinile în spatele capului întinzându-se. Mă topesc privindu-l. Pot spune cu sinceritate că sunt mai îndrăgostită de soțul meu acum decât am fost în ziua în care ne-am căsătorit. Ori de câte ori îl văd folosind securea sau drujba mă minunez

cât de bine a ajuns să se descurce în sălbăticie acest fost profesor universitar. După ani întregi petrecuți în aer liber, Peter este bronzat și în formă. Aș vrea să pot spune același lucru despre mine. Diana spune că arăt ca și când aș fi înghițit o minge de popice, ceea ce nu este un lucru tocmai drăguț sau inteligent din partea ei, dar exact așa mă simt. M-am umflat atât de repede, încât, dacă asistenta care mi-a făcut testarea cu ultrasunete nu mi-ar fi spus altfel, aș fi jurat că port gemeni în pântec.

Evident, această a treia sarcină este neplanificată. O altă surpriză: de data aceasta vom avea un fiu. Peter nu-și mai încape în piele de bucurie. De cele mai multe ori am și eu același sentiment. Un copil nenăscut nu este altceva decât o continuă posibilitate. Fiul nostru va fi blond ca Peter sau va avea părul închis ca al meu? Când va face primii pași, când va rosti primul cuvânt, ce cuvânt va fi acela? Ce talente și pasiuni va avea? Ce va deveni? Toți viitorii părinți se lasă purtați de astfel de întrebări. Din păcate, fericirea mea va fi întotdeauna și pe veci umbrită de amintirea unui alt băiețaș, care nu a avut nicicând șansa de a crește mare.

— Mama! strigă fetița din țarcul ei. Tuc!

Sticluța cu suc de mere din care sugea fericită ultima oară când m-am uitat la ea este acum la pământ, la vreun metru și jumătate distanță. Peter glumește că fiica noastră are un braț atât de puternic încât va deveni jucătoare de baseball în liga întâi. Mă voi mulțumi să crească mare și suficient de puternică încât să se apere de sora ei.

— Poți s-o iei tu? Mă așez pe o bucată de lemn răsturnată, ca să-mi trag sufletul. Simt deja efectele acestei sarcini. Este greu de crezut că trebuie să mai port copilul acesta încă patru luni.

Peter o ridică pe fiica noastră din țarcul de joacă și o așază pe umeri, galopând cu ea prin curte. Ea țipă și râde. Toată lumea vorbește despre cât de

dificili devin copiii după doi ani, dar, până acum, fiica noastră este de-a dreptul un înger. Bineînțeles, de îndată ce gândesc acest lucru, apare un alt gând, dar refuz să îl las să se contureze. Sunt hotărâtă să îmi iubesc fiicele la fel de mult, chiar dacă una este ușor de iubit, iar cealaltă nu.

Un foc de armă străpunge aerul, urmat imediat de un altul. Tresar. Știu exact de unde vin împușcăturile, cine le-a făcut și de ce, dar jur că nu mă voi obișnui niciodată cu acest sunet. Peter se oprește din galopat și se uită tânjind în direcția aceea. Bineînțeles, ar prefera să tragă mai degrabă la țintă cu sora mea și cu iubitul ei, decât să taie și să așeze lemne de foc împreună cu mine. Peter a mers la poligonul de tragere de câteva ori și, după spusele lui Max, soțul meu trage excelent. M-au invitat și pe mine să îi însoțesc, dar i-am refuzat. Nu am atins o pușcă niciodată în viața mea și intenționez să rămână așa. Dacă ar fi fost după mine, nu i-am fi lăsat niciodată să facă un poligon de tragere pe proprietatea noastră. Dar Charlotte s-a descurcat fără noi, cerându-i permisiunea bunicului lui Peter, fără a-i spune că noi refuzaserăm deja și, bineînțeles, el a încuviințat, căci iubește armele la fel de mult pe cât le urăsc eu. Acestea fiind spuse, am enunțat două reguli absolute și inviolabile. Prima: nu va rămâne nicio armă pe teritoriul proprietății. Max își poate aduce pușca lui și pe a lui Charlotte când plănuiesc să tragă, dar trebuie să plece cu ele după ce terminăm. A doua: fiicele noastre nu au voie sub nicio formă să meargă la poligonul de tragere, fără excepție. Nu-mi pasă că Charlotte și Max cred că regulile mele sunt prostești și le consideră un inconvenient major; toată treaba aceasta este o mare concesie din punctul meu de vedere. Înțeleg că Charlotte are nevoie de cineva în viața ei și de ceva de făcut, în afară de treaba asta cu copiii mei și înțeleg de ce, după ce Max a sugerat să facă un poligon, a vrut ca acest lucru să se concretizeze.

Dar nu-mi place de Max, nu doar din pricina influenței pe care o are asupra surorii mele. Nu am încredere în el când se află în preajma fiicelor mele. Este prea arogant, prea sigur pe sine, prea mândru de cât de bine arată și mult prea apropiat fizic de Diana, pe care o ridică în poală și o lasă să îi împletească părul lung și să îi pieptene barba. Mă îngrijorează cât de repede s-a îndrăgostit Charlotte de el. Înțeleg că unele femei se simt bine pe cont propriu, pe când altele nu, dar asta nu înseamnă că trebuie să intre într-o relație cu primul bărbat care se arată interesat. Singurul motiv pentru care l-am angajat pe Max ca om bun la toate cu jumătate de normă a fost faptul că Peter s-a lovit la spate după ce a alunecat pe o carte pe care Diana a lăsat-o pe scări. Bineînțeles, după ce am făcut un pas în direcția aceasta, Charlotte a lansat o întreagă campanie pentru a ne convinge să îl lăsăm pe Max să se mute în apartamentul gol de deasupra anexei pentru trăsuri, deoarece se descurca greu cu plata chiriei, dar nu am cedat și ne-am asigurat că bunicul lui Peter a aflat ce simțeam în această privință, astfel încât să nu mai fim păcăliți din nou. Jur, dacă ar fi după sora mea, am locui într-o comunitate.

— Simți un miros? întreb eu. Sub frunzele uscate, rumegușul proaspăt și gazele de eșapament de la drujbă, se simte ceva rânced și urât. Cred că vine din hambar. Miroase de parcă ar fi murit ceva acolo.

— Este un hambar vechi.

Probabil că așa și este.

— Duhnește îngrozitor. Verifici tu, te rog?

Peter îmi dă copilul și o ia pe urmele mirosului înspre lateralul hambarului, poziționat cu dosul către cabană. Sunt vreo două scânduri lipsă acolo, pe care a tot vrut să le înlocuiască. Probabil un animal s-o fi strecurat înăuntru și nu a mai putut ieși. O fi vreun porc spinos sau un raton.

Câteva minute mai târziu se întoarce.

— Trebuie să vezi asta.

— Ce să văd?

— Vino.

Pun copilul la loc în țarcul său, în timp ce Peter deschide ușa glisantă din fața hambarului, Căci nu am cum să încap prin scândurile care lipsesc din spate. Înăuntru, mirosul aproape că mă doboară. De abia mă abțin să nu vărs, și nu pentru că sunt însărcinată. Înghit cu greu și mă țin de nas, urmându-l pe Peter pe lângă stivele de baloți mucezi și utilaje agricole ruginite, către grajdul unde erau ținuți caii. Ridică zăvorul și se dă într-o parte.

La început este greu de înțeles ce văd. Cineva care nu este om de știință ar concluziona, probabil, uitându-se la animalele aflate în diferite stadii de descompunere, întinse cu intestinele așezate lângă ele, că hambarul nostru este adăpostul unui ucigaș în serie. Pe unele le recunosc: un șoarece de câmp, o veveriță dungată, un pui de iepure. Altele sunt într-o stare atât de avansată de putrefacție, încât este imposibil de spus ce sunt.

— *Dumnezeule!* Ce sunt toate acestea? De ce a făcut asta?

Pentru că știm amândoi că este mâna Dianei aici.

— Mai important, cum de a făcut-o fără ca noi să știm?

Este o întrebare corectă. De m-ar fi întrebat cineva dacă Diana petrecea suficient timp singură încât să strângă toată această colecție macabră, aș fi spus că absolut în niciun caz; că între a-l urma pe Peter în turele sale, a sta cu mine în turnul de observație sau a face ce face cu mătușa ei Charlotte, este constant supravegheată. Evident, sora mea ne-a dezamăgit complet.

— Îți poți închipui ce s-ar fi întâmplat dacă Diana ar fi făcut asta în timp ce locuiam în oraș și cineva ar fi descoperit asta? Mă cutremur. Ar fi intervenit serviciile de asistență socială. Diana ne-

ar fi putut fi luată, dusă la orfelinat, poate la un centru de detenție juvenilă. Dumnezeule! Doar gândindu-mă cât de aproape am fi putut fi de a ne pierde fiica, mi se face rău. Înțeleg că a disecat animalele acestea doar pentru că voia să vadă ce era în interiorul lor și că a făcut asta din curiozitate, și nu din răutate, la fel cum a făcut în prima iarnă, când și-a spintecat animalele de jucărie. Nu este vina ei că nu înțelege diferența dintre un act științific legitim și… ce-o fi asta.

Îmi zvâcnește stomacul.

— Trebuie să ies afară, îngaim eu, gata să vomit.

Mă grăbesc să ies și mă aplec, cu mâinile pe genunchi.

Peter mă urmează.

— Ești bine?

Trag aer adânc în piept și mă șterg la gură cu mâneca.

— Voi fi, dacă voi putea scoate vreodată mirosul acela din haine și din păr. Cum de îl poate suporta?

El ridică din umeri.

— Ce vom face în privința asta?

Sincer, nu mă pot gândi la un răspuns adecvat. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat citind despre psihopați în timp ce așteptam la cabinetul doctorului Merritt este că regulile normale bazate pe răsplată și pedeapsă nu se aplică. Emoțional, Diana operează neutru, ne-a explicat doctorul Merritt cândva, ceea ce înseamnă că pur și simplu nu simte gama de emoții care călăuzesc și temperează comportamentul majorității oamenilor. Să îi iei ceva drept pedeapsă nu are niciun efect, căci nu îi pasă de nimic îndeajuns de mult, încât amenințarea de a pierde lucrul respectiv să îi schimbe comportamentul. Totodată, psihopații nu au resentimente, deoarece nu le pasă ce fac ceilalți oameni sau ce au. Nu se îndoiesc niciodată de sine, căci pentru ei eșecul nu este o problemă. În lumea alb-negru a unui psihopat, fie realizează ce și-a

propus, fie nu. Dacă ceva nu iese așa cum își dorește, s-ar putea să încerce altceva pentru a reuși, dar, în cele din urmă, dacă se dovedește că obiectivul său este de neatins, pur și simplu renunță și merge mai departe. Nu este de mirare că toate încercările noastre de a ne disciplina fiica au dat greș.

— Mă gândeam, spune Peter. În loc să o pedepsim pe Diana, ce-ar fi să îi canalizăm interesul față de anatomie spre ceva mai productiv?

— Sugerezi să o facem măcelar? Pentru că dacă așa este, se pare că a făcut deja progrese semnificative. Sau te gândeai că ar putea lucra la pompe funebre?

— Mă gândeam să o lăsăm să învețe taxidermia.

— Taxidermia. Glumești.

Ideea de a-i da psihopatei noastre de unsprezece ani cuțite și de a o încuraja să jupoaie animale și să le reconstruiască declanșează atâtea alarme, încât nu știu de unde să încep.

Peter ridică mâna.

— Ascultă-mă până la capăt. Știu că urăști animalele împăiate din casă. Nici eu nu sunt înnebunit după ele. Dar taxidermia i-ar da Dianei oportunitatea de a vedea ce este în interiorul animalelor fără a fi percepută ca un fel de savant țicnit. I-am putea face un atelier în hambar – departe de birourile noastre, din cauza mirosului. Sunt sigur că aș putea găsi pe cineva care să vină și să o învețe.

Scutur din cap.

— Nu văd cum o vom ajuta, legitimându-i comportamentul reprobabil. Mi se pare că nu am face decât să o încurajăm.

— Ai o idee mai bună?

Scutur din cap din nou, pentru că nu am.

— Gândește-te. Nu trebuie să luăm o decizie acum.

Ceea ce este un lucru bun, căci, oricât aș urî ce a făcut Diana, urăsc soluția lui Peter și mai mult. Mă duc la țarcul de joacă să reumplu sticluța fetiței, apoi mă întorc după el la stiva de lemne, aruncând bucățile de lemn pe care le taie pe stivele ordonate de lemn de foc, cu mult mai multă forță decât este necesar. „Taxidermie”. Abia suport să gândesc cuvântul. Am învățat să trăiesc cu animalele împăiate din cabană fiindcă a trebuit, spunându-mi că, oricât de dezgustătoare sunt acestea, sunt relicve ale unui alt loc și timp. Dar de aici până la a-i permite fiicei mele să contribuie la îmbogățirea colecției este cale lungă.

Mai arunc o bucată de lemn. Se lovește de hambar cu un bufnet zdravăn și sare înapoi. Mă gândesc la măcelul de pe partea cealaltă. Mi-o imaginez pe Diana punând capcanele pe care trebuie să le fi găsit în hambar, transformându-ne proprietatea din refugiu în oroare pentru bietele viețuitoare care s-au lăsat ademenite de momeala ei. Aducând cuștile în atelierul ei secret, ucigându-și victimele cu propriile ei mâini și disecându-le corpurile fără vreo grijă că luase o viață. Apoi mi-o imaginez făcând asta iar și iar. Dacă nu i-am fi descoperit colecția, ar fi trecut la uciderea unor animale mai mari? Ar fi început prin a le tortura mai întâi, ca băiatul despre care am citit în revistele doctorului Merritt, care a tăiat coada pisicii familiei cu un cuțit, bucățică cu bucățică, timp de săptămâni întregi, pentru că voia să vadă cum va reacționa pisica?

Poate Peter are dreptate. Poate că taxidermia este cea mai bună cale de a-i canaliza înclinațiile. Cel puțin ar coase animalele, în loc să le dezmembreze.

Și tristul adevăr este că probabil nu contează ce facem ca reacție la mini-masacrul Dianei, căci fiica noastră nu poate fi vindecată. Diana este psihopată și așa a fost din ziua în care s-a născut. Fiind părinții ei, este treaba noastră să o

împiedicăm să o ia razna de tot, dar, până la urmă, ce face este în afara controlului nostru. Poate că soluția lui Peter va funcționa, poate nu. Oricum ar fi, nu pot să nu mă simt ca și când ne îndreptăm cu toții către un dezastru iminent, iar fiica mea este cea care conduce acest tren.

14.

ACUM

Rachel

Sunt prizonieră, blocată pe veranda de dormit cine știe pentru cât timp, căci Diana și Charlotte sunt jos, în bucătărie, pregătind micul dejun, iar dușumelele de la etaj scârțâie și ele mă vor auzi dacă mă mișc. Nu mă pot furișa pe hol să vorbesc cu corbii, din același motiv. Mi-e frig, mi-e foame și trebuie să fac pipi. Mirosul de bacon prăjit care plutește pe scări în sus îmi gâdilă nasul, ca dârele acelea de vapori pe care le vezi în desene animate, făcându-mă să-mi plouă în gură și să-mi ghiorăie stomacul, deși nu am mai mâncat carne de la șase ani. Și vreau o țigară *rău* de tot.

Pe deasupra, mai sunt și furioasă – nu atât pe mătușa și pe sora mea, chiar dacă am o grămadă de motive pentru asta, cât pe mine însămi. Este adevărat, decizia de a rămâne ascunsă pentru o vreme a fost a mea. Și totuși, cumva, fără ca măcar să știe că sunt aici, sora mea trage sforile și de data aceasta. Este greu de crezut că, la mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce am venit acasă, am reintrat pe vechiul nostru făgaș. Diana a dominat întotdeauna familia noastră. Dorințele ei, nevoile ei au fost mereu înaintea alor mele. Obișnuiam să cred că era normal și că eram pe locul al doilea era pentru că eram al doilea copil, până când unul dintre terapeuți mi-a spus că făceam tot ce îmi spunea sora mea să fac, chiar dacă unele lucruri erau riscante sau de-a dreptul periculoase, în încercarea mea de a primi partea care mi se cuvenea de atenție din partea părinților. Până atunci aș fi spus că era o chestiune de autoconservare.

Așa că stau aici. Singurul lucru bun, legat de faptul că sunt blocată pe veranda de dormit, este că am o vedere clară de aici asupra atelierelor lor din hambar. Dacă, dintr-un motiv sau altul nu merg să muncească astăzi, atunci planul meu de a rămâne nevăzută se va termina înainte să înceapă, căci sunt foarte sigură că mă va trăda vezica. Sunetul apei care curge în bucătărie nu ajută.

Între timp, ceasul ticăie. Singura întrebare este: voi reuși să realizez tot ce trebuie să fac înainte ca Diana și Charlotte să afle că sunt aici? Aseară era cât pe-aci să mă las păgubașă. Vreau în continuare cu disperare să găsesc dovezi că sora mea complotează să mă interneze la psihiatrie, dar nu pot urmări această nouă pistă, în detrimentul planului meu inițial. Totul depinde de a afla dacă mi-am omorât sau nu mama. Dacă se dovedește că am făcut acest lucru îngrozitor, așa cum am crezut întotdeauna, atunci Diana poate lua tot ce îmi aparține, încuindu-mă la propriu la nebuni și aruncând cheia, căci nu-mi va păsa. Dar, dacă pot dovedi că nu am omorât-o eu, ceea ce sper, evident, că se va întâmpla acum, că am motive să mă îndoiesc, voi face tot ce-mi stă în putere să o dobor pe sora mea. Cu cât rezolv mai repede prima chestiune, cu atât pot trece mai curând la cea de-a doua.

În sfârșit, ușa bucătăriei se trântește. Câteva secunde mai târziu, Charlotte și Diana traversează fâșia de pietriș mărunt dintre casă și hambar. Părul blond deschis al lui Charlotte este la fel de alb pe cât mi-am imaginat, deși părul de aceeași culoare al surorii mele este tuns acum periuță. Poartă amândouă blugi și cămăși din flanel. Nu au geci, căci este un drum scurt și nu merită să te deranjezi să îți pui haină, căciulă și mănuși, pentru ca imediat să ți le scoți pe toate. Nu știu despre ce vorbesc, dar trebuie să fie amuzant, căci Charlotte își aruncă deodată capul pe spate și râde. Simt o senzație familiară. Mama spunea că lucrurile nu au

fost întotdeauna ușoare pentru sora mea și că era dificil pentru ea să-și facă prieteni, că ar trebui să fiu fericită că ea și mătușa Charlotte sunt apropiate. Dar mă doare să mă gândesc că ele două au trăit aici fericite, în toți acești ani în care eu am fost singură.

De îndată ce se închide ușa hambarului în urma lor, alerg la cea mai apropiată baie, apoi mă îndrept spre camera copilăriei mele și deschid fereastra.

— Bună! Sunteți aici?

Niciun răspuns.

Deschid fereastra mai larg și scot capul.

— Bună. Este cineva acasă?

Întrebarea este stupidă – mă îndoiesc că păsările înțeleg măcar conceptul de acasă. Dar nu știu cum altfel să le atrag atenția.

Tot nimic.

Îmi alung dezamăgirea și închid fereastra. Corbii se vor întoarce, în momentul acesta al anului, instinctul le cere să își aranjeze cuibul pentru pui. Între timp, am și eu nevoile mele.

Cobor la parter și aștât cărbunii în sobă și adaug câteva bucăți de cedru ca să se încingă repede, apoi mă apropii de plită cât de mult îndrăznesc, fără a-mi da foc, până când senzația din degete revine. Tigaia de fontă pe care Diana și Charlotte au folosit-o pentru a-și pregăti micul dejun se răcește pe marginea sobei. Untura de la bacon, care se întărește pe fund, pare la fel de apetisantă ca noroiul, dar îmi este atât de frig și de foame, că nu-mi pasă ce mănânc, atât timp cât este ceva cald. Trag tigaia deasupra focului, deschid frigiderul și caut bacon și ouă. Mă gândesc că masa mea caldă poate trece neobservată, dacă îmi gătesc același lucru la micul dejun ca Charlotte și Diana. Nu am mai gătit niciodată bacon și ouă în viața mea, dar cât de greu poate fi?

Nu este greu deloc, se pare, atât timp cât ești dispus să mănânci ouă care sunt negre pe fund și

bacon pe jumătate ars și pe jumătate crud. Iau o ceașcă de cafea călâie de pe fundul ibricului și mă așez pe vechiul meu loc la masă, ca să pot sta cu ochii pe hambar – nu că aș avea timp să pun totul la loc și să fug la etaj, dacă Diana sau Charlotte s-ar întoarce pe neașteptate, dar măcar aș fi avertizată din timp. Nu pot să descriu cât de bizar este să fiu din nou aici. Am petrecut mult timp în bucătăria aceasta în copilărie și nu numai pe durata meselor. Ori de câte ori era prea frig sau ploua și nu puteam merge la turnul de observație, stăteam la masa aceasta, făcându-mi temele, în timp ce Diana stătea vizavi, făcându-și-le pe ale ei. Uneori, dacă Diana era bine dispusă și observa că mă chinuiam, mima răspunsurile la test când nu se uita mama. De cele mai multe ori îmi ascundea creionul când stătea mama cu spatele, mă pișcă de ceafa când trecea prin spatele meu, ducându-se să bea apă sau mă lovea în picioare pe sub masă, până când mi se învinețeau tibiile. Odată mi-a luat tema înainte să o vadă mama și i-a dat foc, băgând-o în sobă. Când i-am zis că o voi spune pentru că mă spetisem la eseul acela, Diana a răspuns că nu voi face așa ceva dacă știam ce este bine pentru mine și m-a strâns de gât în locul unde mă pișcase, atât de tare că am leșinat, ca să știu că vorbea serios, așa că nu am mai pârât-o. Am învățat de atunci că oamenii care cresc cu un frate sau o soră dominantă tind să fie anxioși și nesiguri. Este de mirare că am ieșit cum am ieșit.

Iau o furculiță de ou și plimb dumicatul în gură cu limba, încercând să nu mă gândesc la pui când înghit. Mușc din bacon și nu mă gândesc la porci. După ce am spălat vasele și am pus toate lucrurile de unde le-am luat, mi-e doar puțin rău și simt doar o vagă repulsie gândindu-mă la ce am băgat în mine. Merg sus să verific din nou ce fac corbii. Încă nici urmă de ei, așa că întredeschid fereastra și fumez repede o țigară, ca să scap de gustul acela

de carne din gură, apoi arunc chiștocul și închid fereastra și mă duc la dulapul de haine.

Dau deoparte hainele și pantofii mei de copil și desprind scândura din parchet care îmi ascunde ungherul secret și bag mâna înăuntru. Degetele mele dau de lemn și metal. Atingerea este electrică. Instantaneu, sunt proiectată înapoi în trecut. Îmi scot pușca din ascunzătoare și o ridic în lumină. Faptul că Remington-ul meu este încă aici este un argument puternic în favoarea nevinovăției mele. Să spunem că poliția s-ar fi înșelat cumva, când a concluzionat că părinții mei au fost împușcați amândoi cu Magnum-ul. Chiar și așa, este greu de imaginat că, după ce am ucis-o accidental pe mama și tata a folosit aceeași pușcă pentru a se sinucide, aș fi avut prezența de spirit să o iau și să o pun la loc în ascunzătoarea ei, înainte de a fugi.

Mă așez pe pat, cu pușca peste genunchi. Patul puștii este neted de vechime, țeava, mai poroasă decât îmi amintesc, dar Remington-ul era folosit când mi l-a cumpărat Max. Mă gândesc din nou la prima oară când am tras cu ea, cum simțeam furnicături de nerăbdare, gustul lucrului interzis la fel de dulce ca o bomboană în gură. Știind că țin un instrument al morții în mâini îmi dădea putere. Îmi amintesc că m-am gândit că puteam răsuci pușca, îndreptând-o spre sora mea, înainte ca ea să apuce să-și dea seama ce se întâmpla, împușcând-o drept răzbunare pentru toate răutățile pe care mi le-a făcut. Gândul m-a făcut imediat să mă rușinez, deși nu atât de mult pe cât ar fi trebuit. După aceea, ori de câte ori Diana spunea sau făcea ceva rău, veneam în camera mea, închideam ușa, îmi scoteam pușca și o țineam în mâini. Nu că mi-aș împușca vreodată sora sau vreo altă creatură vie, dar ideea că aș putea să o fac dacă doream era reconfortantă. Privind în urmă, cred că în mine s-a stârnit ceva sălbatic și periculos în ziua aceea.

Verific acum să mă asigur că pușca nu este încărcată, așa cum m-a învățat cândva Max să fac și o duc jos, în camera armelor. Încăperea arată complet diferit în lumina dimineții, caldă și primitoare, cu soarele strălucind prin fereastra cu vitraliu, aruncând bălțoace de lumină colorată pe podea și reflectându-se în vitrine. Obișnuiam să stau pe covorul oriental din mijlocul acestei camere, imaginându-mi că eram leul vorbitor și sfetnicul credincios al regelui din povestea ilustrată pe fereastra pictată de pe hol, „Cei doisprezece vânători” de Frații Grimm, care spune tot ce ar vrea să știe cineva despre legendarul simț al umorului al stră-străbunicului meu. Vitrina cu păsări a Dianei acoperă acum locul în care obișnuiam să stau. Nici până astăzi, nu înțeleg de ce părinții mei zoologi au lăsat-o pe sora mea să practice taxidermia – pentru mine, taxidermia nu reprezintă nimic altceva decât irosirea unui animal perfect bun – dar îmi place că a fost pusă la locul ei colecția de arme. Stră-străbunicul meu ar fi fost încântat.

Mă întorc cu spatele la cameră și mă așez în arcada largă din cadrul ușii, cu picioarele depărtate. Habar n-am ce se va întâmpla când voi retrăi viziunea în locul în care au murit părinții mei; dacă voi vedea ceva nou, dacă lucrul cel nou va întări ce am crezut întotdeauna sau dacă voi vedea ceva ce contrazice ce știu. Este incitant să mă gândesc că urmează să aflu.

Ridic pușca și o îndrept spre animalele împăiate din camera cea mare. Închid ochii și îmi imaginez că am unsprezece ani. Sunt înaltă pentru vârsta mea, dar durdulie. Două cozi castanii lungi îmi ajung până la mijlocul spatelui. Port blugi și cămașa mea roșie în carouri preferată – aceleași haine pe care le purtam când am fost găsită, conform raportului poliției. Îndrept pușca spre zebra din camera cea mare. Îmi imaginez că apăs pe trăgaci. Zebra scâncește, se răsucește și cade.

Apoi îmi îndrept pușca spre o gazelă. Sunt gata să apăs a doua oară pe trăgaci, când aud vocile părinților mei afară, pe veranda din față. Clanța se mișcă. Înainte să-mi pot ascunde pușca într-un colț întunecat al camerei armelor și să mă prefac că făceam altceva…

— Ce faci? țipă mama când mă vede. Pune arma jos!

Fac cum spune. Se aude un pocnet răsunător. Mama cade. Stau deasupra ei, uitându-mă în jos. Are gura deschisă și ochii închiși.

— Rachel! țipă tata.

Îmi ia pușca și se uită la mine șocat și îngrozit și întoarce pușca spre el. Se aude un alt pocnet puternic…

…și viziunea se încheie.

Tremur. Deschid ochii și mă uit la pușca din mâinile mele. Mă simt ca și când m-ar fi trădat un vechi prieten. Eram atât de sigură că invocând viziunea în locul unde au murit părinții mei îmi va dezvălui ceva nou. Dar, dacă s-a întâmplat ceva, această viziune pe care tocmai am trăit-o a fost mai puțin vie decât cele pe care le-am avut înainte. Mai străvezie, mai palidă, mai măruntă. Ca și când te-ai uita la un vechi film alb-negru, cu sunetul închis.

Totul va ieși la iveală, a promis corbul și l-am crezut. Însă tot nu-mi amintesc nimic din ziua aceea; nici ce am mâncat la micul dejun, nici unde am fost. Nu știu dacă am mers cu mama la turnul ei de observație sau dacă l-am urmat pe tata în explorările lui, dacă era soare sau înnorat, dacă ploua sau ningea. Era la început de noiembrie, așa că este posibil să fi fost ori una, ori alta sau amândouă. Nu știu niciunul dintre lucrurile acestea, *pentru că nu îmi amintesc.*

Mă întorc la etaj să pun pușca la loc în ascunzătoare și să verific din nou cuibul corbilor. Bineînțeles, cuibul este încă gol. Încep să mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat conversația

noastră. Poate că nu pot vorbi cu păsările și insectele. Poate că sunt cu adevărat nebună. Poate că Diana și Charlotte nu m-au adus acasă, fiindcă știau că locul meu era la spital.

Stau pe locul de la fereastră și scot o țigară, privind țintă spre pădure. Copacii sunt mai aproape decât îmi amintesc, aproape atingându-mi fereastra cu crengile, ca și când ar ști că nu are ce căuta aici cabana și încearcă să o înghită. Oamenii tind să creadă că pădurile sunt locuri întunecoase și periculoase, locuite de giganți, monștri și fiare sălbatice înfricoșătoare și înțeleg de ce. Se întâmplă lucruri rele în pădure în povești și în legende. Albă ca Zăpada este abandonată în pădure. Hansel și Gretel se pierd în pădure. Scufița Roșie se întâlnește cu lupul în pădure și așa mai departe.

Dar pădurile pot fi totodată locuri magice, unde cântă privighetorile suav și apar castele de cleștar peste noapte, păsările și animalele pot vorbi, iar hoinarii și călătorii se pot adăposti. Cu siguranță, niciodată nu mi-a fost teamă când am fost în pădurea aceasta. Această pădure a fost casa mea.

Și, cu acest gând, o amintire firavă revine. O amintire adevărată care este clară și autentică, precum în ziua în care s-a întâmplat. Am tras, într-adevăr, cu pușca în ziua în care au murit părinții mei. De asta sunt sută la sută sigură. Dar nu eram în camera armelor când am tras.

Eram în pădure.

15.

ATUNCI

Jenny

Stratul de zăpadă de peste jumătate de metru, cerul mai degrabă senin, vântul care abia adie și temperatura în jur de minus zece grade face ca această zi de ianuarie să fie perfectă pentru a merge cu rachetele de zăpadă spre stânca dinspre vest. Doar iarna putem ajunge la stâncă, din pricina porțiunii late de pământ mlăștinos dintre ea și casă, care în orice alt moment al anului este prea umedă pentru a fi traversată. Este o drumeție lungă, socotind cam cât de departe te poți îndepărta de cabană, dar rămânând totuși pe proprietatea noastră și chiar și în condiții ideale, drumul durează mai bine de o oră. Însă, cu un strat de cincisprezece centimetri de zăpadă proaspătă care căptușește fiecare creangă și ramură de pin, cu chiciura care atârnă din copaci și plutește prin aer ca niște diamante, priveliștea din vârful stâncii, care dă spre valea înghețată, va merita efortul. Eu și Peter am făcut drumeția aceasta în ultimele două ierni, iar acum, că Diana a împlinit doisprezece ani și este aproape la fel de înaltă ca mine, am vrut să împărtășesc cu ea experiența aceasta uimitoare.

Firește, s-a împotrivit ideii din răsputeri, căci când face fiica mea vreodată ce vreau eu? Dar eram hotărâtă ca de data aceasta să câștig. De când i-am amenajat atelierul de taxidermie, numai asta vrea să facă. Ar fi trebuit să anticipez că fiica mea încăpățânată va fi mult mai absorbită de noua ei preocupare decât mi-ar fi plăcut. I-am dat vechea lăptărie din hambar, fiindcă șapa de ciment și pereții laterali groși de cincisprezece centimetri, din același material, care făceau ca încăperea să fie protejată de rozătoare pe vremuri, va servi

aceluiași scop și acum și am instalat un sistem de ventilație bun în tavan, căci încăperea nu are ferestre, însă, cu toate acestea, nu poate fi bine pentru ea să inhaleze miasmele morții și ale chimicalelor oră după oră și zi după zi. În cele din urmă a trebuit să promit că, dacă Diana venea în această drumeție cu noi, îi vom cumpăra cuțite noi de jupuit, mita fiind una dintre puținele tehnici de modificare a comportamentului care funcționează, deși nu vei găsi acest prețios sfat și înțelepciune scump plătită în niciuna dintre cărțile „Cum să-ți crești copilul psihopat”.

— Cum te descurci? strigă Peter din spatele șirului, în timp ce ne croim drum șerpuind printr-un pâlc des de pini albi înalți.

Eu și Peter am deschis calea pe rând, iar în clipa de față conduc eu. Să faci cărare este mult mai obositor decât să vii în urmă, pentru că trebuie să ridici genunchii mult mai sus, astfel încât rachetele să îndepărteze neaua adâncă, fără să ți se încurce picioarele și să îți pui singur piedică, dar îmi place să merg în față, să văd zăpada imaculată, fără urme, scânteind în toate direcțiile înaintea mea, știind că, oriunde voi alege să pun piciorul, Diana și Peter vor trebui să mă urmeze. Pinii din această parte a pădurii sunt atât de drepți, de înalți și spațiile dintre ei atât de uniforme, că aproape că nu par reali, de parcă i-ar fi pictat cineva pe fundalul cerului. Și lumina pare artificială; este soare, dar difuz, pentru că este foarte multă umezeală în aer. Până și sunetul vocilor noastre pare înăbușit. Fiecare respirație îmi răcorește plămânii, energizându-mă așa cum aerul tropical nu ar putea-o face niciodată. Cineva care nu a petrecut niciodată un timp atât de sus spre nord ar crede probabil că suntem nebuni să ieșim pe o zi ca aceasta, dar habar nu are cât de revigorantă poate fi o drumeție iarna. În plus, este un exercițiu fizic nemaipomenit.

— Sunt bine, strig eu înapoi.

— Ești sigură?

— Sunt bine, spun din nou, încercând să nu las iritarea pe care o simt pentru că trebuie să răspund a doua oară la întrebare să mi se strecoare în voce. Îngrijorarea lui Peter este sinceră, chiar dacă nejustificată. Femeile însărcinate sunt perfect capabile să facă orice activitate fizică sunt obișnuite să facă, până când vine momentul să nască, fie că este vorba despre călărit, patinaj, acrobație sau balet. Am petrecut ani întregi bătând pădurile acestea în lung și-n lat, cu rachete de zăpadă și fără; pentru mine, să merg câțiva kilometri pentru a urca pe stânca de vest este o nimica toată. Este adevărat că mușchii spatelui țipă din cauza efortului de a-mi contrabalansa burta enormă și capacitatea pulmonară este jumătate din cât ar trebui să fie, fiindcă fătul îmi comprimă plămânii pe dedesubt, dar nu m-aș simți altfel dacă m-aș plimba prin casă.

— Mi-e foame, spune Diana. Și sunt obosită. Și mi-e frig.

— Ce crezi? îl întreb pe Peter. Avem timp pentru o pauză scurtă?

Dacă ne oprim câteva minute să o lăsăm să se odihnească și să mănânce ceva, va rezolva două din cele trei nemulțumiri ale ei. Să o ignorăm pe fiica noastră nu este niciodată o opțiune.

Peter se uită la cer, apoi la ceas.

— Cinci minute. Dacă ne oprim mai mult, îți va fi foarte frig, o avertizează el.

Îmi scot rucsacul și le dau sticle cu apă și trei minunate batoane de cereale făcute de Charlotte. Peter are dreptate când spune că nu putem să poposim mult. Suntem îmbrăcați adecvat pentru această vreme, cu colanți, pantaloni de munte, jachete lungi, mănuși, căciuli și fulare de lână și bocanci masivi pentru temperaturi sub zero grade, pentru care ne-ar invidia chiar și un explorator polar, dar cea mai bună cale de a ne păstra căldura este să continuăm să mergem. Vom aprinde un foc

de tabără, ne vom odihni și ne vom încălzi după ce ajungem sus. Peter are lemne de foc, surcele, ziare și chibrituri în rucsac, Diana are bezele, crenvurști și chifle în al ei, iar eu am un termos cu gura largă, cu chili, laolaltă cu farfuriile și tacâmurile de plastic de care vom avea nevoie pentru a-l mânca. Faptul că am luat mâncare cu noi în această drumeție nu este o problemă, cum ar fi în mod normal, deși ne aflăm în inima ținutului ursilor, căci toți ursii mei dorm. Ocazional, la finalul iernii sau la începutul primăverii, ursii în hibernare se mai trezesc și scot nasul din bârlog, dacă temperatura de afară trece peste zero grade, dar nu este cazul astăzi.

Diana se ghemuiește cât îi permit rachetele de zăpadă și arată spre o serie de urme proaspete.

— Este un linx?

— Ar putea fi, zic eu.

Judecând după mărimea și adâncimea urmelor, bănuiesc că au fost mai degrabă făcute de unul dintre lupii noștri, dar și așa a fost destul de greu să o convingem pe Diana să vină în această drumeție; nu vreau să se folosească de prezența lupului pentru a se întoarce pe călcâie, luând-o înspre casă.

— Mi-ar plăcea să împăiez un linx. Poate că Max va prinde unul în capcană pentru mine.

— În niciun caz. Știi regula.

Diana știe prea bine că nu are voie să împăieze decât animale care au murit din cauze naturale. Pot fi animale care au murit de bătrânețe, au fost ucise de prădători sau lovite de mașini – de departe cel mai mare grup dintre cele trei, mai ales primăvara și toamna, când animalele sunt în mișcare – și nimic altceva. „Taxidermie etică” se pare că se numește abordarea noastră, deși nu cunoșteam termenul când am făcut regulile. După ce i-am spus deținătoarei librăriei despre noul hobby al Dianei și am întrebat-o dacă știa cărți bune pe această temă, mi-a arătat un album uimitor cu

lucrările a doi taxidermiști olandezi renumiți în întreaga lume, care conservă și expun animale exotice în tablouri fantastice, inspirate de picturile marilor maeștri. Struții, tigrii siberieni, anaconda, maimuțele, papagalii și celelalte păsări și reptile pe care le împăiază sunt obținute strict de la crescători legali, adăposturi de animale și grădini zoologice și au murit toate din cauze naturale. Artiștii au chiar actele necesare pentru a o dovedi.

Trebuie să recunosc că extraordinara, strania și fascinanta lor măiestrie, combinată cu abordarea etică mi-au temperat opinia. Au ridicat cu adevărat meșteșugul texidermiei la nivel de artă, după cum arată galeria lor și expozițiile din muzee din toată lumea. Munca lor ne-a arătat totodată viitorul. Nu vom fi mereu în preajmă, oferindu-i Dianei un cămin și având grijă de ea; într-o zi, va trebui să-și câștige singură pâinea. Nu mi-o pot imagina lucrând într-un birou sau în vreun alt cadru, în care trebuie să interacționeze regulat cu alți oameni. O văd trăind la cabană și întreținându-se făcând lucrări similare cu ale lor. Diana are o fire artistică. Instructorul ei spune că este talentată.

Dar toate acestea sunt în viitor. În momentul de față, Diana este o fată de doisprezece ani care nu suportă să fie contrazisă. Se îndreaptă, scutură din cap și mă fixează cu o privire încruntată care ar putea topi un ghețar.

— Mătușa Charlotte spune că regulile sunt făcute pentru a fi încălcate.

— Mătușa Charlotte spune multe lucruri, răspunde Peter. Asta nu înseamnă că are dreptate.

Apreciez că mă susține. Aș vrea ca Charlotte să facă același lucru într-o măsură mai mare. Nu-mi pasă cât de apropiate au devenit ea și Diana; Charlotte nu are niciun drept de a ne submina autoritatea, încurajând-o pe fiica noastră să nu ne respecte regulile și îndrumările. „Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate”, ca să vezi!

Diana pufnește dezaprobator văzând că facem front comun, dar bate în retragere, scoțând din rucsac aparatul foto impermeabil pe care i l-a dat sora mea și ghemuindu-se din nou pentru a face poze.

— Cred că sunt urme de lup. I le voi arăta lui Max. El va ști ce animal le-a făcut.

Iar aceasta este cealaltă jumătate a problemei noastre. Charlotte and Max; Max și Charlotte. Diana îi citează întruna ca pe niște autorități, ca și când opiniile lor ar fi singurele care contează, ca să nu mai spunem că Max nu este decât un șarlatan și un mincinos. L-am prins spunând minciuni gogonate de prea multe ori ca să mai număr, dar două dintre poveștile sale vânătorești întrec măsura. În prima, Max a pretins că vâna căprioare cu un prieten, când au fost înconjurați de o haită de lupi. Au tras în haită, dar animalele au continuat să vină, astfel că Max și amicul său au urcat într-un copac. Doar că amicul său a alunecat și a căzut și, fiindcă pușca lui Max se blocase, nu a putut decât să privească neputincios cum prietenul său era sfâșiat bucată cu bucată. În cealaltă, Max a pretins că a fost despărțit de un alt prieten la o vânătoare, în ianuarie, când vremea era aspră și vânatul puțin, iar când prietenul său nu s-a întors în seara aceea, a doua zi dimineața a plecat după el. A găsit cadavrul prietenului ros până la os, înconjurat de hoiturile a treisprezece lupi pe care îi omorâse, luptându-se să-și salveze viața. Amândouă poveștile erau atât de exagerate, că le-am verificat și, după cum mă așteptam, deși ambele erau adevărate și ambele se întâmplaseră în Upper Peninsula, incidentele avuseseră loc cu peste o sută de ani în urmă. Cred că trebuie să iei în serios doar cam zece la sută din ce spune Max, dar, evident, sora și fiica mea au băut otrava.

Dacă pe Peter îl deranjează că Diana sugerează că omul nostru bun la toate știe mai multe despre sălbăticie decât părinții ei zoologi, nu o arată.

Suflă în pumni pentru a se încălzi și își pune mănușile.

— Okay. E timpul să o luăm din loc. Nu mai avem mult. Doar până în vârful coamei de acolo.

Arată spre o pantă presărată cu stânci, la vreo trei sute de metri și ceva în față. Panta începe ușor, dar devine treptat mai abruptă, până când se încheie la un unghi de aproximativ douăzeci și cinci de grade. De la distanța aceasta, urcușul nu pare atât de dificil, dar știu din experiența trecută că este suficient de greu ca să te facă să simți că ai realizat ceva demn de laudă după ce ajungi în vârf.

— Până acolo, sus? smiorcăie Diana previzibil.

— Dap, spune Peter vesel. Adică, dacă nu cumva vrei să ne aștepți la poale, în timp ce eu și mama ne savurăm picnicul sus.

— Tati glumește, spun eu repede, înainte să apuce să se supere. Nu te-am lăsa în urmă. În plus, bezelele sunt la tine.

Zâmbesc, însă Diana nu.

Adun sticlele goale de apă, îmi puc rucsacul în spate și trec în fruntea grupului.

— Vreau să merg eu prima.

Diana îmi pune mâna pe mijlocul spatelui și mă împinge. Nu mă împinge tare, dar, cu rachetele de zăpadă și burta mea, sunt atât de dezechilibrată, că alunec în față și aterizez în mâini și genunchi.

— Diana! o mustră Peter. Întinde mâna să mă ridice în picioare, căci nu am cum să mă ridic fără ajutor. Ai grijă. Ai fi putut să îi rănești pe mami și pe bebeluș. Spune-i că îți pare rău.

— Este okay, spun eu repede.

Nu are rost să încerci să scoți scuze de la cineva care nu a simțit niciodată remușcare.

— Nu mă deranjează dacă merge prima. Va fi bine pentru ea să învețe să facă potecă. Haide să mergem înainte.

Diana o apucă vitejește înainte, împiedicându-se și căzând nu o dată, luptându-se să înainteze prin neaua adâncă. De fiecare dată când cade, se ridică

imediat și continuă să meargă. Mă uit peste umăr la Peter ca să-i împărtășesc un zâmbet. Trebuie să recunosc un lucru legat de fiica noastră: odată ce își pune ceva în cap, nu renunță cu ușurință.

— Okay, strigă Peter la ea, când stratul de zăpadă dispare și terenul devine stâncos. Ne vom lăsa rachetele de zăpadă aici și vom urca restul drumului fără ele.

Este o ușurare să mi le scot. Sunt mult mai obosită decât am anticipat. Nu se pune problema să mă dau bătută, dar dacă Peter ar cere o pauză scurtă, nu aș obiecta.

Trece în frunte. Eu rămân în spate, punând-o pe Diana la loc sigur, între noi. Mai avem ceva până în vârful stâncii, dar nu risc nimic.

Ne alegem calea cu grijă, printre bolovani. Stânca noastră face parte din Marquette Iron Range, unul dintre cele trei lanțuri muntoase bogate în fier din jumătatea vestică a Upper Peninsula, ceea ce explică de ce bolovanii sunt ruginii. Majoritatea orașelor din acest capăt al U.P. au fost fondate în jurul mineritului: Marquette, Ironwood, Iron River, Ishpeming, Negaunee; și unele dintre ele depind de minerit până astăzi. Există și cupru, și aur în zonă, cu sute de puțuri de mină abandonate peste tot în U.P. Bunicului lui Peter îi place să se laude cu o bucată de cupru cât o minge de baseball, care pretinde că a fost găsită pe proprietatea noastră, dar noi încă nu am dat peste nimic mai mare decât o pietricică.

Ascensiunea devine din ce în ce mai abruptă. Când ajungem în vârf, sunt atât de obosită, că trebuie să mă îndoi cu mâinile pe genunchi pentru a-mi trage sufletul, înainte să mă pot măcar gândi să admir priveliștea. Când mă îndrept în cele din urmă, strecurându-mi pe furiș o mână în jachetă pentru a-mi masa spatele în timp ce mă uit la valea înghețată, priveliștea este la fel de magnifică pe cât îmi amintesc, un tărâm al minunilor dintr-un basm, în toate nuanțele imaginabile de albastru,

întinzându-se cât vezi cu ochii. Doar din vârful acestei stânci se poate aprecia forma unică de bol a pământului nostru, care ne înconjoară proprietatea, izolând-o și protejând-o totodată. Stânca pe care ne aflăm se curbează către nord și către sud-este ca o seceră gigantică, singura portiță pe care au tăiat-o strămoșii lui Peter pentru a permite accesul spre această lume pierdută și magică.

Un corb croncăne din vârful unui pin roșu înalt – „cra-cra-cra" – un avertisment către tovarășii săi că sunt intruși în pădure, ca și când scârțâitul bocancilor și sunetul vocilor noastre nu ar fi fost destul. Copacii trosnesc de la frig. O pală de vânt face zăpada să zboare învârtejindu-se de pe crengile lor, pe umerii noștri, de parcă am sta într-un glob de zăpadă. Mă gândesc la urșii mei și la broaștele lui Peter și la toate celelalte viețuitoare din pădure care fac față sezonului în felul lor: unele dormind în bârlog și în scorburi săpate sub zăpadă, altele, precum căprioarele, ascunse în mlaștini de cedru, altele, precum corbii și hermina, mâncând ce găsesc pe crusta zăpezii – totul echilibrat ecologic și funcționând într-o armonie perfectă. Suntem atât de norocoși să locuim aici! Într-adevăr, casa noastră este un loc fără pereche.

— Cum ți se pare? o întreb pe Diana, fluturând din braț pentru a cuprinde întinderea.

— Îmi place.

Nu tocmai un entuziasm debordant, dar, ținând cont de sursă, merge.

Peter se îndepărtează puțin de margine și începe să bătătorească un cerc în zăpadă, pentru focul nostru.

— Vrei să ajuți? strigă el spre ea, mototolind ziarul și aranjând surcelele în cerc, în jurul hârtiei, ca un teepee. Vino aici. Te voi lăsa să îl aprinzi.

În mod normal, Diana s-ar repezi la ocazia de a se juca cu focul, așa că sunt puțin surprinsă când, în schimb, se apropie puțin mai mult de marginea

stâncii decât mi-ar plăcea și arată spre valea de dedesubt.

— Ce este aia?

— Nu atât de aproape. Vino și stai aici cu mine.

Mai face doi pași spre margine și își umbrește ochii cu mâna.

— Acolo, jos. Arată. Am văzut ceva. Cred că este un lup.

— Vino înapoi aici, spun cât de ferm pot, fără să o sperii. O să mă uit.

Ceva din vocea mea trebuie să-i fi spus că sunt serioasă, căci, de data aceasta, Diana face ce i se spune. Mă îndrept cu grijă spre margine, testând zăpada cu fiecare pas, înainte de a-mi lăsa greutatea pe ea, căci nu ai de unde să știi unde se termină stânca. Anul trecut, când eu și Peter am coborât în vale, pentru a explora stânca de-a lungul bazei, limbi lungi de zăpadă atârnau pe margine, cum am văzut în documentarele despre natură și în filme. Nu există niciun motiv pentru a presupune că anul acesta va fi diferit în vreun fel.

Când m-am apropiat de margine cât de mult îndrăznesc, ridic binoclul și mă uit spre vale.

— Îl văd! Este un elan! Nu, stai. Sunt doi. O mamă și un pui. Ochi de vultur ai, Diana. Peter, vino aici. Trebuie să vezi asta!

Elanii în Upper Peninsula sunt aproape la fel de rari ca lupii care se hrănesc cu ei. Singura populație decentă este pe Isle Royale, o insulă pe Lake Superior, care se află la nouăzeci de mile de orășelul Copper Harbor, în vârful Keweenaw Peninsula, cel mai nordic punct din stat. Ocazional, câte un elan de pe Isle Royale este cuprins de cheful de a explora și traversează spre continent, când lacul este înghețat, dar țărmul canadian este mult mai aproape, ceea ce înseamnă că este puțin probabil ca un elan de pe Isle Royale să fi bătut drumul până aici. S-ar putea ca mama și puiul să facă parte dintr-o populație mică, dar în creștere, de pe uscat, care a fost reintrodusă

deliberat. Este incitant să te gândești că proprietatea noastră adăpostește o familie cu pui.

Diana trage de binoclul care îmi atârnă de gât. Nu mi-am dat seama că a venit lângă mine. Mă întorc spre ea.

— Ți-am spus să stai departe.

— Dar vreau să văd.

Trage de binoclu din nou.

— O! Oprește-te. Ai grijă, Diana. Stai o clipă. S-a prins breteaua, îmi scot mănușile și le pun între genunchi, ca să desfac breteaua.

Iar apoi, inexplicabil, mă dau de-a rostogolul în aer.

•

Durere.

Puternică. Insistentă. Copleșitoare. Mă doare totul. Capul, gâtul, spatele, brațele, picioarele. Parcă mi-ar fi luat foc corpul.

Deschid ochii. Nu văd nimic, dar întorc capul într-o parte. Stânci.

Zăpadă. Zac pe spate, într-o grămadă de pietre. Nu sunt sigură de ce.

— Jenny! strigă Peter de undeva de sus de tot.

— A murit mami? întreabă Diana.

— Jenny! Răspunde-mi!

Mă rostogolesc pe o parte, cuprind în brațe bolovanul de lângă mine, mă trag în sus, până când aproape că stau în șezut, mă țin cu o mână de piatră și mă sprijin cu cealaltă. Recele zăpezii îmi pătrunde până în măduva oaselor. Nu știu de ce nu mai am mănuși.

Nu. Mi-am scos mănușile ca să pot desface breteaua binoclului care se încurcase în șiretul jachetei, înainte să cad.

Am căzut.

Zac peste o grămadă de pietre și zăpadă, de la fundul stâncii dinspre vest, fiindcă am căzut de pe ea.

Am căzut și sunt în viață.

— Sunt okay! strig, deși mi-am rupt sigur un picior. Îmi dau seama după felul în care este întors bocancul prea tare într-o parte. Nu sunt sigură de celălalt.

— Slavă cerului! Ești rănită?

— Cred că da. Da. Nu-mi pot mișca picioarele.

— Stai acolo! Nu mișca. Cobor imediat!

Îmi vine să râd. De parcă aș putea face altceva. Dar Peter nu poate coborî să mă ajute. Nu o poate lăsa pe Diana în vârf de una singură. Și dacă ar coborî amândoi, nu mă poate căra trei kilometri înapoi, până la cabană, încălțat cu rachete de zăpadă.

— Du-te acasă! Ia snowmobilul! Voi fi okay! Vino repede înapoi!

Pun toată forța și încrederea de care sunt în stare în voce. Nu vreau să mă părăsească. Trebuie să o facă.

— Bine, strigă Peter înapoi, după o lungă tăcere, în care mi-l imaginez cântărind toate opțiunile și ajungând la aceeași concluzie.

— Rămâi calmă. Totul va fi bine. Mă întorc cât de repede pot.

Mă desprind de piatră, mă întind pe zăpadă și închid ochii. Îmi tremură tot corpul, fie de la efortul de a sta în capul oaselor, fie din cauza șocului, fie de frig, nu știu. Este imposibil să pricep enormitatea care s-a întâmplat. Am căzut de pe stâncă. Zac pe spate, în vălmășagul de pietre și zăpadă de pe fund. Sunt rănită. Probabil că rău.

Partea bună este că nu am murit. Partea proastă este că s-ar putea totuși să mor.

Închid ochii și mi-i închipui pe Peter și Diana urmând poteca pe care am făcut-o, înapoi la cabană, Peter alergând cât de repede îi permit rachetele de zăpadă, Diana străduindu-se să țină pasul, Peter abia observând că ea rămâne în urmă, negândindu-se decât să ajungă acasă cât de repede poate. Îl văd smulgându-și rachetele când ajunge în curtea laterală, strigând la Charlotte și Max să

aibă grijă de Diana, în timp ce scoate snowmobilul din șopron și îl leagă de sania pe care o folosim pentru transport. Sare pe vehicul și demarează în viteză, conducând mult prea repede pentru vremea aceasta, luptându-se să controleze snowmobilul în pudra adâncă, întrebându-se întruna dacă voi mai fi în viață când mă găsește.

Și voi fi. Nu pot muri. Trebuie să trec prin asta pentru Peter. Pentru fiicele noastre. Pentru copilaș.

Mâinile mi se duc spre burtă. Copilul nu a mișcat de când am căzut, dar uneori nu se mișcă perioade lungi de timp. Mă pocnesc în burtă pentru a provoca un răspuns. Dacă ar fi fost un făt de două-trei luni, plutind în pântecul meu ca un astronaut, cu o grămadă de lichid amniotic care să atenueze căderea, probabil că ar fi bine. Dar copilașul acesta nu prea mai are loc, nedespărțindu-l decât milimetri de țesut și piele de pietrele acestea. Cred că am aterizat în picioare, iar greutatea burții m-a tras pe spate, de aceea un picior este rupt, posibil amândouă, dar nu pot fi sigură.

Zac nemișcată vreme îndelungată. Frigul mi se strecoară prin haine, prin piele, până în oase. Desfac fermoarul jachetei și îmi vâr mâinile sub pulover pentru a le încălzi. Asta mă va face să pierd căldura corporală mai repede, dar nu sunt dispusă să-mi pierd degetele din pricina degerăturilor. Nu încă. Am citit despre alpiniști care s-au confruntat cu situații similare. După ce au fost salvați, au spus că nu le păsa că își pierdeau degetele de la mâini sau de la picioare; tot ce conta era că erau în viață. Sper că nu trebuie să fiu atât de curajoasă.

Tremur din nou. Este bine să tremuri. Când nu voi mai tremura va fi o problemă. Atunci voi ceda hipotermiei. Este inevitabil. Singura întrebare este cât de rău va fi. Pe măsură ce temperatura îmi va scădea, corpul meu nu va mai pompa sângele dinspre piele și extremități spre organele mele

vitale – plămânii, creierul, inima – și nu voi mai simți frigul. Habar n-am dacă organismul meu îmi va considera copilul esențial sau non-esențial.

Mă uit în sus de tot, la limba de zăpada de deasupra capului meu, abia vizibilă pe fundalul cerului care se întunecă. Încerc să nu mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă s-ar prăbuși.

O pereche de corbi zboară de jur-împrejur ca vulturii.

Tremur din nou, dar nu de frig. Pentru prima oară de când ne-am mutat în această pădure, mi-e teamă.

16.

ACUM

Rachel

Trebuie să mă întorc în pădure. Nu este o dorință, este o necesitate. Trebuie să ies afară, să respir aerul, să simt liniștea, să miros solul, să mă reconectez cu persoana care eram cândva. Acum, că știu că eram în pădure ultima oară când am tras cu pușca, sunt absolut convinsă că să mă întorc este singura cale de a-mi recăpăta amintirile – toate amintirile din ziua aceea groaznică: ce am făcut, ce am văzut, cum am supraviețuit în următoarele două săptămâni. Am trăit cu acest gol în memorie prea mulți ani, spunându-mi că este în regulă și că mai deplină de-atât nu aveam să fiu. Nebănuind niciodată că era posibil ca lucrul în funcție de care mă definisem întotdeauna să nu fie așa cum credeam.

Stau deasupra mamei cu pușca.

Medicul legist a concluzionat că fiica nu a tras cu pușca.

Pădurea îmi va spune care este adevărată.

Verific să mă asigur că Diana și Charlotte sunt încă în atelierele lor, apoi îmi ascund valiza și sacul marinăresc sub pat și închid ușa camerei mele, cobor la parter în debara, după o pereche de bocanci și o haină mai groasă. Chiar dacă ziua pare însorită și ademenitoare, până când nu se topește toată zăpada, până când nu se dezgheață pământul și nu se topește gheața din lac, aerul nu se va încălzi niciodată cu adevărat. Părinții mei obișnuiau să glumească, spunând că să locuiești în Upper Peninsula era ca și când ai trăi în congelator.

Iau o jachetă din pânză maronie, care îmi amintește de a tatei (și s-ar putea să fi fost a lui,

mă gândesc, când o îmbrac), adaug un fular gros de lână, bocanci înalți și călduroși și îmi vâr o pereche de mănuși în buzunar, în caz de nevoie. Încăperea este atât de plină de încălțăminte, încât mă îndoiesc că, dacă Diana sau Charlotte intră aici cât sunt plecată, vor observa că lipsește ceva. În orice caz, nu voi lipsi mult. Nu vreau decât să merg până la vechiul turn de observație al mamei, să găsesc un loc uscat în care să mă așez, să ascult pădurea și să aștept ca amintirile să-mi revină. Poate să schimb câteva vorbe cu o pasăre sau cu o insectă, dacă se întâmplă să fie vreuna în jur.

Mă furișez pe ușa de la intrare și ocolesc prin pădure, ca să stau departe de hambar, până când ajung la drumul nostru de acces. Fiecare pas îmi trezește amintiri – amintiri fericite, dinainte ca viața mea să fi fost distrusă. Acesta este momentul anului când tata începea să recolteze seva arțarilor. Îmi plăcea la nebunie să merg cu el, când se ducea să strângă seva din copaci. Faptul că acest lichid subțire, incolor și aproape insipid putea fi fiert și transformat în cel mai dulce și parfumat zahăr imaginabil mi s-a părut întotdeauna un miracol. Obișnuiam să mă gândesc la amerindianul care a descoperit această bunătate uimitoare. Mi-l imaginam doborând un arțar la începutul primăverii, pentru a-l folosi ca lemn de foc, deși trebuie să fi fost verde și greu de ars. A observat că seva mustea din ciot, a gustat-o și, neavând apă să-și facă ceai, pentru că nu era niciun lac și niciun pârâu în apropiere, a strâns seva, a pus-o într-o oală și a pus oala pe foc s-o încălzească. Apoi a fost distras de ceva – să spunem de un iepure care a trecut țopăind pe lângă el sau de o rață ce zbura deasupra capului – și a uitat cu totul de ceaiul lui, apucând-o după animale. Când s-a întors, seva din oală fiersese și se transformase în zahăr și, iată, astfel s-a născut un nou aliment important al nativilor americani. Tata a râs când i-am spus povestea mea despre originea siropului de arțar,

adăugând că nu ar fi surprins dacă într-o bună zi aș deveni o scriitoare faimoasă.

Tot în perioada aceasta a anului, eu și mama ne luam rucsacul și radiotransmițătorul, plecând să vedem cum se descurcaseră urșii noștri peste iarnă. Cine nu știe ar putea crede că urșilor nu li se poate întâmpla nimic cât timp dorm în bârlogul lor, dar nu este așa întotdeauna. Într-un an, când temperatura a rămas săptămâni întregi în jur de zero grade, iar zăpada se înmuia și se topea în timpul zilei, reînghețând noaptea și acoperind zăpada rămasă cu un strat gros de gheață, trei dintre urșii noștri s-au sufocat în bârlog. Mama mă testa, întrebându-mă cum se numesc plantele pe lângă care treceam în drum spre turnul ei de observație și înapoi, lăudându-mă când le știam și promițându-mi că într-o zi aveam să devin o savantă remarcabilă. Licheni artemisia. Lichenii zânelor. Chibritul diavolului. Mușchi pufos. Mușchi de stâncă. Ba chiar îmi amintesc câteva dintre denumirile lor latinești: *Athyrium filix-femina,* sau feriga feminină; *Dryopteris marginalis* (feriga de la marginea pădurii) și *Cyrtomium fortunei,* sau feriga ilice, numită astfel deoarece frunzele sale sunt la fel de închise ca frunzele de ilice (*Ilex opaca*). Tata știa câteva denumiri, dar nu atât de multe ca mama. Diana nu știa niciunele, fiindcă mereu spunea că plantele sunt proaste.

Nu toate amintirile mele sunt plăcute. Odată, am strâns un căuș de fructe de oțetar otrăvitoare, laolaltă cu unele obișnuite, pentru a face băutura răcoritoare pe care familia mea o savura vara și tuturor li s-a făcut foarte rău, în afară de Diana, fiindcă doar ea nu a băut; la fel s-a întâmplat și când am gustat o ciupercă *Amanita muscaria* în una dintre plimbările mele solitare, căci văzusem o vulpe mâncând din ea și am crezut că asta însemna că este comestibilă. Se pare că *Amanita muscaria* poate fi mâncată de oameni, dar trebuie să știi cum să o prepari; eu nu știam.

Singura amintire pe care se pare că nu o pot invoca este punctul în care se bifurcă poteca spre turnul de observație al mamei, din drumul de acces. Vegetația a crescut atât de înaltă în anii în care am lipsit, încât trebuie să mă întorc de două ori înainte de a o găsi. Poteca a fost inițial o cărare făcută pentru vânat, pe care mama a îmbunătățit-o punând scânduri peste un mic pârâu și bușteni de cedru în locurile mlăștinoase, peste care a turnat pietriș. Dacă am noroc, îmbunătățirile ei sunt încă acolo. Dacă nu, ei bine, de-asta port bocanci.

Se aude un pițigoi, o chemare de împerechere clară, din două note, în locul obișnuitului său ciripit. Scrutez copacii, până când îi găsesc, și pe el, și pe aleasa lui. Mă bucur că nu am uitat cum să citesc pădurea.

Jocul de lumini și umbre de pe sol îmi spune cât este ceasul; troienele de zăpadă cristalizată, din ce în ce mai mici de pe latura nordică a pietrelor și copacilor, îmi arată direcția. Mușchii și lichenii care cresc pe cioturile copacilor dau la iveală istoria pădurii; cât a trecut de când a căzut copacul și dacă acesta a fost doborât de furtună sau a murit de bătrânețe. Apoi, ajung la poiana unde era turnul de observație al mamei și buna dispoziție mi se evaporă. Turnul a dispărut. Nu mă așteptam să îl găsesc într-o stare bună, dar dacă nu aș fi știut ce a fost cândva această grămadă de bețe și de bucăți de cherestea, nu aș fi ghicit niciodată că a fost cândva o parte importantă a vieții mele. Împung cu piciorul în grămadă. Să văd rămășițele muncii de-o viață a mamei în halul acesta mă întristează mai mult decât pot spune. Ar trebui să fie în ascunzătoarea aceasta chiar acum, luând notițe și adunând date, nu zăcând într-o cutie de pin, în cimitirul familiei. Indiferent ce se întâmplă mai departe, trecutul nu mai poate fi îndreptat niciodată. Chiar dacă se dovedește că nu am ucis-o pe mama și îi continui cercetările, din studiile ei vor lipsi cincisprezece ani de date.

Mă așez pe un buștean căzut să-mi limpezesc mintea, să-mi liniștesc inima și aștept să vorbească pădurea. Voci slabe: adierea vântului în pini, un bufnet când un con cade pe stratul de frunze de pe jos, zgomotul gheruțelor unei veverițe pe scoarța unui copac, un foșnet grăbit în frunzele de la picioarele mele, care ar putea fi un șoarece sau un chițcan. Sunete mai puternice: croncănitul unei ciori care abia s-a întors (doar corbii rămân peste iarnă), fâlfâitul aripilor ei când îmi zboară pe deasupra capului, un pocnet prin tufișuri care ar putea fi o căprioară. Îmi desfac haina, îmi îndes mănușile în buzunare și îmi trec degetele peste urmele adânci de gheare din bușteanul pe care stau. Urmele de gheare îmi spun că acesta a fost unul dintre copacii-momeală ai mamei. Îmi plăcea enorm să mă uit cum veneau urșii noștri să se hrănească. Nu conta cât de sus atârna bucățelele de carne sau cât de bine le lega de copacii pentru momeală; o singură mișcare cu labele acelea gigantice și carnea dispărea.

L-am hrănit pe Ursul Alb cu o bucată de bacon în poiana aceasta odată, deși mama nu știa și nu ar fi fost de acord dacă ar fi știut. Mereu spunea că un bun cercetător doar privea și nu atingea niciodată și, deși înțelegeam motivul regulii ei, nu făceam întotdeauna ce îmi spunea mama. De cele mai multe ori, nu făceam decât să-mi strecor degetele prin spațiile goale din adăpostul care era punctul nostru de observație, când nu se uita ea și mângâiam ce prindeam din Ursul Alb. Dar în ziua aceea venisem cu Diana la adăpost în timp ce părinții noștri erau plecați, pentru că sora mea era plictisită și voia să ne jucăm de-a Albă ca Zăpada și Roșie ca Trandafirul, o poveste despre două surori care se împrietenesc cu un urs brun mare, ce se dovedește a fi un prinț. Am luat cu noi o bucată de bacon pentru a ademeni urșii de prin preajmă, însă înainte să apucăm să o atârnăm, a apărut Ursul Alb. Știind ce știu despre simțul olfactiv al urșilor,

sunt sigură că a fost atras de baconul nostru, dar, pe atunci, faptul că a apărut exact când voiam eu a fost ca și când s-ar fi întâmplat în mod magic.

Am intrat în adăpost și ne-am uitat la el, cum stătea lângă lizieră și se uita și el la noi. Ursul Alb era un animal frumos de cinci ani, cât aveam și eu pe atunci și, deși nu atinsese înălțimea și greutatea maximă (cel mai mare urs negru cunoscut din Upper Peninsula depășea doi metri și cântărea cinci sute de kilograme), probabil că avea cel puțin două sute.

Diana a spus că, pentru a ne împrieteni cu ursul, așa cum fac surorile din poveste, trebuia să îi dau Ursului Alb o bucată de bacon. Am luat bucata pe care mi-a dat-o, am dat deoparte pânza care acoperea intrarea și am ieșit. Ursul Alb a mormăit ușor în semn de salut. Am mormăit și eu drept răspuns și am continuat să merg. După ce am parcurs jumătate din distanța dintre noi, am rupt baconul în două și am pus o bucată pe pământ. Îmi dădeam seama că Ursul Alb era agitat, fiindcă își legăna capul dintr-o parte în alta și mormăia. Dar tentația cărnii era puternică și eram un copil răbdător; în cele din urmă, a venit agale și a luat bucata, înfulecând-o dintr-o înghițitură.

Am întins a doua bucată. A făcut un pas înapoi, a scuturat din cap și a mormăit din nou. Cine nu știa ar fi crezut că refuza să mănânce, dar știam că nu încerca decât să se hotărască.

— Este okay, i-am spus eu. Nu-ți voi face rău.

În cele din urmă a deschis gura și a luat baconul din mâna mea cu atâta grijă, că abia dacă am simțit; m-a tras doar ușor și i-am simțit răsuflarea caldă, mirosind a carne, pe mână. A hăpăit-o și a ridicat nasul, adulmecând aerul, căutând altă bucată. Am întins mâinile ca să-i arăt că erau goale și mi-a lins grăsimea de pe palme. Avea limba aspră și moale. După ce mâinile mi-au rămas curate, le-am șters pe pantaloni și i-am pus o

palmă pe cap, scărpinându-l după ureche. Cred că sora mea a fost impresionată.

Mă ridic, mă întind și mă uit împrejur, la poienița în care am petrecut atât de multe ore fericite. De cealaltă parte a bușteanului se văd o serie de urme de urs – proaspete, făcute de un adult, probabil un mascul, judecând după spațiere și adâncime. Mi se accelerează pulsul. S-ar putea ca aceste urme să nu fi fost făcute de Ursul Alb; el ar avea douăzeci și șase de ani acum, ceea ce este un timp foarte îndelungat pentru un urs, să reușească să trăiască în sălbăticie, chiar și într-o zonă atât de izolată și protejată, ca a noastră. Dar tentația urmelor este la fel de puternică pentru mine pe cât era mirosul de bacon pentru Ursul Alb cu atâția ani în urmă.

O iau din loc. Majoritatea oamenilor nu pleacă în căutare după urși. Majoritatea oamenilor, dacă se gândesc numai că s-ar putea să vadă un urs când se plimbă prin pădure – să spunem că dau peste o urmă sau peste o baligă proaspătă – se vor întoarce pe călcâie și o vor lua în direcția opusă, așa cum și trebuie să facă. Chiar dacă urșii negri sunt printre cei mai puțin periculoși, dacă cineva care nu știe vede un urs și începe să fugă, fără să-și dea seama că urșii ating până la cincizeci și șase de kilometri pe oră, iar ursul o ia după el, întâlnirea nu se va sfârși nicidecum bine. Dar eu nu sunt ca majoritatea oamenilor.

Urmele duc în pădure. Pământul devine devine în curând mâlos. Unor animale nu le place să se ude și înaintează cu grijă prin pădure, dar urșii sunt ca buldozerele, croindu-și drum prin vegetație și făcându-și propriile poteci. Eu trebuie să ocolesc iazurile și băltoacele. Ursul acesta o ia de-a dreptul prin ele. În scurt timp, rămân fără suflare. Parcă aș avea plumb în bocanci, iar blugii sunt leoarcă până peste genunchi. Când mă gândesc la toate orele pe care le-am petrecut bătând cu ușurință potecile prin pădurea aceasta în copilărie, îmi doresc să fi

petrecut mai mult timp la sală, cât am stat în spital și să fi petrecut mai puțin timp uitându-mă la televizor și fumând.

Iar dificultatea nu este să urmez poteca; mai greu îmi este să o găsesc. O adâncitură în stratul de frunze verzi poate fi lăsată de laba unui urs sau ar putea fi o adâncitură naturală. Un smoc de păr prins în scoarța unui pin roșu ar fi putut fi lăsată de ursul acesta, când a trecut, sau cu zile și săptămâni mai înainte, de acest urs sau de altul. Bâjbâi prin pădure, sperând că ursul va fi după colț, dar când ajung la un mic iaz și îl ocolesc de două ori, fără să dau de vreun semn că ursul a intrat sau a ieșit, trebuie să recunosc că i-am pierdut urma complet.

Mă întorc pe călcâie să o iau înapoi, oprindu-mă întâi să mă orientez, căci partea păcătoasă în a-ți urma propriile urme înapoi pe unde ai venit este că vezi totul invers. Orice puncte de reper ai observat pe parcurs, fie că a fost un copac neobișnuit sau un model distinct de licheni sau pietre, va fi opusul a ceea ce îți amintești. Uneori, din pricina perspectivei schimbate, nu îl vei vedea deloc.

Nimic nu pare familiar. Mai rău, soarele s-a ascuns după nori, iar pădurea este atât de udă, în apropiere de iazul acesta, încât crește mușchi pe toate laturile copacilor, așa că nu am cum să mă orientez. Simt o ușoară panică. Pare aproape imposibil. Eu, care am crescut în pădurea aceasta, care mi-am petrecut aproape toate orele bătând-o în lung și-n lat cu mama, cu tata și de una singură, nu știu unde mă aflu. Sunt atât de proastă! Am fost atât de fericită să mă întorc în pădure, atât de dornică să găsesc ursul acesta, la gândul că ar putea fi, printr-o minune, vechiul meu prieten, încât am uitat regula numărul unu a părinților mei despre sălbăticie: nu presupune nimic.

Mă sprijin de un copac și scot o țigară. Părinții mei obișnuiau să spună că, dacă mă pierd vreodată în pădure, ar trebui să găsesc un loc uscat în care să mă adăpostesc și să stau liniștită până când mă

găseau. Dar nimeni nu știe că sunt aici și, chiar dacă ar ști, cele două persoane care ar putea veni să mă caute sunt exact aceleași cu cele pe care încerc să le evit. Dacă nu găsesc drumul înapoi până la căderea nopții, voi fi la mare ananghie. Deja mi-e frig și sunt udă. După ce va apune soarele, voi fi din ce în ce mai obosită și dezorientată, împotmolindu-mă prin umezeală și întuneric, până când, în cele din urmă, voi cădea și nu mă voi ridica. Îmi imaginez hoitul meu înghețând și dezghețându-se când ziua devine noapte și noaptea zi din nou, putrezind unde am căzut, în timp ce primăvara se preschimbă în vară, iară vara în toamnă, mâncată de vulpi și nevăstuici și sfâșiată de urși și coioți, până când nu va mai rămâne decât o mână de oase. Până și iubiții mei corbi mănâncă stârvuri. Mă gândesc la ultima oară când m-am pierdut în această pădure. Este greu de crezut că am rătăcit două săptămâni, fără nimic de mâncare, fără un loc în care să dorm și în care să mă încălzesc.

Habar nu am cum am reușit. Nu este de mirare că Trevor vrea să-mi scrie povestea.

Un corb croncăne acum: cra-cra-cra, cra-cra-cra.

Ridic privirea. Corbul se uită spre mine. Habar n-am dacă este corbul care m-a salutat sau dacă este altul, dacă vrea să stea de vorbă cu mine, dacă mă va ajuta.

— Ajută-mă, îl implor. Te rog. M-am pierdut.

Corbul își deschide aripile și zboară. Aterizează pe o creangă joasă, la o scurtă distanță și se uită în urmă, ca și când mi-ar spune să îl urmez. Arunc țigara într-o băltoacă și mă grăbesc după el. Nu știu dacă pasărea mă ajută intenționat sau dacă se arată interesată doar din curiozitate. Vreau să cred că este prima variantă. Corbii sunt incredibil de deștepți. Se cunosc cazuri în care corbii au imitat vulpea sau lupul pentru a le atrage spre stârvuri pe care corbul nu le poate străpunge, pentru că blana este prea groasă sau pentru că stârvul este înghețat.

Au fost văzuți împingând pietre spre oameni, pentru a-i împiedica să urce în cuiburile lor și furând pești, trăgând firul pescarilor din copcă, făcând pe mortul lângă hoitul de castor, pentru a alunga alți corbi de la deliciosul festin. După urși, corbii sunt viețuitoarele mele preferate din pădure.

— Încotro? întreb eu, când ajung la baza copacului pe care a aterizat corbul și nu s-a mișcat.

„Cra-cra-cra! Cra-cra-cra!” zice și zboară iar. Dar, în loc să aterizeze pe o altă creangă și să mă aștepte să îl prind din urmă, își vede de drum, zburând atât de repede, că trebuie să alerg să țin pasul, pleoscăind prin băltoace și împiedicându-mă de crengi, căci nu îndrăznesc să-mi desprind ochii de la el mai mult de o secundă. Mă împiedic de ceva nevăzut și cad în mâini și în genunchi. Mă ridic în picioare și continui. Vreau să strig după corb să îi spun să aștepte, dar nu mai am suflu.

Iar apoi, corbul dispare. Mă opresc. Pădurea este tăcută. Nu există niciun sunet, în afară de respirația mea sacadată. Caut un loc uscat în care să stau, până mă gândesc ce să fac în continuare și găsesc o piatră mare lângă un pârâu.

O piatră lângă un pârău.

Sunt salvată. Acest pârâu și toate celelalte de pe proprietatea noastră se varsă în lacul nostru. Dacă urmez pârâul către sursa lui, la un moment dat va trece pe lângă un canal pe sub drumul nostru de acces.

Șoptesc un mulțumesc corbului și pășesc în apă. Apa este rece ca gheața. Merg direct până în mijloc, fiindcă mai frig de-atât nu-mi poate fi și nici mai rău nu mă pot uda, iar aceasta este cea mai rapidă cale de a ajunge unde trebuie să merg.

Când ajung la drum, după un parcurs ridicol de scurt, și urc pe malul pârâului, sunt aproape stânjenită să recunosc că nu eram nici pe departe atât de pierdută pe cât credeam că sunt. Totodată, mi-e rușine de cât de speriată m-am simțit. Aș vrea să mă așez, să îmi scot apa din bocanci și să îmi

storc șosetele, trăgându-mi sufletul și recăpătându-mi cumpătul, dar lumina zilei care se împuținează mă îndeamnă să mă grăbesc.

În cele din urmă văd luminile cabanei. Mi se strânge inima. Luminile înseamnă că Diana și Charlotte au terminat de lucru pe ziua de azi și au intrat în casă, căci se lasă seara. Mi le imaginez stând în fața focului care trosnește, în timp ce cina lor fierbe pe sobă, sorbind un pahar de vin sau savurând un cocktail și mă îndrept în schimb spre apartamentul de deasupra șopronului pentru trăsuri. Îmi spun că totul este relativ; nu am nevoie de un duș fierbinte și de o masă caldă, oricât de mult le-aș vrea pe amândouă. Să petrec noaptea într-un apartament întunecos și neîncălzit este o opțiune mult mai bună decât cea care mă aștepta cu o oră în urmă.

Apartamentul este foarte întunecat. Întind mâinile și dau imediat de ceea ce pare o stivă de cutii. Le pipăi, căutând să le ocolesc și îmi dau seama că sunt cutii peste tot: pe canapea, pe blatul din bucătărie, stivuite lângă pereți și acoperind ferestrele. Este clar că Diana și Charlotte folosesc apartamentul ca spațiu de depozitare. Singurul mod în care aș putea dormi aici în noaptea aceasta ar fi să dorm în picioare.

Găsesc baia și mut un teanc de cutii de pe toaletă, fac ce trebuie să fac și mă îndrept spre hambar. Cândva, erau două scânduri lipsă pe latura din spate, iar mama îl bătea mereu la cap pe tata să le repare. Dacă am noroc, nu a reușit să o facă. Deschizătura este cum îmi amintesc. Mă strecor înăuntru. Hambarul miroase a mucegai și a vechi. Deasupra capului, zdrăngăne o bucată de tablă din acoperiș. Mă îndrept spre grajdul cailor și desfac câțiva baloți de fân, găsesc o pătură veche pentru cai, pe care o întind deasupra, apoi îmi scot bocancii, blugii și șosetele și așez totul pe fân să se usuce, înfășurându-mi pătura în jurul picioarelor. Când mă întind și îmi trag gluga jachetei tatălui

meu pe cap și îmi pun mănușile, încerc să nu mă gândesc la șoareci și la alte creaturi care ar putea împărți patul cu mine. Doar pentru că pot vorbi cu animalele nu înseamnă că vreau să dorm cu ele.

Mă foiesc de pe o parte pe alta. Fânul înțeapă și gâdilă. Sunt epuizată, însă este imposibil să mă relaxez. Nu ajută nici că nu am reușit să realizez mai nimic astăzi. Reconstituirea viziunii în camera armelor a fost un eșec. La fel și timpul irosit în pădure. Și nu doar faptul că m-am pierdut m-a tulburat atât de tare. Ci faptul că mi-a fost frică. Nu am vrut să recunosc cât de speriată eram în timp ce bâjbâiam prin pădure, deoarece știu cât de paralizantă poate fi frica, dar teroarea pe care am simțit-o în locul pe care îl iubeam cândva a fost exagerată față de ce s-a întâmplat, de fapt. Habar nu am de ce am simțit o teamă atât de mare. Nu sunt sigură că vreau să aflu.

Tot ce știu este că ceva îngrozitor s-a întâmplat cândva în pădurea noastră.

17.

ATUNCI

Jenny

Ne-am îngropat fiul într-o poieniță făcută de natură, pe dealul din spatele hambarului. Primăvara, dealul este acoperit cu mii de nu-mă-uita mărunte – o specie care nu este autohtonă, plantată de strămoșii lui Peter cu mult înainte ca cineva să știe că exista așa ceva sau că s-ar putea să fie într-o zi o problemă. Acum, alegerea lor pare profetică. Vara, ferigi cu miros de fân cresc printre flori, atât de groase și înalte, încât de-abia vedem piatra funerară a băiatului nostru. Este un luminiș plăcut în pădure, cu siguranță un loc de odihnă mai liniștit pentru fiul nostru decât ar putea fi vreodată un cimitir oarecare, deși nu mă pot abține să nu mă gândesc că poienița aceasta ar fi mult mai încântătoare dacă băiatul nostru s-ar juca pe pământ, în loc să zacă sub el.

Când ne-am gândit prima oară să facem un cimitir pe terenul nostru, nu eram sigură dacă ni se va permite asta. Am văzut mici loturi familiale, de-a lungul autostrăzilor, în zonele rurale sau înconjurate de case, după ce întinderile urbane au ajuns la ele și, deși mereu mi s-au părut curioase și chiar fermecătoare, cu gardurile lor ruginite din fier forjat și pietrele funerare strâmbe, am presupus că erau relicve ale trecutului. Habar n-aveam că s-ar putea ca oamenii să le mai folosească.

Dar se pare că este perfect legal să îngropi pe cineva pe proprietatea ta, în toate cele cincizeci de state, atât timp cât respecți condițiile locale – pe care îmi închipui că industria funerară preferă ca oamenii să nu le cunoască, dat fiind că să aleagă între a cheltui două sute de dolari pentru un coșciug simplu de pin, pentru a îngropa pe cineva

drag într-o bucată de pământ pe care o dețin deja, față de a da mii de dolari pentru o înmormântare obișnuită, după ce cumpără un loc de veci, nu ar fi deloc greu pentru mulți oameni, dacă ar ști. Evident, trebuie ca împrejurările să fie potrivite. Nu ai vrea să îngropi pe cineva drag pe pământul tău, dacă ai ști că există posibilitatea să te muți într-o zi și ar trebui să-l lași în urmă. (Chiar dacă exhumarea și reîngroparea sunt cu siguranță o opțiune, există mult mai multe reglementări aferente decât în cazul îngropării unui cadavru pentru prima oară, ca să nu mai vorbim despre costuri.) Și, dacă ai vrea vreodată să îți vinzi casa, ar trebui să le spui potențialilor cumpărători că există un cadavru îngropat pe proprietate și unde anume se află, ceea ce ar afecta în mod vădit valoarea proprietății la revânzare. Dar eu și Peter nu plecăm nicăieri și nu avem de gând să vindem nici măcar un centimetru din pământul aflat în proprietatea familiei noastre de generații. Îmi place că fiul nostru este în apropiere și că îl pot vizita ori de câte ori vreau și că, într-o zi, în viitorul îndepărtat, mă voi alătura lui.

În primul an, am vizitat mormântul fiului nostru în fiecare zi. Stăteam pe banca de beton *faux bois* pe care am cumpărat-o dintr-un magazin de antichități, deoarece arată ca și când ar fi făcută din rămurele și crengi și se potrivește perfect cu împrejurimile, spunându-i băiatului nostru povestioare amuzante despre urșii mei, despre broaștele tatălui său sau despre vreun lucru drăguț ori inteligent pe care îl spusese una dintre surorile lui. Alteori, stăteam pur și simplu.

Vin mult mai rar acum. Nu pentru că după șapte ani mi-am uitat băiatul sau pentru că sunt prea ocupată jonglând cu nevoile disparate ale fetelor mele, care cresc, ca să petrec timp cu fiul meu, ci pentru că am ajuns să înțeleg că orele pe care le petreceam lângă mormântul lui în acele prime săptămâni și luni erau încercarea mea inutilă de a-

mi repara golul din inimă, care nu se va vindeca niciodată. Toată lumea spune că sunt norocoasă că sunt în viață; că acea căzătură de la cincisprezece metri pe o grămadă de pietre ar fi trebuit să se sfârșească mult mai rău decât nenumăratele tăieturi, zgârieturi și vânătăi și piciorul sfărâmat grav, care îmi face necazuri până astăzi. Câțiva centimetri mai în stânga sau mai în dreapta și așa ar fi fost. Zăpada groasă adunată pe fundul stâncii m-a salvat, dar nu mi-a salvat băiatul.

Peter spune că accidentul nu a fost vina mea; că nimeni nu ar fi putut anticipa ce se va întâmpla și, prin urmare, nu s-ar fi putut face nimic pentru a-l preveni. Dar, tristul adevăr este că, dacă am fi stat acasă în ziua aceea, fiul nostru ar fi în viață. Peter spune că tot ce contează este că sunt okay și că, oricât de groaznic a fost să ne pierdem fiul, nu știe cum ar fi putut continua dacă mă pierdea și pe mine. Știu că acesta este felul lui ocolit de a-mi spune cât de importantă sunt pentru el, dar nu-mi place să o aud. Cum să mă consolez cu ideea că, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, viața lui nu ar mai fi meritat să fie trăită? Cum rămâne cu fiicele noastre? Cum le putea lăsa în urmă, exact în momentul în care aveau nevoie de el mai mult? În orice caz, eu am fost cea care a vrut să o aducă pe Diana la stânca de vest, pentru a-i arăta cât de frumoasă este valea noastră iarna. Eu sunt motivul pentru care fiul nostru este mort.

Închid ochii și mă sprijin de bancă, ridicându-mi fața spre soare și sorbind mirosul dulce al ferigilor. În ultima vreme, când vizitez mormântul fiului meu, fac un efort conștient să las trecutul unde îi este locul și să reflectez la toate lucrurile bune pe care le am, ca să iau a doua șansă ce mi-a fost dată drept bună. Uneori, Rachel vine cu mine și spunem pe rând câte un lucru pentru care suntem recunoscătoare, ceea ce se dovedește a fi un mod foarte bun de a pătrunde în mintea unei copile de zece ani. Plăcintele Charlottei ocupă un loc fruntaș

pe lista lui Rachel, ca și faptul că vin să o învelesc seara și să îi citesc povești înainte de culcare, că tatăl ei face proiecte artistice cu ea, mirosul pipei bunicului (habar n-aveam că tatăl lui Peter fuma când venea în vizită) și, desigur, Ursul Alb. Rareori pomenește de sora ei. Rachel știe că a avut un frate cândva, că a murit într-un accident, că este îngropat în poienița aceasta și că de aceea venim aici, să-i ținem companie, dar nu știe ce s-a întâmplat. S-ar putea să-i spun când va fi mai mare sau nu. Împărtășindu-i detaliile, risc prea multe întrebări. „Cum a murit fratele meu, mami? Mami a căzut de pe o stâncă în timp ce fratele tău creștea în interiorul meu și a fost rănit. De ce ai căzut de pe stâncă, mami? Mami a căzut de pe stâncă pentru că sora ta m-a împins”. Nu, mulțumesc, nu doresc asta.

Pentru că Diana m-a împins, într-adevăr. Diana nu o va recunoaște niciodată, iar Peter nu m-a văzut căzând, căci stătea cu spatele spre noi, făcând focul, dar știu ce știu. Încă simt mâna Dianei apăsându-mă pe piept și împingându-mă. Nu cred că a vrut să mă omoare, deși cred că a vrut să îl omoare pe fratele ei. Nu știu de ce. Doctorul Merritt spune că Diana nu simte gelozie, așa că nu poate fi asta. Tot ce știu este că vrea ce vrea și va face orice crede că este necesar pentru a o obține, ceea ce nu este deloc o explicație logică sau satisfăcătoare pentru ceea ce ar putea fi în mod legitim considerat crimă cu premeditare. Nu i-am spus niciodată lui Peter.

Peter mi-a dat de înțeles în ultima vreme că i-ar plăcea să încercăm din nou să avem un fiu, dar i-am spus că nu mai pot. Doi copii sunt mai mult decât destul, mai ales când unul are atâtea probleme ca Diana. Are douăzeci și unu de ani acum, încă locuiește acasă, încă se ocupă de taxidermie, deși atenția ei s-a mutat de la mamifere la păsări. În ultima vreme a început și să picteze. Sunt bucuroasă că a găsit ceva care o face fericită.

Dar poate că „mulțumită” este un cuvânt mai bun, dat fiind că Diana nu simte niciodată fericire sau orice altă emoție. Sunt doar recunoscătoare că satisfacția pe care i-o dau pictura și taxidermia pare să îi fi temperat furia. Folosește cuvintele drept arme acum sau tăcerea. Încă merge la doctorul Merritt o dată pe lună, deși acum, că are carnet de conducere, merge singură. Habar nu am despre ce vorbesc. Sesiunile trebuie să răspundă, cumva, nevoilor ei, căci Diana nu face niciodată nimic, decât dacă se alege cu ceva. Mă gândesc că aceste sesiuni de terapie sunt ca și când ai pune un leucoplast pe o cicatrice care s-a vindecat deja. Faptul că vorbește cu doctorul Merritt nu o va ajuta, dar nici nu îi va face rău.

Singurul lucru care pare sigur este că Diana va locui la cabană pentru tot restul vieții ei. Nu are nevoie de oameni, nu simte singurătate niciodată, nu tânjește după companie niciodată și ar fi îngrozită de gândul de a investi timpul și energia necesare pentru a menține o relație constantă sau, doamne ferește, de a se căsători, ceea ce, adevărul este, e o ușurare, căci ce s-ar întâmpla dacă ar avea copii? Mi-amintesc că, după ce ne-am mutat la cabană, m-am gândit că acesta va fi locul în care va putea prospera și crește. Presupun că am avut dreptate.

Rachel, desigur, este o poveste complet diferită. Nu este nicio exagerare să spun că fiecare moment pe care îl petrec cu ea înseamnă o bucurie pură. Rachel este exact opusul surorii sale din toate punctele de vedere; un copil blând, atent și profund afectuos, care iubește toate viețuitoarele cu o pasiune pe care nici măcar eu nu am avut-o la vârsta ei. Jur că nu am creat dragostea aceasta în ea intenționat, deși probabil că aș fi făcut-o dacă aș fi putut. O văd locuind cu noi la cabană până într-un viitor nedefinit, după ce își va lua licența în biologie și mi se va alătura în cercetare. Nu o împing în această direcție, căci, în ultimă instanță,

ce face cu viața ei depinde de ea, dar sunt cât se poate de sigură că și ea vrea același lucru. Ca și mine, este înnebunită după urși.

Un iz de fum mă readuce în prezent. Deschid ochii și mă ridic în picioare. Dacă există vreun lucru de care îmi este cu adevărat teribil de frică, acela este focul. Este destul de rău că locuința noastră se află la șase kilometri și jumătate de autostradă, pe un drum greu accesibil, pe care nu sunt sigură că ar putea înainta o mașină de pompieri; cel mai apropiat oraș cu o secție de pompieri voluntari este la aproape cincizeci de kilometri, ca să nu mai punem la socoteală că ar trebui să conducem până la autostradă și cine știe cât ar mai trebui să mergem până să putem suna măcar pentru a cere ajutorul. Am discutat cu Peter pe îndelete și am concluzionat că, dacă ar izbucni vreodată un foc în pădure, dacă ar începe să ardă cabana sau una dintre anexe și nu am putea reuși să domolim focul repede, am putea foarte bine să aruncăm ce putem în vehicule și să nu ne mai uităm înapoi, căci nu ne-ar fi de niciun folos să începem să luptăm cu focul.

Miros din nou. Ceva arde, sigur. Primul meu gând este că Peter și Max ard gunoi în butoiul de ars, deși fumul nu are mirosul acela toxic de plastic, care vine de la arderea gunoiului. Mă ridic și închid ochii, întorcându-mă încet în cerc și îmi dau seama că mirosul vine din pădure.

O apuc în direcția din care vine. Uneori, izul este atât de slab, că mi se pare că doar mi l-am imaginat. Apoi vântul își schimbă direcția, iar mirosul devine mai puternic din nou. Pentru un moment, mă gândesc să mă duc după Peter. Dar dacă focul abia a început sau dacă este foarte departe, și presupun că așa este, căci mirosul este atât de slab, atunci, cu cât aflu mai repede ce se întâmplă și stabilesc ce putem face în privința asta, cu atât mai bine.

Și mai este un motiv pentru care nu vreau să pierd timp întorcându-mă – unul mult mai important: Rachel este undeva, în pădurea aceasta.

Faptul că fiica mea de zece ani explorează pădurea singură nu este neobișnuit; Rachel ne însoțește pe mine și pe tatăl ei de la doi ani. Se descurcă în pădure aproape la fel de bine ca noi. De asemenea, știe ce să facă în caz că se pierde, adică să se oprească din mers, să găsească un loc uscat în care să se adăpostească și să stea liniștită, așteptând ca noi să o găsim. Am mai învățat-o și alte abilități de supraviețuire în sălbăticie – cum să citească o busolă, cum să facă un foc, unde să găsească apă, ce este bun de mâncat și de ce anume să se țină departe și mereu poartă cu ea în rucsac o bucată de sfoară, un briceag, o folie termoizolantă, o busolă, chibrituri impermeabile, mâncare și apă pentru o zi. Totodată ne cere permisiunea înainte să plece și ne spune în ce direcție plănuiește să meargă și dacă va fi plecată doar o dimineață sau o după-amiază ori întreaga zi, așa că nu este ca și când am fi lăsat-o să rătăcească la întâmplare. În plus, va împlini unsprezece ani peste două săptămâni.

Dar, brusc, gândirea noastră pare groaznic de nesăbuită, înaintez grăbită printre copaci. În această parte a pădurii noastre este lemn de esență tare, în mare parte, ceea ce înseamnă că sunt mulți copaci căzuți la pământ peste care trebuie să trec și un strat gros de vegetație pe sol, pe care trebuie să îl străbat sau să îl ocolesc. Mă gândesc pe unde sunt ceilalți membri ai familiei.

Diana era în atelierul ei de taxidermie când am văzut-o ultima oară; Charlotte își ambala bijuteriile, pregătindu-se pentru un târg de artă în weekendul acesta, în Marquette; Peter și Max făceau treabă pe lângă cabană. În cel mai rău caz: dacă se dovedește că pădurea a luat foc, o voi găsi pe Rachel, voi alerga repede înapoi la cabană, le voi spune celorlalți ce se întâmplă, ne vom arunca

strictul necesar în SUV și în camioneta lui Max și o vom lua din loc. Poate vom lua și câteva lucruri valoroase, dacă pare că ne va cuprinde focul imediat, deși nici măcar nu mă pot gândi ce lucruri ar trebui să prioritizez și probabil nu ar fi înțelept să zăbovim. Nimic nu merită salvat mai mult decât viețile noastre.

— Rachel! strig o dată la câteva secunde. Nu se poate să fi mers departe – am luat micul dejun doar cu o oră în urmă. Ocolesc printr-o fâșie de mure, căci sârma ghimpată este atât de încâlcită, încât nu am cum să intru prin ea, urc pe un trunchi de copac căzut, care îmi ajunge până la talie, căci trunchiul este atât de mare, încât să trec pe sub el nu este o opțiune, lipăi printr-un noroi ce îmi ajunge până la gleznă, fiindcă a plouat ieri și pământul este atât de saturat, încât nu am cum să evit locurile ude. De fiecare dată când mi se înțepenește bocancul, îmi imaginez că Regele mlaștinilor din una dintre poveștile preferate ale lui Rachel întinde mâna prin noroi și mă trage dedesubt, așa cum a făcut cu prințesa care i-a dăruit fiica din titlul poveștii. Peter este de părere că aceste basme întunecate și sângeroase sunt inadecvate pentru un copil de zece ani, dar mi-au plăcut enorm versiunile originale când aveam vârsta ei și nu cred că mi-a făcut rău să le citesc.

Îmi fac mâinile căuș.

— Rachel!

Tot nimic.

Dau înainte. Mirosul de fum se întețește. Am bocancii plini de noroi. Brațele îmi sunt zgâriate și sângerează. Am transpirat, mi-e sete și am răgușit de atâta strigat, dar nu contează nimic din toate acestea. Trebuie să o găsesc. Trebuie să știu că este în siguranță.

Când ajung la o deschidere în vegetația care marchează o potecă de vânat, o iau la goană, așteptându-mă să văd flăcările urcând pe trunchiurile copacilor în orice secundă. În schimb,

în timp ce înaintez pleoscăind printr-o zonă nămoloasă și mă uit în jos la pași, văd urme. Sau, mai exact urme de pantofi. Două perechi, unele de adult și altele de copil, înaintând exact pe mijlocul potecii, fără ca vreuna să facă vreun efort de a le ascunde.

Mă opresc. Cele de copil trebuie să fie ale lui Rachel, dar asta nu explică urmele de adult. Habar n-am cine le-ar fi putut face. A dat Rachel întâmplător peste urmele acestea și a decis să le urmeze? Sau o urmărește cineva? Noroiul este foarte proaspăt, iar urmele sunt atât de încâlcite, încât este imposibil să îți dai seama care au fost primele. O iau din nou la fugă, încercând să nu-mi imaginez toate miriadele de moduri îngrozitoare în care un străin i-ar fi putut face rău fiicei mele.

Iar apoi, într-o poieniță atât de mică încât aproape trecusem de ea, văd sursa fumului: un foc de tabără, atent construit și trosnind de zor în interiorul unei împrejmuiri din pietre. Deasupra a fost așezat un grătar de fier. Pe grătar se află o oală mare. Conținutul oalei aburește. Priveliștea este atât de discrepantă și neașteptată, încât nu știu ce să cred. Acest foc de tabără trebuie să fi fost construit de străinul care a lăsat urmele. Faptul că focul este puternic arată că el sau ea nu poate fi departe.

Rezist impulsului de a o striga pe Rachel și rămân între copaci. Nu doar focul de tabără mă avertizează să fiu prudentă. De cealaltă parte a poieniței este un adăpost de vânătoare, construit la doi metri de pământ, într-un pâlc de arțari zvelți, folosind trunchiurile acestora ca punct de sprijin. Lateralele și partea de sus sunt camuflate cu crengi. Dacă nu ar fi fost focul, probabil că nu l-aș fi văzut niciodată.

Clocotesc de furie. Vânători, intruși, exact aici, pe pământul nostru. Oameni îndeajuns de îndrăzneți încât să construiască un adăpost de vânătoare, să facă un foc de tabără și să ne

folosească proprietatea ca și când ar fi fost a lor. Nu sunt naivă. Știu că oamenii încalcă teritoriile altora tot timpul. Upper Peninsula este atât de vastă și subpopulată, încât te-ai putea ascunde într-o colibă abandonată ani de zile, fără a fi detectat, dacă ai vrea. Uneori, mi-am făcut griji că ni s-ar putea întâmpla așa ceva, mai ales din pricina impactului pe care l-ar putea avea o astfel de intruziune asupra cercetărilor lui Peter. Poarta de siguranță își face treaba și ține departe oamenii din est, dacă cineva devine curios și se hotărăște să vadă ce este la capătul drumului, iar pe terenul nostru nu sunt indicatoare de-a lungul autostrăzii pe care să scrie ACCESUL INTERZIS, dar partea de vest este demarcată de pădurea statului. Oricine se îndreaptă spre est din direcția aceea ar putea ajunge la stânca noastră, la fel cum eu și Peter urcam pe ea și ne continuam drumul spre pământul nostru, fără a avea habar că se afla acum pe proprietatea noastră.

Dar există o mare diferență între excursioniști rătăcitori, care traversează pe aici fără să vrea și vânători care își ridică o tabără în toată legea. Mai rău, în acest moment al anului, nu este sezon de vânătoare, căci toate animalele sunt în perioada de împerechere. Ceea ce înseamnă că aceștia nu sunt vânători, sunt braconieri.

Braconieri. Care se folosesc de proprietatea noastră, ne ard lemnul, ne distrug copacii. Ne ucid animalele. *Făcându-i cine știe ce fiicei mele,* A urmat Rachel poteca de vânat, ca mine, și a descoperit focul de tabără și adăpostul de vânătoare, în timp ce braconierii erau aici? S-a dus nevinovată la ei și i-a salutat, fără să realizeze că ceea ce făceau era ilegal și că, trădându-și prezența, putea avea necazuri? Au fugit braconierii după ce i-a găsit și de aceea arde focul fără să fie nimeni în jur să se ocupe de el? Sau au luat-o cu ei, ca să nu poată spune ce văzuse? Se ascund în

apropiere, chiar în momentul acesta, cu mâinile pe gura fiicei mele, ca să nu mă poată striga?

Sau niciunul dintre scenariile acestea nu este corect și mă las condusă de imaginație? Este posibil ca urmele pe care le-am văzut să nu fie deloc ale lui Rachel. Poate că braconierii au un copil cu ei. Poate că urmele mai mici aparțin unei femei. Poate că nu sunt braconieri. Poate că sunt doar pasionați de animale și fac poze. Tabăra aceasta nu este departe de teritoriul pe care l-a revendicat Ursul Alb după ce și-a părăsit mama când avea doi ani. Să fi ajuns excursioniștii pe proprietatea noastră și să fi dat peste Ursul Alb, construind această ascunzătoare pentru a-l putea fotografia? Dacă este așa și s-ar răspândi vestea despre ursul negru albinos, rareori văzut, și ne vor invada curioșii, dornici să vadă cu ochii lor, cercetările mele ar putea fi într-un pericol serios.

Nu există decât o singură cale de a afla răspunsul. Pășesc hotărâtă în poiană, asigurându-mă că îmi țin mâinile la vedere, în caz că mă urmărește cineva. Scrutez marginile în căutarea unei mișcări, a unei reacții, reflexia unei camere, scânteierea cătării unei puști. Aș vrea să am și eu o pușcă.

— Bună? Este cineva aici.

Niciun răspuns.

— Rachel?

Tot nimic. Nimeni nu mă strigă și nu încearcă să mă oprească. Poate că Rachel este într-o cu totul altă parte a pădurii. Poate că nici măcar nu știe că tabăra aceasta este aici.

Mă duc la focul de tabără și sunt ușurată să văd că în oală nu este decât apă care fierbe și nimic altceva. Zona de sub adăpostul de vânătoare este împrejmuită cu o îngrăditură de lemn împotriva zăpezii, vopsită verde, pentru a o camufla. Arată ca o cușcă. Poate că oamenii care au construit tabăra sunt, într-adevăr, braconieri și speră să prindă în cursă pui de animale, pentru a-i vinde ca animale

de companie. În această perioadă a anului, sunt o mulțime de pui în pădurile noastre, pe alese: pui de raton și de vulpe, pui de urs, chiar și puii de lup ar putea fi ținta.

Mă duc la gard și mă uit printre șipci. În interior este foarte umbră. Nu văd decât ceva întins pe pământ. Arată cam de mărimea și forma unei căprioare.

Apoi forma se mișcă și văd că nu este câtuși de puțin o căprioară.

— *Rachel?*

Pur și simplu fac un pas în spate. Mă simt de parcă aș fi primit un pumn. Este imposibil să procesez ce văd. Cineva mi-a pus fiica *într-o cușcă.* Habar nu am cine sau de ce.

— Mami?

Se ridică somnoroasă și se freacă la ochi.

— Ce Dumnezeu? Rachel, iubito, ce cauți acolo? Vino aici, la mine.

Se ridică în picioare și vine aproape de gard. Îmi vâr degetele printre șipci să îi ating fața.

— Ești bine?

— Mhmm. Cască și se întinde. Am adormit.

Slavă cerului că este doar atât! Pare nevătămată. Ceea ce face ca motivul captivității ei să fie și mai de neînțeles.

— Văd asta. Ești sigură că ești okay?

Îmi mențin vocea relaxată. Rachel este un copil sensibil. Dacă nu înțelege că este ceva foarte, foarte în neregulă cu imaginea aceasta, nu am de gând să îi spun.

Clatină din cap că nu. Mi se face inima cât un purice.

— Trebuie să fac pipi, spune ea.

Nu știu dacă să râd sau să plâng.

— Okay, atunci. Haide să te scoatem de aici.

Fac ocolul perimetrului. Dacă cineva a pus-o pe fiica mea în această cușcă, trebuie să existe o cale de ieșire. Îngrăditura este întinsă bine și prinsă cu capse de trunchiurile care formează stâlpii de

susținere ai adăpostului. Cușca este atât de solidă, încât mă face să mă întreb dacă nu a fost construită să țină un urs adult. Poate că excursioniștii nu plănuiesc doar să-i facă poze Ursului Alb. Poate că speră să îl atragă înăuntru și să îl captureze. În ce scop, nu sunt sigură. Iar asta tot nu explică ce i-au făcut fiicei mele.

În cele din urmă găsesc o porțiune care pare să se plieze, ca și când ar fi o poartă. O poartă încuiată cu un lacăt.

Un lacăt. Sunt atât de furioasă, că aș putea să țip. Cu siguranță, cine a luat-o pe Rachel prizonieră doar nu se gândea că o va putea ține aici pe termen nedefinit, că nu vom veni să o căutăm, că nu vom scotoci în fiecare cotlon, până când ne găseam fiica dispărută, îmi vine să dărâm cușca, cu mâinile goale, să rup și să sfâșii și să ard tot ce pot găsi. Acești oameni sunt pe *proprietatea mea.* Mi-au *pus fiica într-o cușcă.* Mă cutremur la gândul ce i s-ar fi putut întâmpla dacă nu aș fi găsit-o.

Mă uit în jur după un ciocan sau o piatră, să sfărâm gardul închis cu lacăt. Sub o grămadă de crengi, văd o scară de lemn. Scara pare exact la fel cu cea care ne-a dispărut cu câteva săptămâni în urmă. Dacă oamenii care au construit locul acesta și mi-au întemnițat fiica s-au furișat la cabană, furându-ne lucruri, atunci sunt mult mai îndrăzneți și mai periculoși decât mă gândeam.

Sprijin scara de platformă și urc până la cheia lacătului. Apoi ajung la ultima treaptă a scării și mă opresc. Pe podea este o prelată albastră de plastic. Prelata este acoperită cu ziare. Peste ziare, așezat meticulos, de la cel mai mic la cel mai mare, sunt cuțitele de jupuit animale ale Dianei.

18.

ACUM

Rachel

Mă trezesc într-un loc mic, cald și întunecat. Pare că sunt într-o cușcă sau o peșteră, deși, cumva, știu că nu este niciuna, nici alta. Nu știu unde sunt exact, dar știu că locul acesta este familiar. Am mai fost aici, am petrecut suficient timp în acest loc pentru a recunoaște contururile și mirosurile imediat. Miroase a pământ și a încă ceva. Este înghesuit, dar nu neplăcut.

De asemenea, știu că nu sunt singură. Ceva din locul acesta este cu mine. Ceva care nu sunt eu. Ceva viu. Ar trebui să îmi fie teamă, dar nu îmi este.

Deschid ochii. Instantaneu, sentimentul cald, de siguranță dispare și realitatea dă buzna. În vechiul hambar în care mi-am petrecut noaptea este curent și rece. Maldărul de fân pe care am dormit duhnește a mucegai. Nu este întuneric ca în visul meu, căci lumina zorilor se strecoară printre șirurile de lucarne prăfuite care se întind de-a lungul hambarului, sub streașină. Și în niciun caz nu este cald.

Cu toate acestea, visul persistă. Am avut o terapeută cândva, care se dădea în vânt după cercetarea viselor, pentru a le găsi semnificațiile. Spunea că subconștientul nostru, al tuturor, continuă să lucreze în timp ce dormim și că gândurile aparent arbitrare și disparate, ca și imaginile pe care creierul meu le-a scos la iveală, pentru a mă amuza în timpul nopții, erau cheia pentru a descoperi ce mă ținea la spital. M-a făcut să țin un carnețel și un creion lângă pat, ca să pot nota tot ce îmi aminteam, de îndată ce mă trezeam. I-aș fi putut spune că motivul pentru care nu mă

făceam mai bine nu avea nicio legătură cu visele, ci cu viziunile mele, dar nu i-am spus.

Nu pun mare preț pe interpretarea viselor. Nici măcar cei mai buni și mai străluciți experți nu se pun de acord. Freud credea că visele sunt vehiculul pe care îl folosim pentru a ne îngropa gândurile conștiente. Jung credea că visele ne *dezvăluie* gândurile *secrete* și că înțelegerea acestora este esențială pentru a ne restabili „echilibrul psihic", termen care mi s-a părut întotdeauna ciudat, deși s-ar fi putut să fie formularea terapeutei mele, dat fiind că Jung a murit înainte ca mișcarea New Age să ajungă la modă.

Am propria mea teorie cu privire la vise… Cred că visele nu sunt decât bucăți reciclate ale lucrurilor pe care le-am gândit, spus sau făcut în ziua aceea. De exemplu, dacă visezi că ești urmărit de un monstru, nu înseamnă că în subconștient ești îngrozit de moarte; este doar o reminiscență de anxietate legat de ce nu a mers în ziua aceea, care ia o altă formă, fie că ai uitat să îți faci tema, că nu ți-ai găsit cheile mașinii sau ai întârziat la școală ori la muncă.

Cred, de asemenea, că visele sunt uneori rămășițele *altor* zile și că, fiindcă le-am visat, putem retrăi zilele acelea. Cred că visul pe care tocmai l-am avut este unul dintre acestea. Acum, că l-am visat, îmi *amintesc* că am fost într-un loc mic și întunecat în ziua în care au murit părinții mei. Ascunzându-mă, evident, deși dacă asta a fost înainte sau după ce au murit ori dacă a fost în dulap, în beci sau în altă parte, nu pot spune. Cu toate acestea, este o amintire. Un indiciu. Încă o piesă a puzzle-ului pe care încerc să îl asamblez. Noaptea trecută, m-am dus la culcare înfrigurată, obosită, udă și descurajată de cât de puțin progresasem. În dimineața aceasta, lucrurile arată mult mai bine. De când am venit acasă, am aflat că ultima oară când am tras cu pușca a fost în pădure. Știu, totodată, că s-a întâmplat ceva foarte rău în

pădurea noastră. Iar acum îmi amintesc că am petrecut o perioadă necunoscută de timp într-un loc cald, întunecat și sigur. Nu trebuie decât să descopăr cum se leagă toate acestea.

Îmi desfac pătura din jurul picioarelor și mă ridic. În hambar este groaznic de frig. Mi se face pielea de găină. Micii nămeți de-a lungul peretelui dinspre nord, pe unde a intrat zăpada prin crăpăturile dintre scânduri, explică de ce este atât de frig în hambar. Cu toate acestea, noaptea trecută nu am dormit cel mai rău de când mă știu; onoarea aceasta îi revine nopții în care am dormit pe dușumeaua unei celule capitonate. Ai putea crede că, pentru că este capitonată, dușumeaua este relativ confortabilă. Dar, când te gândești pe ce dormi, de fapt, inclusiv la feluritele secreții corporale care s-au acumulat în ea de-a lungul anilor, este suficient pentru a te face să îți dorești ca dușumeaua să fi fost de beton. Nu ai voie să ai pătură sau pernă, iar personalul care monitorizează camerele din tavan douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile din șapte refuză să închidă lumina, indiferent de câte ori îi rogi sau cât de frumos. Dacă bați în pereți, țipi și plângi, te alegi cu același răspuns. Camera capitonată este menită să calmeze pacienții după ce au avut o criză, dar, în experiența mea, la câteva ore după ce ieși de acolo atât de dărâmat și epuizat, după ce ai fost complet la mila celorlalți, ai face orice îți spun, doar să oprească odată totul. Ca să nu mai punem la socoteală sedativele.

Îmi înfășor pătura în jurul umerilor și îmi adun hainele, să mă îmbrac. Blugii și tălpicile din bocanci sunt încă ude. Scutur paiele care s-au agățat de ele, apoi mă strecor prin deschizătura din dosul șopronului ca să mă ușurez. În apropiere este cimitirul în care sunt îngropați părinții mei. Nu le-am vizitat niciodată mormintele, dar obișnuiam să vin aici cu mama, să îmi vizitez frățiorul. Ca să fiu sinceră, practica aceasta mi se părea ciudată și încă

mi se pare. Înțeleg că pentru unii oameni este o alinare să stea și să le vorbească celor dragi care au murit, cum făcea mama cu fratele meu și nu le reproșez asta. Dar nu trebuie să vizitez locul în care sunt înmormântați părinții mei pentru a mi-i aminti. Acum îmi dau seama că nu știu cum a murit fratele meu. Poate că Diana știe.

Închid fermoarul blugilor și mă grăbesc să mă întorc la relativa căldură din hambar. Șoarecii fug când îmi aud pașii. Ei nu știu că sunt ultima persoană de pe pământ care le-ar face rău. Traversez spre latura care dă spre casă și mă uit printre crăpături. Luminile sunt aprinse în bucătărie. Din horn șerpuiește fumul. Ferestrele sunt încețoșate de la condens. Le văd pe Diana și pe Charlotte mișcându-se de colo-colo, ca pe niște umbre spectrale. Umbre calde și bine hrănite.

Îmi șterg nasul care îmi curge cu mâneca hainei și deschid ușa ce dă în atelierele lor, sperând să găsesc ceva de mâncare: un baton uitat, un cotor de măr – și sunt imediat învăluită într-o căldură atât de delicioasă, că mă face să mă înfior. Mă simt ca o idioată. Părinții mei obișnuiau să vorbească despre cum vor trece de la încălzirea birourilor lor cu radiatoare cu kerosen la încălzire electrică în pardoseală, dar după ce și-au dat seama că petrec prea puțin timp în birou față de timpul petrecut pe teren, au concluzionat că nu merita investiția. Dat fiind că Diana și Charlotte petrec o grămadă de timp lucrând în atelierele lor, se explică de ce au făcut pasul. Mă întreb dacă nu cumva întreaga proprietate este electrificată acum. În prima noapte când am bâjbâit prin întuneric nu mi-a trecut prin cap să apăs pe un întrerupător.

Există și alte schimbări. Pereții care separă birourile au fost dărâmați, pentru a alcătui o singură încăpere mare. Mesele de lucru ale părinților mei, lucrările și cercetările lor – reportofoanele și aparatele foto pe care speram să le pot folosi pentru a surprinde ce punea la cale

Diana – totul a dispărut. Pierderea mă întristează mai tare decât pot spune. Nu sunt sigură cum voi putea continua cercetările mamei fără notițele ei. Dacă sunt norocoasă, cărțile și lucrările lor sunt în cutii, în anexa pentru trăsuri. Nu pot să cred că Dianei i-a păsat atât de puțin de munca de o viață a părinților noștri încât să o distrugă.

Mai puțin intruzive și o îmbunătățire clară sunt micuța chicinetă și ușa de lângă ea, care se dovedește a fi o baie. Reîncălzesc cafeaua rămasă și înfulec unul dintre batoanele de cereale făcute de Charlotte. Părinții mei obișnuiau să spună că Charlotte ar fi putut deschide o brutărie și nu îi contrazic. Îmi plăcea la nebunie să o privesc cum rula aluatul de plăcintă într-un cerc perfect, pe blatul nostru de marmură, apoi adăuga zahăr, făină și o pulbere de nucșoară peste afinele pe care le culesesem pentru umplutură; cum scotea plăcintele din cuptor cu o pereche de mănuși de bucătărie pârlite și pătate și cum, prin crăpăturile din coca de deasupra, sucul gâlgâia ca un vulcan albastru. Tata amenința întruna că îi va arunca mănușile de bucătărie pentru că erau atât de zdrențuite. Uneori, mătușa Charlotte arunca în el cu o mănușă, când o tachina în felul acesta, spunându-i că dacă nu va fi cuminte, nu va primi plăcintă, dar știam cu toții că glumea. Este un exemplu grăitor despre cum era viața mea în primii ani, pe când toată lumea era fericită.

Termin batonul de cereale și iau imediat altul. Dacă Charlotte le ține socoteala, voi avea necazuri. Scot cafeaua aburindă din cuptorul cu microunde și o cuprind în palme, luând-o cu mine, în timp ce explorez încăperea. În fața șirului de ferestre de pe peretele din nord se află un șevalet pe care este ultima pictură în ulei a Dianei: un picior de pasăre văzut de foarte aproape, laolaltă cu o parte din coadă. Deși pictura nu este terminată încă, nivelul la care a dus detaliile este cu adevărat uluitor. Fiecare solz de pe pielea rugoasă a păsării, fiecare

fulg și fulgușor de pe fiecare pană pare să strălucească. Acum înțeleg de ce trebuie să fie expuse în spatele unui cordon de siguranță și după sticla unei vitrine, pentru a împiedica oamenii să le atingă. Sora mea este o pictoriță celebră, deși habar n-aveam cât de celebră devenise, până când unul dintre terapeuții mei nu a recunoscut-o într-un interviu la emisiunea *60 de minute.* Ba chiar are propria ei pagină de Wikipedia. „Retrasa Diana Cunningham" sau „Într-un rar interviu" – așa încep de obicei articolele despre ea. Cândva, citeam tot ce găseam despre ea, până când mi-am dat seama că în articole se pomenea inevitabil de tragedia familiei. Cel mai dureros era când articolele îi lăudau „sacrificiul de sine" pe care îl făcuse pentru „sora ei profund traumatizată", după cum s-a exprimat un jurnalist extrem de insensibil. Dacă nu cumva ești faimos pentru un lucru pentru care ai prefera să nu fii, vă asigur că oamenii habar nu au cât de descurajant este să te vezi anulat, în termeni atât de negativi, din câteva cuvinte.

Lângă pânză se află o pasăre împăiată, exact la fel ca aceea din pictură. Uitându-mă la amândouă deodată, este evident cum reușește să ajungă la un realism atât de uluitor. Pariez că aș putea potrivi picturile dintr-un catalog cu lucrările surorii mele cu păsările expuse în camera armelor – fiecare dintre ele ucisă și împăiată de nimeni altcineva decât sora mea care se ocupă de taxidermie. Presupun că metoda ei este un secret păzit cu grijă; cel puțin, nu am citit despre combinația unică de taxidermie și pictură în niciunul dintre articole. Îmi imaginez că oamenii de la PETA ar năvăli cu furci și torțe în atelierul ei, dacă ar ști. Gândul că atelierul ei ar putea fi înconjurat de protestatari care țipă mă face să zâmbesc. Dacă există un lucru pe care sora mea nu îl suportă, acela este mulțimea.

De partea cealaltă a curții, ușa bucătăriei se trântește. Iau repede al treilea baton de cereale și o

sticlă de apă și mă grăbesc spre partea nefolosită a hambarului. Câteva momente mai târziu, aud ușa atelierului deschizându-se și închizându-se. Pun cap la cap frânturile de conversație și concluzionez că picturile Dianei vor fi expuse la o galerie din New York peste două săptămâni, ea și Charlotte trebuie să o ambaleze pe ultima pentru a fi gata, iar Diana va zbura dimineață devreme, pentru a da o serie de interviuri, Charlotte însoțind-o ca asistentă. Este greu să nu fiu geloasă – mai ales că știu nu numai că nu sunt inclusă în niciunul dintre planurile lor, ci și că Diana vrea să mă trimită undeva unde nu va mai trebui să mă vadă niciodată sau să mai aibă de-a face cu mine vreodată.

De îndată ce mă asigur că se apucă de munca de dimineață, mă strecor prin partea laterală a hambarului și o iau pe drumul cel lung, prin pădure, către casă. Returnez hainele pe care le-am împrumutat ieri, punându-le exact cum le-am găsit, sperând că niciuna dintre ele nu va observa că tălpicile bocancilor sunt leoarcă de apă acum și alerg în sus pe scări, spre dormitorul meu. Fac rapid un duș fierbinte nemaipomenit, căci, într-adevăr, în casă a fost instalată electricitate, iar temperatura apei nu este doar călâie, cum îmi amintesc, îmi pun haine uscate și mă grăbesc să parcurg holul, până în dormitorul meu din copilărie, unde surpriză, surpriză – corbii stau în cuibul lor. Deschid fereastra și scot capul.

— Bună. Eu sunt, spun, brusc sfioasă.

Femela își lasă capul într-o parte și mă fixează cu un ochi strălucitor. „Ne amintim”, spune ea.

— Și vă amintiți ziua în care au murit părinții mei?

„Ne amintim”, spune ea din nou.

— Spuneți-mi. Spuneți-mi ce ați văzut în ziua aceea. Ce știți. „Totul va ieși la iveală”, spune corbul care m-a salutat la sosire.

„Amintește-ți”, adaugă partenerul ei. „Amintește-ți”.

Îmi trag capul înăuntru. Parcă aș vorbi cu doi copii de trei ani. În ceea ce privește inteligența, corbii sunt pe același palier cu delfinii și cu cimpanzeii, dar această pereche este clar în urmă. Așa că nu este de mirare că nu am reușit niciodată să îi învăț să vorbească.

Mă duc la dulap și iau cutia cu amintiri din copilărie. Toate obiectele din cutia aceasta erau importante pentru mine când eram mică. Sper că îmi vor dezvălui ceva acum. Le întind pe pat: o pană de gaiță albastră, colierul făcut de tata din dinții unui urs care murise de bătrânețe, o bucată de minereu pe care am găsit-o pe malul lacului. Am ridicat piatra în mână, amintindu-mi cum credeam că era un meteorit, căci cântărea de două ori mai mult decât ar fi trebuit. O bucată de cuarț cu inserții de cupru. Un ou de măcăleandru. Este limpede, eram o fetiță care iubea natura.

Alte obiecte îmi amintesc de sora mea. Săculețul din catifea bleumarin, plin cu pietricelele albe strânse de pe aleea noastră, pe care eu și Diana le foloseam când ne jucam de-a Hansel și Gretel. Dinții de Dracula, din plastic, pe care i-a găsit la magazinul de mărunțișuri ieftine, perfecți pentru orice poveste în care era nevoie de un lup sau de un monstru. Am avut o copilărie unică amândouă, două fete crescute într-o izolare aproape completă, neavându-se drept companie decât una pe cealaltă. Romulus și Remus. Albă ca Zăpada și Roșie ca Trandafirul. Fără internet. Fără televizor, în afară de filmele pe casete video pe care părinții noștri ne lăsau să le vedem pe televizorul nostru alb-negru cu tub catodic, când eram bolnave. Nu este greu de observat de ce am ajuns să ne pricepem atât de bine să ne născocim propriile jocuri.

Și trasul cu pușca era o parte importantă din viața noastră secretă. Îmi plăcea enorm să mă furișez cu Diana, Charlotte și Max la poligonul de tragere sau în pădure cu sora mea, ori de câte ori părinții noștri erau plecați, știind că, de fiecare dată

când făceam asta, le încălcăm regulile. „Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate”, obișnuia să spună mătușa Charlotte, iar eu eram complet de acord.

Mă gândesc din nou la viziunile mele și că întotdeauna mă văd ținându-mi pușca. Ca frântura de amintire pe care am visat-o azi-noapte, trebuie să existe un motiv pentru care îmi văd Remington-ul în viziuni. Mă duc la dulap și deschid ascunzătoarea pentru a-mi scoate pușca, gândindu-mă că, poate, voi încerca să îmi retrăiesc viziunea din nou, dar ascunzătoarea este goală. Pușca mea a dispărut.

Apoi observ ceva pe fund. Bag mâna înăuntru, Mâna mi se strânge în jurul unui lucru tare și ascuțit. Îl scot și îl examinez în lumină și mă cutremur.

În mână am un mic cuțit argintiu de jupuit animale.

19.

ATUNCI

Jenny

Mă clatin. Cuprind în brațe lateralele scării, ca să nu cad. Mi s-au înmuiat genunchii. Abia mai pot respira. Nu îmi pot desprinde ochii de cuțitele Dianei, care scânteiază ucigător în soare. Fiecare licăr mă împunge direct în inimă. Este vina mea. Eu am făcut asta. Ar fi trebuit să știu că aici se va ajunge, ar fi trebuit să realizez că vom sfârși aici. Ar fi trebuit să am încredere în instinctele mele și să refuz să fiu de acord cu ideea nebunească a lui Peter, ar fi trebuit să știu că s-ar putea să nu se sfârșească bine dacă o lăsăm pe fiica noastră psihopată să învețe taxidermia. Ar fi trebuit să îmi dau seama că, pentru un taxidermist expert și prolific, care nu are absolut deloc conștiință și zero compasiune, să conserve și să împăieze un om ar reprezenta provocarea absolută.

Pentru că asta plănuiește Diana să îi facă surorii ei. De asta nu mă îndoiesc câtuși de puțin. Cuțitele, apa fiartă, cușca în care era închisă fiica mea – Diana a ademenit-o pe Rachel aici sub un pretext, iar fiica mea scumpă, inocentă și mult prea încrezătoare i-a căzut în plasă. Dacă nu aș fi găsit-o când am găsit-o, dacă nu aș fi simțit miros de fum de la focul de tabără al Dianei și nu aș fi venit să investighez, dacă m-aș fi întors și m-aș fi dus după Peter, în loc să vin direct aici, exact în clipa aceasta, Rachel ar fi putut fi moartă.

— Mami?

— O clipă, scumpo. Voi coborî imediat.

Din fericire, vocea mea sună aproape normal. Voi avea suficient de mult timp să îmi ies din fire după ce Rachel ajunge acasă în siguranță și îi spun lui Peter ce am găsit.

Urc cât a mai rămas și intru. Farfurii și cești, puse unele peste altele într-o ladă de plastic pentru lapte, un sac de dormit rulat, într-o husă impermeabilă, o lanternă, un felinar cu kerosen care atârnă într-un cui. Într-o ladă frigorifică portabilă veche sunt chibrituri, ziare și o legătură de surcele de cedru, legate cu sfoară. Toate furate de la cabană, inclusiv scara de lemn pe care eu și Peter am presupus că le-a luat Max. Efortul pe care l-a făcut Diana pentru a construi locul acesta este aproape dincolo de înțelegere. A furat materialele de construcție pe rând, câteva scânduri și cuie, ca să nu observăm, a transportat totul aici, a construit adăpostul și groapa pentru foc, iar apoi a făcut-o pe Rachel să jure că va păstra secretul și a adus-o aici, spunându-i cine știe ce. Totul, în timp ce eu și Peter eram prinși cu munca pe teren, crezând cu naivitate că Charlotte avea grijă în numele nostru de cabană și că totul era sub control.

Răsucesc cuțitele în husa lor textilă portabilă și o leg, apoi o bag în haină. Știu că sunt cuțitele Dianei, pentru că le-am ales chiar eu, cu trei ani în urmă, când a împlinit șaptesprezece ani. Împreună cu Diana și Peter treceam printr-o perioadă grea (dacă oamenii cred că adolescenții normali îți dau bătăi de cap, ar trebui să încerce să locuiască alături de un psihopat adolescent) și voiam să facem ceva special, pentru a-i arăta că o iubim cu adevărat. Aceste cinci cuțite Grohmann pentru jupuirea animalelor, cu lame de oțel carbon și mânere din lemn de trandafir ne-au făcut să scoatem din buzunar peste șapte sute de dolari, ceea ce, când te gândești că nici Peter, nici eu nu avem slujbe stabile și, practic, trăim din economiile noastre și datorită generozității familiei sale, a fost un sacrificiu imens. Nu pot să cred că Diana voia să folosească aceste cuțite pe sora ei. Nu pot să cred că nu ar fi făcut-o.

Ce nu-mi pot imagina este cum se poate să se fi gândit că va scăpa nepedepsită. Ce ar fi spus în

seara aceasta, când Rachel nu venea acasă la cină? Când am fi dat cu toții fuga să o căutăm, ne-ar fi condus în direcția greșită, spunându-ne poate că o văzuse pe Rachel îndreptându-se într-o altă parte a pădurii decât cea în care ar fi trebuit să fie? Chiar credea că nu vom întoarce pământul cu susul în jos, până când o găseam pe sora ei? Și ce plănuia să ne spună după ce o găseam?

— Mami?

Trag aer adânc în piept, iau cheia lacătului dintr-un cui și cobor poticnindu-mă pe scară.

— Sora ta te-a băgat aici? întreb eu, la fel de relaxată ca și când aș fi întrebat-o pe Rachel dacă s-a spălat pe mâini înainte de cină. Îmi tremură mâinile atât de tare, încât abia pot băga cheia în broască.

— Mhmm. Ne jucăm de-a Hansel și Gretel. Eu sunt Hansel, spune ea mândră și își strecoară degetele printre șipci. Vrei să mă piști să vezi dacă sunt suficient de grasă?

— Suficient de grasă… Mă uit în jos. Pământul de la picioarele ei este plin de ambalaje de bomboane.

— O, Rachel, iubito. Nu este un joc bun. Trebuie să vii acasă cu mama chiar acum.

— Vrăjitoarea spune că trebuie să stau aici până când sunt gata să fiu mâncată.

— Vrei să spui Diana? Diana este vrăjitoarea?

— Mhmm. Am vrut să fiu Gretel, fiindcă Gretel o omoară pe vrăjitoare la sfârșit, dar Diana a zis că, de data aceasta, trebuia să fiu Hansel.

— V-ați mai jucat de-a Hansel și Gretel?

— Mhmm. Uneori ne jucăm de-a Rapunzel și trebuie să stau în turn, până când prințul aduce scara, ca să mă salveze. Diana este prințul, adaugă ea, deși nu mai este nevoie, căci am priceput deja cum funcționează jocurile acestea. Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu s-au jucat de-a Cenușăreasa, în care surorile vitrege ale

Cenușăresei își taie călcâiele și degetele, pentru a face condurul de cleștar să le vină.

— Ei bine, eu sunt Gretel și te voi elibera. Asta se întâmplă la finalul poveștii, nu-i așa?

— Așa este!

Lacătul se desface, iar Rachel iese, teafără și nevătămată, în afară de faptul că și-a petrecut dimineața trăgând un pui de somn într-o cușcă și mâncând bomboane. Îmi trag mâneca hainei peste mână și ridic oala de pe foc, aruncând jumătate din apă în flăcări, apoi dau grătarul deoparte și îndepărtez cărbunii unii de alții, înăbușindu-i cu restul, aruncând un strat de pământ și de nisip peste cărbunii aburinzi, ca să fiu sigură. Am venit aici să investighez un posibil incendiu în pădure; nu voi fi responsabilă pentru că am declanșat fără să vreau unul.

— Okay, scumpo, spun după ce am terminat. Haide să mergem acasă.

Dă fuga înapoi, în cușcă. Pentru un moment, îmi stă inima în loc. Apoi îmi dau seama că nu se întoarce decât să își ia rucsacul – rucsacul cu echipamentul de supraviețuire care trebuia să o țină în siguranță – și o ia înaintea mea cu pași săltați, pe potecă. Rachel este atât de frumoasă, atât de bună, de blândă, de iubitoare și de nevinovată, că este imposibil să îmi imaginez cum se poate uita Diana la sora ei, nevăzând nimic altceva decât piele și oase. Am încercat să pătrund în mintea Dianei de atât de multe ori, în efortul de a o înțelege, până când mi-am dat seama că orice efort de acest fel este condamnat să dea greș, căci nu voi vedea niciodată lumea cu atâta cruzime ca ea și nici nu aș vrea. Este ca și când, fiindcă nu are emoțiile care ne leagă pe unii de alții, nu are inimă. Îmi dau seama că nu este singură în asta. Unele dintre lucrurile pe care le-au făcut copiii cu psihopatie îți dau cu adevărat fiori: un băiețaș a decapitat un pui de pasăre cu o riglă, după ce a căzut din cuib, pe locul de joacă de la școală, un

altul i-a spus unei fetițe că va scoate ochii pisicii acesteia cu o furculiță și, când fata a început să plângă, i-a spus că îi va face și ei la fel. Cam la fel ca atunci când arunci pietre spre un pui de urs, pentru a vedea ce va face, îi pui perna pe față surorii tale pentru a observa cum i se schimbă culoarea, când diseci pui de animale ca să vezi ce este în ele sau când o ucizi, o jupoi și o împăiezi pe sora ta mai mică.

Dar până aici! Nu mai pot face asta. Gata cu concesiile, gata cu îngăduința, gata cu scuzele, gata cu încercările de a o înțelege. Nu am vrut niciodată să aleg între fiicele mele, dar Diana a făcut alegerea pentru mine.

— Ți-e foame? o întreb pe Rachel, când începe să se vadă cabana. Clatină din cap. La câte dulciuri a mâncat, nu sunt surprinsă.

— Bine, atunci. Mami trebuie să adune pe toată lumea la o discuție în familie. Vreau să mergi în camera unde citești, până când îți voi spune că poți să ieși.

Se îndreaptă către hambar, fără să se plângă. Nu este prima oară când purtăm o discuție între adulți. În orice caz, pentru un copil căruia îi place să citească, să petreacă o jumătate de oră într-o încăpere care are mai multe cărți decât secțiunea pentru copii din multe biblioteci nu este câtuși de puțin o pedeapsă.

Îi găsesc pe Peter și Max în curtea laterală, umplând gropile cu pietriș. Mă duc la Peter și îi pun mâna pe braț.

— Trebuie să vorbim, spun eu încet și înclin din cap spre Max. Între patru ochi.

— Poate aștepta? Aproape am terminat aici.

— Îmi pare rău. Nu.

Își sprijină lopata de hambar, își scoate mănușile de lucru și le îndeasă în buzunarul de la spate.

— Așteaptă-mă puțin, îi spune lui Max. Mă întorc imediat.

— De fapt, cred că Max trebuie să meargă acasă. Ajunge pe ziua de azi.

Peter mijește ochii. Bineînțeles, știe că rugămintea mea are legătură cu Diana, căci ce altceva ar putea fi?

— Atât de rău este?

— Atât de rău este.

— Bine, atunci. La aceeași oră mâine? îi spune lui Max.

— Sigur. Îi spun lui Char că plec.

Își sprijină grebla lângă lopata lui Peter și se îndreaptă spre atelierul lui Charlotte.

— Spune-i să vină în bucătărie imediat, te rog, strig după el. Ședință de familie.

— Cum să nu.

— Vrei să-mi spui despre ce este vorba? întreabă Peter când Max este suficient de departe încât să nu ne audă.

— Nu încă. O aduci pe Diana, te rog? Presupun că este în atelierul ei. Spune-i că trebuie să vorbim imediat.

Mă îndrept către cabană ca să ațâț focul în sobă și să umplu ceainicul cu apă. De mușețel, ca să îmi liniștesc atât nervii, cât și stomacul. Tare îmi vine să adaug ceva mai tare.

Când toată lumea s-a adunat în jurul mesei de la bucătărie, scot husa cu cuțite din haină și o pun în mijloc. O dezleg și o desfac, pentru a-i scoate la iveală conținutul. Doar uitându-mă la cuțite știind ce voia să facă Diana este de ajuns ca să mă treacă toți fiorii. Aceste cuțite arcuite, de diferite forme și dimensiuni sunt fabricate cu un singur scop: îndepărtarea cărnii de pe pielea unui animal. Vânătorii le folosesc pentru a se descotorosi de piele, ca să poată consuma carnea. Taxidermiștii le folosesc pentru a înlătura carnea, ca să poată păstra pielea. Fiica mea plănuia, desigur, să le folosească în cu totul alt scop.

— Ce-i cu toate acestea? întreabă Peter.

— Vrei să răspunzi? îi spun Dianei.

— Sunt cuțitele mele, spune ea, afirmând ceea ce era deja evident, cu o ridicare din umeri.

Aștept să dezvolte. Nu o face. Trebuie să știe unde am găsit aceste cuțite, de ce stăm cu toții în jurul mesei, că planul ei infam s-a încheiat și că este timpul să mărturisească. Dar, dacă vrea să o facem sub forma unui joc cu întrebări, pot tărăgăna interogatoriul oricât este nevoie.

— Și unde le-am găsit? o îndemn eu.

— În ascunzătoarea mea de vânătoare.

Peter ridică din sprâncene.

— Știi că nu permitem vânătoarea pe proprietatea noastră.

— Nu *vânez* de acolo, îl repede Diana. O numesc așa doar pentru că așa arată. Folosesc ascunzătoarea ca post de observație. Pentru a schița și a picta.

Las minciuna să treacă necontestată. Vorbesc cuțitele pentru mine. Nu există niciun motiv logic de a aduce un set de cuțite de jupuit animale în pădure, dacă nu faci decât să desenezi și să pictezi. Diana minte fără să clipească și fără să aibă pic de remușcare, încât mă aștept pe jumătate să se reverse flăcări și pucioasă peste ea din ceruri sau să se desfacă pământul sub picioarele ei, înghițind-o ca pe un păcătos din Vechiul Testament. O parte din mine își dorește să se întâmple asta.

Le povestesc tuturor cum mi-a fost dimineața, începând cu vizita la cimitir și sfârșind cu focul de tabără, oala cu apă fiartă și ascunzătoarea de vânătoare, cu Rachel închisă în cușca de sub ea. Apoi le spun ce am găsit în adăpost: prelata albastră de plastic, pe care Diana o întinsese pe podea, ca să fie ușor de curățat, ziarele pe care le răsfirase pe deasupra, ca să absoarbă sângele, trusa cu cuțite deschisă, exact așa cum este acum pe masă.

— Rachel mi-a spus că ea și Diana se jucau de-a Hansel și Gretel și de aceea era în cușcă. A zis că mâncase bomboane toată dimineața, fiindcă Diana

îi spusese că trebuia să stea în cușcă până când va fi suficient de grasă pentru a fi mâncată. *Suficient de grasă pentru a fi mâncată* închei eu și mă uit fără grabă de la un membru al familiei la altul.

Nimeni nu vorbește. Diana afișează figura ei impenetrabilă, astfel că este imposibil de știut ce gândește. Eu și Peter am glumit adesea că ar putea fi campioană la cărți, dacă ar vrea, căci nu se trădează absolut deloc. Nu este nimic amuzant în faptul că este lipsită de reacție acum.

— Nu înțeleg, spune Peter.

— Nu fi naiv, Peter. Cred că știi.

— Crezi că Diana plănuia să o ucidă pe Rachel, iar apoi ce? Să o mănânce?

— Nu. Cred că Diana voia să o omoare pe Rachel, să o jupoaie și să o împăieze, ca și când ar fi fost un urs sau o căprioară.

Se albește la față și tresare, ca și când ar fi fost pălmuit. Deschide gura. O închide.

— Este adevărat? o întreabă pe Diana, când șocul s-a diminuat îndeajuns pentru a-i îngădui să vorbească.

Ea își dă capul pe spate.

— Bineînțeles că nu. Eu și Rachel nu făceam decât să ne jucăm. Ea a fost cea care a dorit să ne jucăm de Hansel și Gretel. Eu nu am făcut decât să fiu de acord, căci mereu îmi spuneți că ar trebui să fiu drăguță cu ea și să fac ce vrea. Întrebați-o, dacă nu mă credeți.

— Dar focul? întreb. Și oala cu apă care fierbea? Și cuțitele și ziarele și prelata?

— Recuzită. Încercam să fac lucrurile să fie amuzante pentru ea. Știți, ca vrăjitoarea cea rea.

— Cred… începe Charlotte.

— Nu acum, i-o retez. Ajungem la rolul tău în toate acestea într-un minut.

— Rolul meu…

— Am spus *să taci din gură.*

Închide gura brusc. Rareori ridic vocea și niciodată nu vorbesc urât. Mama noastră a avut

unul dintre cele mai rele temperamente pe care le-am văzut vreodată și am stabilit cu multă vreme în urmă că nu voi fi ca ea. Dar nu îmi pasă. M-am săturat să fiu drăguță. Chiar dacă Diana este ticăloasa în povestea aceasta, sora mea este cea care a făcut ca actele ei malefice să fie posibile.

— Nu voi tăcea. Ai cerut o ședință de familie. Ei bine, fac parte din familie.

Arată cu degetul spre mine și își dă drumul, cu o litanie de nemulțumiri: reacționez exagerat, cum fac întotdeauna, văd prea multe în situația aceasta, cred că felul în care văd eu lucrurile este singurul corect, mereu iau partea lui Rachel în defavoarea Dianei, o protejez exagerat de mult, sunt rigidă, dominatoare, fac pe șefa, sunt egoistă și așa mai departe.

Este ca și când ar fi adunat toată furia și gelozia pe care le-a resimțit față de mine în copilărie, iar acum izbucnește. Habar n-aveam că ascunde atâta ură în ea.

— Ai avut o singură treabă, Char. *Una singură.* Ți-am dat o casă în care să locuiești, mașină, un loc în care să te ocupi de pasiunea ta. I-am oferit iubitului tău o slujbă, v-am lăsat să faceți un poligon de tragere pe proprietatea noastră, deși nu am vrut. Nu am cerut în schimb decât să ne supraveghez! fiicele.

— Ceea ce am și făcut. Timp de zece ani. Dar Diana are douăzeci de ani acum. Nu mai este un copil. Nu are nevoie de supraveghere. Cât despre Rachel, ești mult prea protectoare. Rachel este atât de îngrădită de regulile tale, încât se teme să se miște fără aprobarea ta. Chiar crezi că este atât de înnebunită după urși, ca tine? Se preface doar că îi plac urșii pentru că este disperată să îți facă pe plac. Este jalnic. Sunt surprinsă că nu vezi asta.

Peter ridică mâna.

— Okay, okay. Trageți aer adânc în piept, fetelor. Asta nu ne ajută, întrebarea este ce vom face?

— Nu mai ai voie să te ocupi de taxidermie timp de două săptămâni, declar eu. Am mult mai multe în minte pentru Diana, dar, mai întâi, trebuie să îmi discut planul cu Peter.

— Două săptămâni! țipă ea. Este ridicol. Nu puteți face asta. Nu sunt copil și nu mă puteți trata ca și când aș fi. Abia am început să lucrez la ceva azi-dimineață. Pielea se va usca dacă nu termin. Nu pot să renunț pur și simplu.

— Ți-a dat o explicație, spune Charlotte. De ce nu o crezi?

— O singură după-amiază, ca să termini ce ai de făcut, îi spun Dianei. Asta e tot. Vorbesc serios. După ziua de astăzi, nu mai ai voie să intri în atelier timp de două săptămâni întregi. Voi pune un lacăt pe ușă dacă trebuie.

Iar apoi, pe cât de repede a izbucnit, furia i s-a evaporat. Diana afișează din nou figura lipsită de expresie, „masca” ei, după cum o numește cartea de psihologie, persoana pe care o îmbracă și o dezbracă după voie, pentru a ascunde cine este. Viteza cu care i se schimbă expresia este profund tulburătoare.

Se lasă pe spate pe scaun și își încrucișează brațele pe piept.

— În fine. Pot să plec acum?

— Poți să pleci.

Își împinge scaunul în spate și se îndreaptă spre atelier. Charlotte dă fuga după ea. Îmi torn o ceașcă de ceai și adaug o cantitate sănătoasă de brandy, sorbind din ea. Îmi tremură mâinile.

— Crezi că exagerez, îi spun lui Peter.

— Nu am spus asta.

— Este ca și când ai fi făcut-o. „Respirați adânc, fetelor. Asta nu ajută”. De ce nu mi-ai luat apărarea?

Peter se întinde să îmi ia mâna. O îndepărtez. Mai iau o gură de ceai. Îmi înghit lacrimile. Îmi mușc buza. Acum și-a găsit și el să facă pe imparțialul și calmul – voiam să sară în picioare,

să țipe la fiica noastră, poate chiar să o lovească, dacă de asta era nevoie ca să ajungem la ea, să dea dovadă de puțin curaj, să ia atitudine; să reacționeze cumva proporțional cu ceea ce făcuse ea. În schimb, se poartă ca și când eu aș fi cea care a greșit.

Se întinde spre mâna mea din nou.

— Știu că ești supărată, Jenny, spune el, iar eu îl las să îmi ia mâna. Dar poate că Char are dreptate. Poate că Diana a spus adevărul și ai interpretat greșit situația. Sunt de acord că ea și Rachel nu ar fi trebuit să fie singure în pădure împreună, iar Charlotte ar fi trebuit să le supravegheze mai bine, dar, pe bune – să jupoaie și să împăieze o ființă umană? Parcă am fi în *Tăcerea mieilor.* Mi se pare cam exagerat, chiar și pentru fiica noastră.

— Nu ai fost acolo. Rachel era *încuiată într-o cușcă.* Mâncase o găleată de dulciuri. Nu avem de unde să știm dacă nu cumva Diana a sedat-o și pierdea timpul în atelierul ei de taxidermie, așteptând ca Rachel să adoarmă, ca să se poată întoarce să o ucidă. Nu ai văzut ce am văzut eu.

— Okay, spune el rar. Presupunând că este adevărat, ce crezi că ar trebui să facem?

— Trebuie să o trimitem de acasă. Am încercat totul. Nu a funcționat nimic. Nu mai putem face altceva. Niciunul dintre noi nu va fi în siguranță, atât timp cât Diana locuiește cu noi la cabană.

— Vrei să o trimitem la un spital de psihiatrie?

— Nu *vreau.* Dar, da. Este timpul.

Mi se rupe inima să spun asta. Ne-am străduit din răsputeri, atât timp. Am înghițit atât de multe. Dar nu cred că avem de ales. În drum înapoi spre casă, cu Rachel, nu mă puteam gândi la altceva decât să o trimitem pe Diana de acasă. Sunt absolut convinsă că acesta este lucrul pe care trebuie să îl facem. Dar să rostesc cuvintele cu voce tare doare mai rău decât aș fi crezut. Înțeleg că nu suntem singurii părinți care au fost nevoiți să înfrunte faptul că odraslele lor sunt monștri.

Autorii atentatelor armate din școli, cei care comit abuzuri asupra copiilor, răpitorii de oameni, violatorii și ucigașii au cu toții mame și tați. Am făcut tot ce am putut. Am cheltuit o avere pe terapie, ne-am mutat în nord, pentru ca Diana să nu fie în preajma oamenilor, am clădit un cămin pentru ea, în care am crezut că va fi în siguranță. Dar cu noi cum rămâne?

— Îmi dau seama că ești pregătită să faci asta, spune Peter, dar trebuie să fiu sincer: eu nu sunt atât de sigur. Odată ce o apucăm pe drumul acesta, nu mai există cale de întoarcere.

Sincer, lipsa lui de hotărâre mă surprinde. Nu este prima oară când am vorbit despre a o interna pe Diana. Niciodată în termeni atât de categorici, mereu ca la o eventualitate pe care va trebui să o înfruntăm într-o zi, dar sunt absolut surprinsă că nu vede că ziua aceea a venit.

— Să îl sun pe doctorul Merritt. Voi face o programare doar pentru noi doi. Îi putem spune ce s-a întâmplat, să vedem ce crede.

Nu am nicio îndoială că după ce voi expune faptele, doctorul Merritt îmi va lua partea, dar, dacă să îl pun în ipostaza de a lua el decizia mă va ajuta să îmi păstrez relația cu soțul meu, merită. Mai important, doctorul Merritt ne poate sfătui cu privire la următorii pași.

— În regulă. Presupun că nu strică să vedem ce crede.

Iau cheile SUV-ului din cuiul de lângă ușă pentru a merge la cel mai apropiat telefon public, ca să-l sun, înainte ca Peter să se răzgândească. Abia după ce trec de poarta de securitate, trag pe marginea drumului de acces și las lacrimile să curgă. Mi se pare că am dat-o în bară rău. Mi se frânge inima să recunosc că, după tot acest timp și după atât efort, ne-am înșelat. Singura mea consolare în toate acestea este că draga și scumpa mea Rachel este prea mică pentru a înțelege că

ceva absolut îngrozitor era cât pe-aci să se întâmple în această pădure.

20.

ACUM

Rachel

Mă uit țintă la cuțitul din mâna mea. Diana știe că sunt aici; a știut probabil din prima noapte în care am venit. Am fost nesăbuită să cred că o duc de nas. Diana a fost mereu mai deșteaptă decât mine. Mai prefăcută. Mai nemiloasă. Acum se joacă cu mine, ca șoarecele cu pisica, lăsându-mă să cred că am un avantaj asupra ei, pe când toți așii sunt la ea. Habar n-am cum și-a dat seama că sunt aici. Este posibil să mă fi văzut luând micul dejun în bucătărie, ieri, în timp ce ea lucra în atelierul ei. Am crezut că stau suficient de departe de ferestre, dar este posibil să fi zărit vreo mișcare în spatele ferestrelor, o reflexie care nu avea ce căuta acolo sau vreo umbră. Este posibil ca atunci când am pus tigaia la loc, mânerul să fi fost îndreptat într-o direcție ușor diferită sau să fi fost mutată cu câțiva centimetri. Poate că a observat că lipseau două ouă și patru felii de bacon sau că ibricul de cafea, rămas aproape gol, era uscat acum, că bocancii ei și haina tatei dispăruseră. Sau poate că pur și simplu terapeuta mea a sunat sau a lăsat un mesaj vocal, spunându-le că mă externasem din spital. Nu am de unde să știu dacă nu așa se procedează.

Mai important decât cum a aflat Diana că sunt aici este mesajul pe care mi-l trimite. „Știu că ești aici. Ce intenționezi să faci în privința aceasta?” Într-adevăr, ce? Sunt atâtea moduri în care s-ar putea termina asta: umilire, înjosire, vătămare fizică. Nu pentru ea, ci pentru mine. Dacă am învățat vreo lecție în copilărie este că toți cei care o subestimează pe sora mea o fac pe pielea lor.

Dar refuz să mă panichez. Sora mea operează complet fără emoții. Pot și eu la fel. Nu mai sunt

fetița blajină și sfioasă pe care obișnuia să o agreseze. Cincisprezece ani într-un spital de psihiatrie au avut grijă de asta. Am învățat prima oară care este puterea convingerilor mele când i-am luat apărarea lui Scotty. Intrasem în baia pe care o împărțeam cu alte șapte persoane și am dat peste patru dintre colegele mele de cameră stând în cerc în jurul lui, chicotind și arătând cu degetul. Aripa aceasta a spitalului era strict pentru femei, așa că Scotty nu ar fi avut ce să caute acolo. Era legat la ochi și avea buzele țuguiate, ca și când aștepta un sărut. Una dintre fete avea o bucată de carne care era neagră ca ficatul; spitalul ne hrănea adesea cu carne din organe, ca să taie costurile. „Vrei să mă săruți?" l-a întrebat pe Scotty, după ce m-a văzut intrând în cameră și a rânjit, presupunând, fără îndoială, că voiam și eu să iau parte la acțiune. „Ta", a răspuns Scotty. „Vreau să te sărut". Suna ca „Beeu tää tee tăuut", dar știam ce a spus.

Am placat-o pe fată înainte să îi lipească bucata de carne de buze, m-am așezat pe stomacul ei și i-am îndesat carnea în gură. Mirosea rău de tot, de parcă ar fi găsit-o în gunoi. Nu aveam de gând să o rănesc, în afară de a o face să guste, de-a dreptul, propriul ei medicament, dar tot am primit o săptămână la carceră pentru bătaia de cap, ceea ce mi-a lăsat o grămadă de timp să mă gândesc. Faptul că sărisem în apărarea lui Scotty m-a făcut să mă simt bine. Mi-a arătat ce fel de persoană aș fi putut fi. Ar fi trebuit să o înfrunt pe sora mea cu multă vreme înainte. De data aceasta o voi face.

Mă duc la dulap și îmi strecor mâna de-a lungul raftului de sus, până când găsesc o pernuță. Este drăguță, plină de volănașe, dantelă, din pânză cadrilată galbenă, cu pui și iepurași brodați de mână, pe care mătușa Charlotte a spus că mi-a făcut-o mama, în timp ce aștepta să mă nasc, deși nu am nicio amintire cu mama cosând. Duc perna la nas. Dacă există urme în acest material textil ale

bebelușului care am fost cândva – celule din piele, vomă sau salivă de bebeluș, uscate, nu le pot detecta. După ce am găsit perna aceasta într-o cutie în pod și mătușa mi-a spus ce a făcut sora mea cu ea, am păstrat-o pentru ziua în care o voi putea folosi cumva împotriva Dianei. Se pare că ziua aceea a sosit.

Pun perna sub braț și merg cu ea și cu cuțitul Dianei în dormitorul principal. Mă opresc în ușă, înainte să intru. Prima și singura oară când am intrat în camera Dianei fără permisiunea ei a fost ca să caut cartea cu basme pe care o împărțeam – cel puțin am crezut că era a amândurora, deoarece eu și Diana citeam adesea povești împreună, deși am aflat în curând că ea credea altceva. Și, deși am avut grijă să nu ating nimic, căci știam că sora mea era foarte pretențioasă și ar fi știut dacă ceva fusese mutat, cumva, a aflat că am intrat acolo. După ce m-a prins, i-am spus că îmi pare rău și că nu voi mai intra niciodată în dormitorul ei, dar a zis că nu era de ajuns să îmi cer scuze și că trebuia să fiu pedepsită. La momentul acela, metoda ei preferată era să mă piște de pielea moale de pe burtă, unde nu se vedeau urmele. După regulile ei, dacă tresăream sau țipam când făcea asta, putea să mă piște din nou. Chiar dacă știam ce urma, îmi ridicam cămașa când îmi spunea să o fac. Este atât de stânjenitor acum, când mă gândesc că eram total sub controlul ei. Până astăzi, am cicatrici pe abdomen de la răul pe care mi-l făcea.

Intru. Instantaneu, sunt izbită de amintiri. Camera aceasta era un loc vesel și prietenos când părinții mei erau în viață, cu culori vii, flori proaspete și poze pe pereți; un loc în care eram mereu binevenită să intru și să mă așez pe pat, cuibărindu-mă lângă mama și tata, ca să citim sau să vorbim. Acum, fără părinții mei, dormitorul lor pare rece și gol.

Mă duc la pat și așez perna în adâncitura în care doarme sora mea și înfig cuțitul de jupuit în pernă,

până la plăsele, și îl las acolo, apoi mă trag înapoi să îmi admir opera.

„Da. Sunt aici. Ce ai de gând să faci în privința asta?”

Urmează: o armă. Aș fi putut păstra cuțitul pe care mi l-a lăsat, dar, dacă aveam nevoie de un cuțit pentru a mă proteja, sunt zeci în bucătărie, care ar face o treabă mai bună decât acest mic iatagan. Și mai bună este o pușcă. Mă duc la parter, în camera armelor și caut în vitrine, până găsesc un Remington identic cu cel pe care l-a luat Diana. Îmi umplu buzunarele cu muniție, încarc pușca și mă furișez pe ușa din față și prin pădure, ascunzând pușca și muniția în spatele unui balot de fân din hambar. Nu vreau să le folosesc, dar o voi face dacă trebuie.

Merg în vârful picioarelor la ușa dintre încăperi și mă ghemuiesc pe călcâie, în fața atelierelor lor. Diana este o persoană cu tabieturi. Ia prânzul în fiecare zi exact la amiază. Pariez că încă o face. Când se deschide ușa și se închide exact la ora 12:00, după cum mă așteptam, mă duc pe laterala hambarului care dă spre casă, pentru a mă asigura că Charlotte și Diana se îndreaptă spre bucătărie, apoi deschid ușa spre atelierul lor și intru. Îmi acord o jumătate de oră. Sunt atâtea lucruri pe care le-aș putea face în această încăpere, de la vandalism până la o simplă năzbâtie, dar încep cu cea mai puțin invazivă opțiune. Pot continua mai târziu cu ceva mai serios, dacă trebuie.

Pe biroul Dianei sunt la fel de puține lucruri ca și în dormitorul ei. Nu sunt poze de familie, nu sunt amintiri de călătorie, niciun fel de articole personale. Cu toate acestea, sunt destule lucruri pentru scopul meu: un bloc notes cu hârtie liniată, trei pixuri și un capsator, un calendar cu un cuvânt pe zi, din care se poate rupe fila și o lampă de birou. Aranjez totul într-o imagine în oglindă față de felul în care era, apoi fac la fel și cu biroul Charlottei. O parte din mine nu se simte în largul

său, ca și când aș fi trasă în ceva mai mare decât îmi dau seama și totul este o mare greșeală, dar nu pot aștepta ca Diana să facă următoarea mișcare. Singurul mod de a-i demonstra că nu mă mai poate împinge de colo-colo este să i-o iau înainte.

„Lucrurile nu sunt ceea ce par”, spune o mică voce.

Mă uit în jos. Este un păianjen-lup, un membru greu de descris, maro, cu pete, al familiei *Lycosidae,* care în greacă înseamnă „lup”. Nu am vorbit niciodată cu un păianjen-lup, căci aceștia sunt vânători nocturni solitari, care nu țes pânză și, prin urmare, oamenii îi văd rareori. Faptul că acest păianjen a ieșit în timpul zilei să îmi vorbească conferă greutate lucrurilor pe care le are de spus.

— Ce nu este cum pare? întreb eu, vorbind cât de încet pot, căci, în ciuda numelui său, păianjenul-lup este foarte timid.

Păianjenul fuge într-o parte, apoi în cealaltă și flutură din picioarele din față, ca și când ar vrea să-mi atragă atenția, deși o are deja. Sau poate că este doar agitat. Stau absolut nemișcată. Dacă aș putea să nu mai respir, aș face-o.

„Lucrurile nu sunt ceea ce par”, spune păianjenul a două oară, rostind cuvintele atât de rapid, încât aproape că nu le pot distinge, înainte de a o lua la goană.

Îmi țuguiez buzele. Apreciez efortul pe care l-a depus acest păianjen pentru a-și livra mesajul, dar ceva mai multe informații mi-ar fi fost de folos. Nu știu de ce conversațiile mele cu insectele și cu animalele de la cabană sunt atât de limitate. Să obțin informații de la ele cu linguriță este de-a dreptul dureros. Este ca și când niciuna dintre ele nu înțelege întregul și fiecare poate furniza doar o mică parte. Să le interpretez mesajele este ca și când aș încerca să pun cap la cap un puzzle legată la ochi.

„Lucrurile nu sunt ceea ce par

„Totul va ieși la iveală”.

„Amintește-ți”.

Încerc.

Cu toate acestea, cuvintele păianjenului sunt clar menite să fie un avertisment, chiar dacă nu sunt atât de limpezi pe cât mi-ar plăcea. Îmi scapă ceva. Ceva destul de important ca un păianjen nocturn timid să iasă în timpul zilei, pentru a-mi spune că lucrurile nu sunt ceea ce par. Habar nu am dacă are de-a face cu întrebarea legată de vinovăția sau de inocența mea în privința morții părinților mei, dacă are de-a face cu faptul că Diana încearcă să mă declare incompetentă sau dacă păianjenul comenta cu privire la războiul nervilor, la care eu și Diana ne-am înhămat. Presupun că voi afla.

De partea cealaltă a curții, ușa de la bucătărie se închide cu putere. Înhață un baton de cereale și o sticlă de apă și mă grăbesc spre partea mea de hambar. Mă ghemuiesc lângă ușa de legătură. Ușa atelierului se deschide. Aud pași pe vechea dușumea de lemn și pe Diana și Charlotte vorbind, dar nu îmi dau seama ce spun. Mă întreb dacă Diana a găsit perna pe care i-am lăsat-o, dacă a observat că i-am rearanjat lucrurile de pe birou, dacă înțelege mesajul pe care i-l transmit.

— Așadar, ce vom face? întreabă Charlotte brusc.

Vocea ei se aude atât de tare, ca și când ar sta exact de partea cealaltă a ușii. Îmi țin răsuflarea și mă străduiesc să aud răspunsul Dianei.

— Așteaptă, spune Diana, exact la fel de clar, ca și când și ea s-ar fi apropiat de ușă și vorbește ca să o aud, căci știe că mă ascund în spatele ei.

— Nu ar trebui să sunăm la spital și să le spunem că este aici? întreabă Charlotte. Să îi rugăm să trimită poate o ambulanță, să vină și să o ia?

— Toate la timpul lor, răspunde Diana. Mai întâi ne vom distra puțin.

„Distra”. Mă trag înapoi și mă cutremur. Mi se strânge stomacul. Când o aud pe sora mea rostind acel cuvânt, mintea mi-e invadată de un puhoi de amintiri și niciuna dintre ele nu este plăcută.

„Va fi distractiv”, a spus Diana în ziua în care ne-am jucat de-a Robin Hood, iar frânghia de care trebuia să mă legăn deasupra râpei s-a rupt și mi-am fracturat brațul. Frânghia care, când m-am dus să verific mai târziu, pentru că mi se părea de neconceput ca o frânghie nou-nouță să se rupă, fusese tăiată aproape de tot cu cuțitul. „Va fi distractiv”, a spus Diana când am intrat în portbagajul mașinii Charlottei la comanda ei, pentru a merge la Cobblestone Bar, unde cânta câteodată Max, căci ne prefăceam că eu eram Jack Ucigașul de Uriași, iar Diana era soția uriașului și mă ascundea în cufărul de comori al soțului ei, deși, până să ajungem, eram ametită de la gazele de eșapament, iar drumul nu fusese nici pe departe atât de distractiv pe cât promisese Diana că va fi. „Uită-te”, a spus ea, când am îngenuncheat lângă fata care s-a pierdut în parcul de pe marginea șoselei, după ce am găsit-o pe fundul unei râpe abrupte. „Va fi distractiv”.

Închid ochii. Detalii demult uitate ale acelei zile ies la suprafață ca apa dintr-un izvor. Detalii prea îngrozitoare ca să le reține conștient. Îmi amintesc că fata a deschis ochii când ne-a auzit vorbind, ca și când s-ar fi trezit din somn. Îmi amintesc că a început să se ridice, dar, în loc să o ajute, după cum mă așteptam să facă, Diana a împins-o jos, și-a pus un picior pe ea și s-a așezat pe pieptul ei. Mi-amintesc că m-am uitat cum Diana i-a tras fetei eșarfa roz din jurul gâtului, făcând un capăt ghem și îndesându-l în gura fetei. Mi-amintesc că atunci când a încercat să îl scoată afară, Diana a prins-o de încheieturi și mi-a spus să le țin deasupra capului fetei și a împins materialul textil mai adânc, ținând-o pe față de nas, până când a rămas nemișcată. „Înțelegi ce s-a întâmplat adineauri?”

m-a întrebat Diana, ridicându-se și scuturându-și mâinile de turul pantalonilor și ajutându-mă să mă ridic. Am încuviințat, amorțită de șoc. „Tocmai ai văzut pe cineva murind. Nu-i așa că a fost distractiv?" Am încuviințat din nou, pentru că știam că asta voia sora mea să fac, deși, când m-am uitat în jos la fata moartă, mi s-a făcut rău. Mi-amintesc că Diana mi-a dat eșarfa fetei și mi-a spus să o ascund în geacă și a zis că dacă voi spune cuiva că o am, va declara poliției că eu am fost cea care a ucis-o, așa că m-am supus.

Am făcut cum mi-a spus sora mea.

Am ajutat la uciderea unei fete.

Simt că mă ia leșinul. Nu-mi vine să cred că am fost atât de subjugată de sora mea, încât să o ajut să comită o crimă. Sora mea ar trebui să fie la închisoare pentru ceea ce a făcut, iar eu ar trebui să fiu în celulă alături de ea.

Iar asta nu este tot. Un post scriptum al acestui lucru inimaginabil de groaznic pe care l-am făcut, care este mult mai rău, încât abia mai pot respira. În zilele de după moartea fetei, mama m-a tot rugat să îi descriu cum am găsit-o, mai exact, eu și Diana. Când în cele din urmă am cedat și i-am spus adevărul, mama mi-a mulțumit pentru că am fost sinceră și mi-a spus că va avea grijă de tot, că nu ar trebui să-mi fac griji din pricina amenințărilor Dianei și că nu voi avea de suferit. Dar, mai târziu, după ce i-am auzit pe părinții mei certându-se în dormitorul lor legat de faptul că voiau să o trimită pe Diana de acasă, i-am spus surorii mele ce au spus.

I-am spus Dianei că părinții mei voiau să o trimită de acasă. Câteva zile mai târziu, părinții mei erau morți. Nu știu cum a făcut-o, dar sunt sută la sută sigură că Diana i-a ucis. Apoi le-a înscenat cumva morțile, ca să pară că tata a ucis-o pe mama și că s-a sinucis.

„Totul va ieși la iveală", a promis corbul. „Lucrurile nu sunt ceea ce par", a avertizat

păianjenul. „Amintește-ți”, m-a îndemnat tovarășa corbului.

Iar acum mi-am amintit. Este vina mea. Mi-am ucis părinții. Dacă nu aș fi ținut închisă gura, din dragoste greșit înțeleasă pentru sora mea, părinții noștri ar fi încă în viață. Chiar dacă Diana a fost glonțul, eu am fost pușca, vehiculul prin care a fost trimis glonțul spre țintă.

Am un nod în gât, îmi vine să vărs și dau fuga în capătul îndepărtat al hambarului, ca să nu mă audă dând afară micul dejun și vomit iar și iar. După ce mi se golește stomacul, ridic capul și mă îndrept cu picioarele tremurând spre grajdul în care am petrecut noaptea.

Acolo, văd că Diana mi-a lăsat un alt dar.

În adâncitura în care am dormit, legată în forma unui laț de spânzurătoare, se află o eșarfă roz.

21.

ATUNCI

Jenny

Rachel împlinește unsprezece ani și, în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat, sunt hotărâtă ca această zi să fie distractivă. Rachel a ales Cascada Tahquamenon ca destinație pentru ziua ei. Este o alegere grozavă. Cascada este cu adevărat magnifică: lată de șaizeci de metri și înaltă de cincisprezece, iar acum, că toamna și culorile sale abia au trecut de apogeu, atât drumul cu mașina, cât și cascada vor fi magnifice. Eu și Peter am văzut cascada când am făcut înconjurul Upper Peninsula, în luna noastră de miere, dar Rachel și Diana nu au văzut-o niciodată – în primul rând pentru că se află la patru ore și trei sute douăzeci și ceva de kilometri distanță de casă, ceea ce o plasează la limita superioară, dacă mă refer la locuri unde am putea merge, rezonabil vorbind, într-o excursie de o zi.

Dar acum, ideea de a petrece o zi lungă departe de casă pare mai puțin un efort, cât un moment de respiro. De când am găsit-o pe
Rachel în cușcă, tensiunea din casa noastră a fost insuportabilă. Eu și Peter ne-am certat mai mult în ultima săptămână decât am făcut-o în toată căsnicia noastră. Mereu în spatele ușilor închise și întotdeauna departe de urechile altor membri ai familiei, dar tensiunea își spune cuvântul. Indiferent de câte ori și în câte moduri încerc să îl conving, Peter tot nu crede că Diana intenționa să o jupoaie pe sora ei. Înțeleg că ideea ca atare sună revoltător, dar el nu a fost acolo. Știu ce am văzut. Cu cât Diana va fi internată mai repede într-un spital de psihiatrie, cu atât mai bine. Singurul lucru asupra căruia suntem de acord este că vom lăsa

competența și sfaturile doctorului Merritt să ne călăuzească decizia. Din fericire, întâlnirea noastră cu el este în mai puțin de o săptămână.

Între timp, am făcut tot ce am putut să pretind că totul este în regulă. Rachel încă nu are habar ce era cât pe-aci să se întâmple și de la mine nu va afla niciodată. În același timp, abia pot să vorbesc cu Diana sau să stau la masă cu ea, la cină. Fiica noastră este de-a dreptul malefică, cu o inimă neagră și rece ca o bucată de cărbune și, deși mi-am rostit cuvintele printre șiroaie de lacrimi și cuprinsă de emoția momentului, nu mi-am schimbat părerea. Înțeleg că Diana nu poate fi altfel, că este incapabilă să simtă dragoste sau compasiune, că singurul ei interes, de a-și satisface plăcerile, îi determină fiecare gând și acțiune. Dar poți fi rău chiar dacă nu alegi să fii.

De asemenea, am avut coșmaruri groaznice – atât de groaznice, încât, când mă bag în pat noaptea, mi-e teamă să închid ochii. Dacă aș putea să nu dorm deloc, aș face-o. Întotdeauna în visul meu sunt într-un pericol de moarte de un fel sau altul: atârn de marginea stâncii noastre, ținându-mă doar cu unghiile, înghițind cu sete apa înghețată din lac, după ce barca noastră se găurește sau fiind sfâșiecată de unul dintre lupii sau urșii noștri. În fiecare caz, Diana are puterea de a mă salva, dar nu o face. Fie stă în vârful stâncii, uitându-se în jos la mine și râzând, fie mă calcă pe degete până când sunt forțată să-mi dau drumul, fie aruncă un colac de salvare, care m-ar scoate la liman, în direcția opusă. Nu este greu de imaginat ce ar avea de spus doctorul Merritt despre asta.

Apoi este sora mea. Eu și Charlotte abia dacă am vorbit de când am descoperit cuțitele de jupuit ale Dianei în ascunzătoarea din copaci a fetelor. Abia mai suport să o privesc, știind care era să fie prețul trădării ei. Fetele nu aveau cum să fi construit ascunzătoarea aceea, fără ca ea să fi închis ochii. Peter spune că mă port copilărește și

că va trebui să reîncepem să vorbim, până la urmă. Nu i-am spus că, de îndată ce Diana pleca, o voi ruga pe sora mea să o ia din loc.

Peter își termină cafeaua, se ridică de la masă după micul dejun și ia coșul de picnic de lângă ușă.

— Gata?

— Aproape… Dar lasă coșul acolo o secundă. Trebuie să pun cadoul lui Rachel în el.

Mă duc în cămară și scot din ascunzătoare, de pe un raft înalt, ursulețul de pluș vintage, de la Steiff, pe care l-am găsit la magazinul preferat de antichități, al meu și al lui Rachel. Tehnic vorbind, este un urs polar, nu un urs negru, dar, cu puțină imaginație, poți crede cu ușurință că este un anumit albinos îndrăgit.

Strecor ursul într-un colț al coșului și Peter iese cu el afară.

— Fetelor? strig spre scări. Coborâți acum. Tata așteaptă.

În timp ce fetele mele coboară pe scări – Diana, înaltă, blondă, slabă și frumoasă ca un model, Rachel, scundă și durdulie, cu păr castaniu și ochi căprui și topită după dulciuri –, momentul pare atât de obișnuit, încât aproape cred că suntem o familie normală. Era o vreme când credeam că „normal” era un cuvânt rău, că nu poate exista nimic mai rău decât să fii mediocru și, dacă nu aspirai la ceva mai măreț, erai șters și lipsit de imaginație. Acum tânjesc după normalitate, așa cum se dă Rachel în vânt după zahăr.

Diana cască și se freacă la ochi.

— Nu mai este cafea? întreabă ea, ridicând ibricul gol.

— Am pus restul în termos. Poți bea o ceașcă după ce pornim la drum. Dacă vrem să ajungem la cascadă, să avem timp să mergem până la Cascada de Sus și cea de Jos și să stăm și la picnic, trebuie să o luăm din loc.

Diana se târăște spre SUV cu la fel de mult entuziasm de parcă am fi rugat-o să curețe grajdul cailor. Sincer, dacă ar fi după mine, am fi lăsat-o acasă, dar nu m-am putut gândi la o cale de a o exclude fără să o dezamăgesc pe Rachel.

— Mi-e foame, se plânge Diana, după ce nu a trecut decât o oră de când am pornit.

Deja ne-a asaltat cu o grămadă de nemulțumiri: este prea cald în mașină, iar când Peter reduce căldura, este prea frig. Peter fie conduce prea repede, fie prea încet, are rău de mașină și vrea să facă schimb de locuri cu mine, să vină în față; Rachel nu vorbește cu ea, Rachel nu mai tace odată.

— Tocmai am luat micul dejun, spun eu.

— Eu nu.

„Și a cui este vina?” vreau să izbucnesc, dar nu o fac, pentru Rachel și totodată pentru că nu ajungi niciodată nicăieri dacă te cerți cu Diana.

— Nu-mi pasă dacă ne oprim, se aude glăsciorul lui Rachel.

Bineînțeles că o spune. Rachel urăște conflictul. Am citit că acei copii care cresc cu un frate sau o soră cu psihopatie pot deveni hipervigilenți, exagerat de îndatoritori, apăsați de vinovăție și reținuți, ceea ce este un alt motiv pentru care Diana trebuie să plece. Cândva, credeam că să fim părinții unui copil psihopat era pur și simplu lozul pe care îl trăseserăm și nu aveam de ales, decât să ne descurcăm cât de bine puteam, căci nu puteam face nimic altceva. Acum știu că am fi putut face pași – ar fi trebuit să facem pași – pentru a controla situația, cu ani în urmă. Singura mea speranță acum este să nu fie prea târziu.

— Este prea devreme să ne oprim, spun eu. Dacă mâncăm prânzul acum, nu vom mai avea ce să mâncăm în parc.

Nu este complet adevărat; am împachetat destulă mâncare, și pentru prânz, și pentru cină și ne puteam opri oricând la restaurant, pe drum,

dacă trebuia, dar urăsc felul în care Diana dorește să ne domine familia. Nu am de unde să știu dacă nu cumva o spune dintr-un capriciu și nici măcar nu-i este foame.

Diana își desface centura de siguranță, se întoarce și se ghemuiește în genunchi pentru a ajunge la portbagaj, începând să scotocească prin coșul de picnic.

— Încetează, spun cu asprime.

Plănuiam să o las pe Rachel să își descopere singură cadoul de ziua ei când ne opream să mâncăm. Ar fi ceva tipic ca Diana să îl scoată acum și să strice surpriza.

— Încetează, spun din nou, când ea continuă să umble prin coș.

Exact în timp ce o spun îmi dau seama că va trebui să dau înapoi, fiindcă singura cale de a o face să se oprească este să o las să obțină ce vrea.

— Bine. Ne oprim. Este un parc pe marginea drumului, cam la cincizeci de kilometri. Putem mânca acolo. Ești de acord? îl întreb pe Peter.

— Cum vrei, spune el și nu pot să nu mă gândesc la un alt drum lung cu mașina, cu atâția ani în urmă.

Jumătate de oră mai târziu, intrăm și parcăm sub un superb arțar galben. În timpul verii, acest parc este atât de aglomerat, încât este aproape imposibil să găsești o masă goală, dar turismul în U.P. scade brusc după ce începe anul școlar și avem loc pe alese. Rachel aleargă de la o masă la alta.

— Aceasta, spune ea în cele din urmă, așezându-se la o masă cât mai îndepărtată posibil de singura familie care mai este aici, un tată, o mamă și o fiică, care pare să aibă vârsta lui Rachel, aflați și ei la picnic.

Masa dă spre un delușor cu un pârâu gâlgâind la poale. Peter pune coșul de nuiele pe masă.

— Mă ajuți să aranjăm masa? o întreabă pe Rachel.

Se uită la mine peste capul ei și trage cu ochiul.

— Oo, exclamă ea, ridicând capacul și dând peste cadou.

Înhață ursulețul și îl strânge la piept, sărutându-l în locul chel din creștetul capului.

— Mulțumesc, tati! O, mulțumesc, mami! Este perfect! Îl voi numi „Ursul Alb”!

— Nu îl poți numi „Ursul Alb”, spune Diana pe un ton disprețuitor. Avem deja un urs cu numele acesta.

Lui Rachel îi pică fața. Sunt atât de furioasă, că aș putea-o plesni pe Diana. Știam când i-am interzis să se mai ocupe de taxidermie timp de două săptămâni, drept pedeapsă pentru ce plănuia să îi facă lui Rachel, că ne va face pe toți să plătim și, într-adevăr Diana a fost și mai odioasă decât de obicei. Dar să o atace pe Rachel pentru un lucru atât de mărunt precum numele unui urs de pluș este prea mult.

— Nu o asculta pe sora ta, îi spun lui Rachel. Este ursul tău. Îi poți spune cum vrei.

— Îl voi întreba ce crede.

Rachel îi șoptește ursului la ureche și încuviințează din cap.

— Spune că vrea să fie numit „Ursul Alb”, anunță ea, zâmbind larg.

Diana nu face decât să scuture din cap. Deși sunt recunoscătoare că a dat înapoi, nu mă pot abține să nu suspin. Să jonglez cu interacțiunile dintre fiicele mele este o slujbă cu normă întreagă.

Restul picnicului se desfășoară cam cum mă așteptam, cu Rachel alergând de colo-colo și explorând, stând de vorbă cu fata de la masa cealaltă, hrănind cu chipsuri veverițele care vin să cerșească, convingându-și tatăl să le scrijelească numele, pe al ei și al Dianei, pe masa de picnic, în timp ce Diana o ia peste picior, o insultă sau îi critică fiecare mișcare. Acum, că mi s-au deschis ochii complet cu privire la abuzurile constante ale Dianei, sunt uluită de cât este Rachel capabilă să rabde.

— Asta se numește deteriorarea proprietății publice, îl mustră Diana, când Peter își scoate briceagul, după ce Rachel îi arată unde vrea să îi scrijelească numele. Ai putea fi arestat pentru asta.

Într-o altă zi și în alte împrejurări, probabil că aș fi reacționat exact ca Diana, căci țin foarte mult să fie respectate regulile, dar nu voi face absolut nimic care să îi strice ziua lui Rachel.

— Este în regulă, spun repede. Sunt o mulțime de alte nume. Nu-i va păsa nimănui dacă mai adăugăm încă două.

În timp ce Peter finalizează inima pe care a scrijelit-o în jurul numelor fiicelor noastre, un bărbat se apropie de masa noastră. Pare îngrijorat. Pentru o clipă, mă gândesc că se ocupă de îngrijirea parcului și ne va sancționa pentru că am deteriorat masa. Apoi îmi dau seama că este tatăl din cealaltă familie.

— Scuzați-mă, spune el. Mi-ați văzut fata? A spus că se duce să vadă poteca din pădure, dar acum eu și soția mea nu o mai găsim.

Mi se strânge stomacul. O fată pierdută în pădure. O fată de vârsta lui Rachel.

— Rachel? întreabă Peter. Ai vorbit cu ea. Ți-a spus unde merge?

— Mhmm. S-a dus încolo.

Rachel arată către cărarea prin pădure.

— Ești sigură?

Încuviințează din cap din nou.

— Ne-am uitat, spune bărbatul. Nu este acolo.

Peter se ridică de la masă.

— Nu vă faceți griji, o vom găsi. Diana, Rachel, Jenny, haideți. Vom căuta fiecare într-o direcție diferită și ne întâlnim aici în cinci minute.

— Vino cu mine, spune Diana și o ia pe Rachel de mână. Ești prea mică să mergi singură. Nu vrem să te pierzi.

Ideea ca fiicele mele să plece singure în pădure îmi face sângele să-mi înghețe în vene.

— Voi merge cu ele, îi spun repede lui Peter.

— Emily! Emily!

Pădurea răsună de strigătele noastre. Senzația că am mai fost aici și am mai făcut asta este aproape copleșitoare. Nu a trecut decât o săptămână de când o strigam pe Rachel, în timp ce înaintam printr-o pădure asemănătoare cu aceasta. Îmi spun că această situație nu seamănă deloc cu cealaltă. S-ar putea ca fata să fie bine. Nu suntem aici de multă vreme – nu se poate să fi ajuns departe. Rachel a vorbit cu ea, poate acum zece sau cincisprezece minute. Nu se poate să i se fi întâmplat ceva.

Dar, când ne întâlnim din nou la masa de picnic, după cinci minute, după cum am convenit, nimeni nu a văzut-o.

— Este o nebunie, spune tatăl fetei. Nu se poate să fi dispărut pur și simplu. Sun la 911.

Mama ei aproape că izbucnește în lacrimi.

Peter mă trage deoparte.

— Ce crezi că ar trebui să facem? Dacă vrem să ajungem la cascadă și înapoi, ar cam trebui să pornim la drum. Dar nu vreau să plec dacă este în pericol copilul cuiva.

— Sunt de acord. Dacă ar fi fost copilul meu, aș vrea ca toată lumea să facă tot ce poate pentru a o găsi. Dar este ieșirea lui Rachel. Cred că ar trebui să o lăsăm pe ea să decidă.

Peter îi face semn cu mâna lui Rachel să vină și îi explică situația.

— Ce vrei să facem? Stăm să îi ajutăm să o găsească sau mergem la cascadă? Nu le putem face pe amândouă.

— Stăm, spune fiica mea cu inimă bună fără să ezite vreo clipă.

O trage pe Diana de geacă.

— Haide. Să căutăm în continuare.

Pleacă spre pădure. O iau pe urmele lor. Diana se uită peste umăr cu dezgust. Nu-mi pasă. Sora mea le-a lăsat pe fiicele noastre nesupravegheate și uite unde am ajuns.

Când pornim pe o cărare care se termină într-un punct de unde se poate admira priveliștea, o mașină de poliție oprește, cu farurile clipind.

— Stați, strig eu la fete. Ar trebui să ne întoarcem să vorbim cu polițistul, să îi spunem unde ne-am uitat și să îl lăsăm pe el să dirijeze căutările.

— Okay, spune polițistul, după ce eu, Peter, Diana și Rachel îi spunem fiecare ce știm. Uite cum vom face. Doamnă Walker, îi spune el mamei fetei, vreau să stați aici, să fiți persoana de legătură. Din fericire, căci pare gata să se prăbușească. Toți ceilalți, continuați să faceți ce făceați. Dar rămâneți aproape să ne putem auzi și veniți aici din cincisprezece în cincisprezece minute. Nu mai vrem să se piardă altcineva.

O spune ca pe o glumă. Nu este amuzant.

Mama fetei își mușcă buza. Mă așez pe banca de picnic, lângă ea, și o cuprind cu brațul pe după umeri.

— Va fi în regulă, promit. Vom sta aici oricât este nevoie, până o găsim.

Încuviințează din cap, își înghite lacrimile. Cred că pot spune fără îndoială că știu exact cum se simte. Scrutez cercul de căutători, uitându-mă după Diana și Rachel, intenționând să merg cu ele, dar fiicele mele au dispărut.

Au dispărut.

— Ai văzut unde au plecat Diana și Rachel? îl întreb pe Peter.

Mă lupt să-mi păstrez calmul în voce. Nu s-a întâmplat nimic. Nu se poate să se fi întâmplat.

— Au luat-o într-acolo.

Arată spre spațiul pentru câini.

„Și nu le-ai oprit?” îmi vine să țip. „Nu te-ai gândit să mergi cu ele? Să le spui să mă aștepte?” Cum de le-a putut lăsa să plece singure? Știe cum este Diana. Ce a făcut. O iau la fugă.

— Rachel! Diana! strig. Așteptați-mă.

Alerg mai repede. Rachel poartă geaca ei verde preferată, de pânză, dar Diana este îmbrăcată cu o vestă de vânătoare, portocaliu aprins. Ar trebui să fie ușor de reperat. Sprintez pe iarbă, ignorând faptul că este un loc destinat câinilor, căutând un licăr portocaliu printre copaci. Intru în pădure și alerg înainte. Ramurile mi se prind în păr și haine.

— Rachel!

În cele din urmă, văd un petec portocaliu pe fundul unei râpe.

— Diana! strig spre ea. Este totul în regulă? Rachel e cu tine? Ați găsit fata?

— Mamă! Aici! Am găsit-o! strigă Rachel înapoi.

— Este bine?

— Vino odată, spune Diana.

Lipsa de precipitare din vocea ei mă îngheață. Mă cuprinde un sentiment neplăcut. Însă, este adevărat că pe Diana rareori o entuziasmează ceva. Terenul este atât de abrupt, că trebuie să mă țin de trunchiurile copacilor și de tufișuri pentru a nu mă rostogoli până jos. Când ajung la ele, o văd pe Diana aplecată peste ceva roz. Mi se strânge inima. Fata zace întinsă pe spate. Are ochii deschiși și corpul nemișcat.

Cad în genunchi și îmi pun mâna pe pieptul ei.

— Nu te mai obosi, zice Diana. Este moartă.

— Nu știi asta!

O împing deoparte. Ultima oară când a fost în puterea mea să salvez o viață nu știam să fac manevre de resuscitare. Acum știu. Pun o mână peste cealaltă și apăs tare pe pieptul fetei. Apăsările de până la cinci centimetri adâncime, destul de dificile când le exersezi pe un manechin, acum par absolut brutale. Mă ajut de greutatea corpului. O sută de apăsări pe minut. Le număr în cap. Este mult mai greu să oferi primul ajutor decât își dau oamenii seama și mult mai solicitant. Într-o treime din cazuri, pacientul sfârșește cu

coastele rupte – un compromis mărunt în schimbul vieții.

— Du-te, îi spun Dianei între mișcări. Grăbește-te. Adu ajutoare. Ia-o pe Rachel.

Fetele urcă dealul. Îi fac respirație gură la gură, iar copila are capul lăsat pe spate și bărbia ridicată, apoi mă întorc la manevrele de resuscitare. În următoarele minute, nu se aude decât sunetul respirației mele, în timp ce mă străduiesc să o țin în viață. Nu se poate să fie moartă. Nu se poate.

În cele din urmă, polițistul coboară dealul. Părinții fetei vin pe urmele lui, iar după ei, paramedicii, cu un defribrilator portabil și o targă. Fata nu reacționează deloc. Mă uit la părinții fetei, care îi privesc cum încearcă să o resusciteze pe fiica lor timp de un minut lung și trist, apoi mă întorc și urc dealul încet. Încă un copil mort. Încă un copil pe care nu am reușit să îl salvez.

Peter așteaptă la masa de picnic cu Diana și Rachel.

— Ești bine? Diana a spus că fata a murit.

Mă prăbușesc pe bancă, lângă ei.

— S-a dus.

Urăsc să vorbesc așa direct în fața lui Rachel. Însă nu este deloc străină de moarte, și nu doar din cauza taxidermiei surorii ei; la urma urmelor, iubiții noștri urși sunt omnivori. Dar aici vorbim despre o persoană. O fetiță ca ea. O iau la mine în poală, ca și când ar fi micuță.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta. Îi îndepărtez părul din ochi, îi șterg lacrimile de pe obraji și o strâng la piept. Uneori se întâmplă lucruri rele.

Aș vrea să am cuvinte mai bune, dar nimic nu va șterge ce a văzut.

— Putem să plecăm acum? întreabă ea cu voce tremurătoare. Nu vreau să fiu aici. Vreau să merg acasă.

— Și eu, scumpo, dar trebuie să așteptăm până când ne spune poliția că putem pleca. De îndată ce

vor termina de vorbit cu noi, putem pleca.

În minte îmi revine o altă moarte, un alt moment în care poliția a chestionat-o pe fiica mea. Mă cutremur, gândindu-mă la ce le-ar putea întreba pe fetele mele acum. Fata era moartă când au găsit-o. Trebuia să fie.

Văd băiețașul pe fundul piscinei noastre. O văd pe Diana aplecată deasupra corpului lipsit de viață al fetei. Mă gândesc la minciunile ei nesfârșite, la cruzimea ei, la lipsa ei totală de emoții și remușcări și sunt, în sfârșit, pregătită să recunosc că lumea ar fi un loc mai bun dacă fiica mea nu s-ar fi născut niciodată.

22.

ACUM

Rachel

Nu-mi pot lua ochii de la eșarfa aceea. Mesajul ei este clar: „Eu am ucis-o pe fata aceea. Noi am ucis-o. Acum te voi ucide pe tine”.

Nu pot să nu observ ironia situației. Atât timp cât am fost în spital și nu îmi aminteam deloc de ziua în care a murit, mi s-a permis să trăiesc. Acum, că am venit acasă și amintirile încep să-mi revină, sora mea trebuie să mă ucidă. Dar nu pot muri. Sunt singura care știe că sora mea este o ucigașă. Dacă mor eu, acestei fete și părinților mei nu li se va face niciodată dreptate.

Îmi iau pușca din ascunzătoare și pun muniție suplimentară în buzunarul gecii, strecurându-mă printre scândurile lipsă din dosul hambarului, ca un soldat care pornește la luptă. Intru pe ușa din față și traversez locul în care au murit părinții mei, fără a ezita vreo secundă și alerg prin camera cea mare, spre bucătărie. Când Charlotte și Diana s-au întors acasă în prima mea noapte aici, am auzit zdrăngănitul cheilor aruncate pe blat. Nu-mi amintesc dacă cheile erau acolo a doua zi dimineața când îmi pregăteam micul dejun și nu îmi amintesc să le fi văzut alteori când am trecut prin încăpere, dar nu le căutam atunci. Acum le caut. Diana se va aștepta să fug. Nu se va aștepta să plec cu mașina. Mai ales că nu am învățat niciodată să conduc.

Scrutez rapid blaturile, apoi urc pe scările din dos, ca să le caut în camera Charlottei. Poșeta ei este pe comodă. Golesc conținutul pe pat, găsesc cheile și le vâr în buzunarul blugilor, laolaltă cu toți banii numerar din portofelul ei. Par să fie o grămadă. Banii mă fac să mă simt de o mie de ori

mai bine. Cu o mulțime de bani și o mașină cu care să o iau din loc, am o șansă.

Îmi pun pușca sub braț și dau fuga în dormitorul meu. Nu am nevoie decât de ursul meu și de cartea de vizită a lui Trevor și am luat-o din loc. Cărțile pe care le-am adus cu mine de la spital sunt pentru copii, iar hainele sunt toate la mâna a doua. Pot să-mi iau altele cu ușurință. În timp ce îmi imaginez expresia de pe figura Dianei și a lui Charlotte când vor auzi motorul pornind și mă văd uitându-mă în oglinda retrovizoare, cu ele alergând după mine, țipând să mă opresc, aproape că izbucnesc în râs. Dacă sunt deștepte, vor tăia electricitatea porții electrice, înainte să apuc să ajung la ea – Diana a trecut totul pe panouri solare după ce au murit părinții noștri și unul dintre admiratorii ei a reușit cumva să pătrundă pe proprietate, mi-a spus ea mândră în una dintre vizitele ei, iar sistemul de securitate este acum de ultimă generație – dar contez pe elementul surpriză pentru a dobândi un avantaj asupra lor. În cel mai rău caz, voi trece prin poartă. Cât despre șofat, nu-mi fac griji. Știu cum să pornesc o mașină și să o bag în viteză, căci m-am uitat cum fac alții. În plus, am șase mile și jumătate să exersez.

Dacă fac ca evadarea mea să pară prea simplă, este pentru că nu vreau să mă gândesc la toate lucrurile care ar putea merge prost. SUV-ul Charlottei nu este singurul vehicul de la cabană; mai sunt două în anexa pentru trăsuri, pe care ele le pot folosi. Chiar dacă nu mă prind înainte să ajung pe autostradă, de îndată ce vor da de semnal pentru telefon, pot raporta că SUV-ul Charlottei a fost furat, pentru ca apoi să stea liniștite și să aștepte să pună mâna poliția pe mine. Neavând permis de conducere, nici buletin și conducând o mașină furată, nu este greu de bănuit ce se va întâmpla. Însă, pe de altă parte, măcar voi fi în siguranță într-o celulă de închisoare, departe de sora mea.

Apoi deschid ușa dormitorului și mă opresc în loc.

În mijlocul patului, sprijinite de fiecare parte a ursulețului meu de pluș, ca și când m-ar saluta, se află două labe masive de urs alb.

Țip. Nu ar trebui să o fac. Nu mă pot abține. Pușca îmi cade la podea. Mă prăbușesc în genunchi, mă trag de păr, închid ochii strâns, mă fac ghem și îmi mușc mâna ca să nu țip din nou, mă legăn și gem. Ursul Alb este mort – *mort.* Animalul pe care l-am iubit mai mult decât pe oricare altul. Ursul Alb, tovarășul meu, fratele meu, prietenul meu.

Trag aer adânc în piept, liniștindu-mi respirația. Deschid ochii și ridic capul. Labele Ursului Alb sunt încă sprijinite în mijlocul patului, continuând să se întindă spre mine, ca într-un strigăt mut:

„Ajută-mă. Fă ceva. Fă dreptate. Îndreaptă răul”.

Vreau să strâng ce a mai rămas din el la piept și să îi spun cât de rău îmi pare pentru ce s-a întâmplat, însă gândul de a-i atinge labele retezate îmi repugnă. Urăsc animalele împăiate din camera cea mare. Capete fără corpuri, corpuri fără viață. Este îndeajuns de rău că Diana l-a ucis pe Ursul Alb, dar să îi ia doar labele și să le păstreze, astfel încât să le poată folosi într-o zi împotriva mea, este de-a dreptul obscen.

„Fă ceva. Fă dreptate. Îndreaptă răul”.

Aș face, dacă aș putea. Dar nu pot face nimic; nu am cum să îndrept asta. Ursul Alb este mort, la fel ca părinții mei. Diana știe că iubeam ursul acesta mai mult decât pe oricare altul. Nu avea niciun motiv pentru a-l ucide, în afară de a-mi face rău. Este vina mea. Dragostea mea pentru Ursul Alb l-a ucis, la fel de sigur ca și când l-aș fi împușcat cu propria mea pușcă. Orice iubesc ajunge să moară.

Mă ridic în picioare. Trebuie să presupun că m-a auzit țipând. Golesc sacul marinăresc pe podea și

scotocesc prin acel talmeș-balmeș după cartea de vizită a lui Trevor, apoi o îndes în buzunarul pantalonilor, laolaltă cu cheile mașinii.

Ușa de la bucătărie se trântește. Voci, pași urcând în fugă pe scări. Mă las la podea și îmi iau pușca, mă rostogolesc sub pat și o strâng la piept. Îmi țin respirația și rămân nemișcată ca moartea. Mă lipesc de perete, când pașii pătrund în cameră. Diana și Charlotte sunt atât de aproape, că aș putea să întind mâna să le prind de gleznă, trăgându-le la pământ, dacă aș vrea – dar cum m-ar ajuta asta? Nu le voi împușca și știu asta. Aș putea aștepta, sperând că nu mă vor găsi, deși nu există nicio șansă să nu se uite sub pat. Sau pot ieși singură.

Las pușca, ca să pot reveni după ea mai târziu și mă rostogolesc de sub pat. Când mă ridic în picioare cu mâinile sus, expresia triumfătoare a surorii mele mă face să-mi vină rău. Și ea are o pușcă – un alt Magnum, nu pot să nu observ. Nu cea pe care a folosit-o pentru a-i ucide pe părinții noștri – aceea este încuiată într-un sertar cu indicii, undeva –, ci una exact la fel. Arma ei preferată.

— Ia te uită, ia te uită, zice ea. Salutări, surioară. Îmi imaginam că te voi găsi aici.

Nici urmă de curiozitate sau de surpriză, niciun „Ce faci aici? Cum ai ajuns aici? De ce nu mi-ai spus că vii?”, după cum m-aș fi așteptat. Întrebări cu un subtext acuzator: „Ar fi trebuit să îmi spui că vii; ar fi trebuit să mă rogi să te aduc cu mașina; nu ar fi trebuit să vii fără să mă întrebi mai întâi”. Întrebări pe care mă pregăteam să i le întorc: „De ce m-ai abandonat în spital? De ce nu ai mai venit în vizită? De ce nu ai vrut să vin acasă?”, până când ajungeam la singura întrebare care contează: „De ce nu mi-ai spus că nu aveam cum să o fi ucis eu pe mama?” Vreau să o lovesc, să îi scot ochii, să o sufoc pe sora mea, așa cum i-a făcut ea acelei fete, și să țip: „Cum i-ai putut omorî pe părinții noștri?” Dar nu pot. Nu încă. Cumva, trebuie să o

fac să recunoască ce a făcut. Îmi concentrez frustrarea și furia pe spectacolul de pe pat.

— Cum ai putut? Cum l-ai putut ucide pe Ursul Alb?

— *Eu* l-am ucis? Își mijește ochii. Se plesnește peste genunchi și râde. O, asta-i tare. Nu-ți amintești. Râde din nou.

Îmi mijesc și eu ochii spre ea, complet buimăcită de reacția ei.

— Nu eu i-am făcut rău scumpului tău urs, spune ea. *Tu* i-ai făcut. Tu l-ai împușcat. *Tu* l-ai ucis pe Ursul Alb.

— *Eu* l-am ucis? De ce aș face-o?

Nu am omorât nimic în viața mea. Diana știe asta. Nu l-aș împușca niciodată pe ursul pe care îl iubesc.

Se așază și bate în așternuturi, în timp ce Charlotte ne privește din ușă. Mă așez unde îmi arată. Ia o labă de-a Ursului Alb și o ține pe brat, mângâind-o ca și când ar fi un pisoi.

— Să îți spun o poveste, surioară. Într-o frumoasă zi de noiembrie, două surori trăgeau la țintă la poligonul de tragere. Acesta se afla într-o poiană, în mijlocul unei imense păduri. Surorile veneau adesea la poligonul de tragere, ca să exerseze, deși sora cea mare era mult mai pricepută decât cea mică și nu avea nevoie.

Se oprește și îmi așteaptă reacția. Nu îi dau nimic.

— În ziua aceea, un urs alb a apărut în poiană. Sora mai mică a crezut că era un urs fermecat, un prinț condamnat să rămână în forma aceea până când îl va elibera o prințesă cu un sărut. Dar ursul era mare și fioros. Când le-a văzut pe surori, s-a ridicat pe labele din spate și a mormăit. Așa că, sora mai mică a împușcat ursul alb, ca să-și salveze sora.

— Este absurd. Știi că nu aș face niciodată așa ceva.

Dacă Diana încearcă să mă păcălească să mărturisesc ceva ce nu am făcut, cel puțin ar putea alege o minciună care are măcar o șansă să țină.

— Știu? *Gândește,* Rachel. *Amintește-ți.*

Deschid gura să obiectez, apoi o închid. Trag aer în piept, căci, deodată, îmi *amintesc.* Mă uit la labele mutilate ale Ursului Alb și sunt copleșită de rușine și groază.

Eu și Diana *eram* la poligonul de tragere când a apărut Ursul Alb din pădure, așa cum a descris. Mi-amintesc că m-am gândit că ar trebui să îi fie teamă de împușcăturile noastre, dar, dintr-un motiv sau altul, nu îi era. În timp ce păștea liniștit la marginea poienii, Diana m-a provocat să îl împușc.

— Nu îl va durea. Promit, a spus ea.

— Nu pot, i-am zis. Ursul Alb este prietenul meu.

— Dă-i drumul. Te provoc. Împușcă-l în fund. Va fi distractiv.

Scutur din cap că nu.

— Fă-o. Ce rost are să tragi cu pușca, dacă nu faci decât să tragi la țintă. Dă-i drumul. Împușcă-l.

— Nu o voi face.

Am început să plâng.

— Ești o mare mucoasă. Diana a clătinat din cap dezgustată. Dacă nu îl împuști tu, îl voi împușca eu.

A ridicat pușca.

— Nu! Oprește-te! Te rog! Nu o face! I-am luat pușca și am îndreptat-o spre pământ. Nu îl răni!

S-a uitat la mine complet neimpresionată și a clătinat din cap.

— Să-ți spun ce se va întâmpla, surioară. Cineva îl va împușca pe Ursul Alb astăzi. Fie îl împuști tu în fund, fie îl împușc eu în cap. Depinde de tine.

Plâng mai tare. Sora mea era mai puternică decât mine, mai mare. Mai deșteaptă. Mai rea. M-am gândit la toate momentele când mi-a făcut rău, la toate animalele pe care le-a omorât și le-a

împăiat. Că îl *va* ucide pe Ursul Alb dacă nu îl împușcam eu, nu aveam nicio îndoială.

— Aștept… Și-a ridicat pușca. Zece… nouă… opt… șapte… șase…

S-a uitat prin cătare.

— Okay! Okay! O voi face!

— Cinci… patru… trei…

— Am spus că o voi face! Te rog. Te rog, nu-l omorî.

S-a oprit din numărat. Și-a mijit ochii. S-a uitat la mine, cam cum se uită acum. Intens, cu nebunia care o împunge vizibil în ochi. Știam atunci, așa cum știu acum, că Diana va face orice, *orice,* ca să obțină ce vrea.

Am ridicat pușca. Nu aveam absolut nicio intenție să îl împușc pe Ursul Alb în dos, așa cum decretase ea. Aveam să trag peste capul lui. Îndeajuns de aproape ca să-l sperii, să fugă, înainte ca sora mea să îl poată împușca. Am apăsat pe trăgaci. Glonțul a zburat peste capul Ursului Alb, exact așa cum intenționasem. S-a oprit din păscut și a ridicat ochii spre mine, absolut liniștit, ca și când glonțul ar fi fost o viespe sau o muscă. „Fugi! Pleacă!”, am strigat în mintea mea, când a reînceput să mănânce. Nu puteam înțelege de ce nu o lua la fugă.

— Ai făcut-o dinadins. Vocea Dianei era plină de dispreț. Acum este rândul meu.

— Nu! Nu o face! O voi face bine de data aceasta, promit.

— Vorbe, vorbe, a răspuns Diana, scuturând din cap, ca și când nu credea că o voi face cu adevărat.

— O voi face, am promis și vorbeam serios. Nu voiam să îl împușc pe Ursul Alb. Dar aș face-o ca să îi salvez viața.

— Bineînțeles că o vei face. Dar, ca să ne asigurăm…

Și-a pus pușca pe pământ și a îngenuncheat lângă mine, cuprinzându-mă în brațe, așa cum făcuse Max când mă ajutase să țintesc, și a răsucit

pușca spre Ursul Alb. Ochii mi s-au încețoșat. Mâinile îmi tremurau. Întregul corp îmi tremura.

Diana m-a ținut strâns. Apoi și-a strecurat degetul peste al meu și a apăsat pe trăgaci.

Glonțul meu l-a lovit pe Ursul Alb în piept. S-a ridicat pe picioarele din spate și a mormăit cu putere. Înainte să apuc să procesez ce se întâmplase sau ce s-ar putea să urmeze, sora mea a scos cartușul gol și a încărcat altul. Împreună, am tras din nou.

Ursul Alb a căzut. Nu s-a mai ridicat. Diana mi-a dat drumul și s-a ridicat în picioare. Am lăsat pușca să cadă la pământ și am dat fuga la Ursul Alb. Am îngenuncheat lângă el și l-am cuprins cu brațele pe după gât.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, am șoptit în blana lui.

„Fugi”, mi-a șoptit el înapoi, ceea ce m-a surprins, căci știam că era mort. Am ridicat privirea. Pușca Dianei era îndreptată spre mine.

Mă cutremur, îmi trec mâna prin păr. Nu este dificil să îmi imaginez ce s-a întâmplat apoi. Trebuie să fi fugit în pădure, exact așa cum m-a îndemnat Ursul Alb. Cumva, am supraviețuit în următoarele două săptămâni. Acum înțeleg de ce, când am fost găsită lângă autostradă, nu mă puteam nici mișca, nici vorbi. Am combinat două evenimente traumatice, moartea părinților mei și moartea Ursului Alb și am sfârșit cu viziunea mea. Nu este de mirare că viziunea mea din camera armelor nu a scos la iveală niciun detaliu nou; l-am împușcat pe Ursul Alb în pădure. Apoi, după ce l-am ucis, iubitul meu prieten și-a folosit ultima suflare pentru a mă salva.

— Ai dreptate. L-am ucis.

Doare atât de rău să rostesc cuvintele.

— Bineînțeles că l-ai ucis. Ai vrea să vezi și restul?

Bineînțeles că nu. Dar, orice ar pune la cale – poate că intenționează să mă ademenească departe

de casă, spre un loc în care ar fi mai ușor să curețe mizeria pe care ar face-o după ce m-ar ucide – strategia ei se bazează pe Rachel pe care o cunoștea. Cea care făcea supusă tot ce i se spunea și accepta abuzurile pe care sora sa le revărsa asupra ei, fără să crâcnească. Fetița aceea nu mai există. Se așteaptă să spun nu. Trebuie să spun da.

— Chiar crezi că este o idee bună? spune Charlotte.

De parcă ar fi sincer preocupată de bunăstarea mea.

— Bineînțeles. Rachel trebuie să știe ce a făcut.

Diana aruncă laba Ursului Alb pe pat, ca și când ar fi un gunoi și face semn cu pușca spre ușă.

— După tine.

— Unde mergem?

— Cred că știi.

Și știu. Nu există decât un singur loc în care ar putea fi. O iau înainte, cobor scările din dos, ies pe ușă și traversez curtea, spre atelierul de taxidermie al surorii mele. Uram încăperea aceasta când eram copil. Nu am fost niciodată înăuntru. Nu vreau să intru acum.

Diana trece pe lângă mine și deschide ușa.

Primul lucru care mă izbește este mirosul. Este un iz de chimicale, amestecat cu o duhoare vagă de carne în putrefacție, care îmi amintește de camera capitonată. Următorul este numărul copleșitor de părți de corp. Capete, pene, piei și labe se învălmășesc pe masa ei de lucru, laolaltă cu vopsele, pensule, cleme, pensete, instrumente dentare, foarfeci și cuțite de jupuit. Bețișoare de urechi. Vată. Ace și fir de ață. Un borcan plin cu ochi de sticlă.

Și, în mijlocul încăperii, sub un cearceaf alb, se află ceea ce presupun că este capodopera ei, piesa ei de rezistență, vechiul meu prieten.

Ne înghesuim înăuntru. Diana trage cearceaful cu o înfloritură.

— Ce crezi? Nu este o frumusețe?

— Cred că ar arăta mai bine dacă ar avea toate patru labele.

Râde.

— Nu este mare lucru să le cos la loc. Dar ți-au atras atenția, nu-i așa? Acum, spune-o. Spune că tu l-ai ucis.

Plec capul.

— Eu l-am ucis, îngaim. Îmi accelerez respirația, ca și când aș fi pe cale să fac un atac de panică, îmi fac mâinile să tremure, mă prefac că de-abia mai pot sta în picioare, retrăgându-mă pe furiș spre ușă. O las să creadă că sunt atât de revoltată la vederea cadavrului Ursului Alb, încât nu suport să fiu în încăpere. O las să creadă că sunt neajutorată. Că urmează să sufăr un episod psihotic. Nu știe că am cheile mașinii lui Charlotte.

— Acum, spune-i că îți pare rău.

— Îmi pare rău.

Nu este dificil să o fac să creadă că sunt sinceră, căci sunt – îmi pare rău pentru Ursul Alb, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în parcul de pe marginea șoselei, îmi pare rău pentru părinții mei. Îmi pare rău că am fost complicea Dianei în moartea lor.

Râde și înclină din cap spre Charlotte, făcând semn spre ușă.

Charlotte pășește repede în fața mea.

— Mergi undeva? întreabă Diana.

Îi dă pușca lui Charlotte și mă prinde de brațul drept, răsucindu-mi-l sus, până între omoplați.

Scâncesc.

— Ai avut dreptate, spune Charlotte, clătinând din cap, vădit admirativ, minunându-se de spiritul pătrunzător al Dianei, aparent la fel de mândră de perspicacitatea surorii mele ca orice părinte. A făcut exact cum ai spus că va face.

— Oamenii sunt foarte previzibili, spune Diana, oftând exasperată.

Îmi răsucește brațul mai tare. Vreau să strig din nou. Simt că va pocni.

Exact când sunt sigură că îmi va rupe brațul, îmi dă drumul și mă aruncă la podea. Muniția din buzunarul hainei se împrăștie. O prind de gleznă cu brațul cel neatins și o trag la podea cu mine. Ne încleștăm, ne rostogolim. Mă străduiesc să o înving, dar Diana este mai înaltă decât mine și mai puternică. De asemenea, are două brațe funcționale. Lupta noastră se sfârșește în câteva secunde, cu sora mea stându-mi pe piept și apăsându-și antebrațul pe gâtul meu.

Tușesc. Mă zbat și mă agit. Mă gândesc la fată. Ar trebui să renunț să mă mai zbat. Să las Universul să mă cheme să dau socoteală. Să mor pe podeaua atelierului de taxidermie al surorii mele, la picioarele Ursului Alb este exact ce merit.

— Ține-o de brațe, comandă Diana.

Charlotte sprijină pușca Dianei de tocul ușii și se ghemuiește lângă capul meu. Mă prinde de încheieturi și îmi trage brațele peste cap, exact așa cum am făcut eu cu fata. Diana întinde mâna și pipăie marginea mesei de lucru, apoi se așază din nou pe pieptul meu, cu un cuțit în mână.

Adio", le șoptesc în tăcere lui Trevor, lui Scotty, corbilor și păianjenilor. Vieții.

Diana îmi ridică hainele. Își trece degetele peste cicatricile de pe burta mea și îmi apasă cuțitul pe piele.

•

Când îmi revin, sunt singură. Mă pipăi, simt sânge pe cămașă, mă ridic în capul oaselor și îmi dau cămașa la o parte, să mă uit la abdomen. Tăieturile nu par adânci.

Mă ridic în picioare și merg la masa de lucru să iau o cârpă cu care să șterg sângele și să evaluez vătămarea. Masa de lucru a fost golită. Cuțitele de jupuit ale Dianei au dispărut, laolaltă cu orice altceva aș putea folosi pentru a mă apăra când se întoarce.

În locul lucrurilor este o oglindă. O iau și văd că tăieturile de pe abdomenul meu nu sunt

întâmplătoare, după cum aș fi presupus.
Sunt cuvinte, tăiate în pielea mea răsturnat, ca atunci când mă uit în oglindă să pot citi mesajul final al Dianei clar:

SFÂRȘIT

23.

ATUNCI

Jenny

S- a terminat. Sfârșit. Gata. Nu mai este nimic de spus. Nu a mai rămas nimic de decis. Cu cât Diana este închisă mai repede într-un spital de psihiatrie, cu atât putem mai curând să ne continuăm viețile. Am pierdut ceva prețios în ziua cu petrecerea aniversară a lui Rachel: un optimism legat de viitor pe care nu îl voi mai recăpăta niciodată. Cu toate dificultățile și greutățile pe care eu și Peter le-am îndurat din pricina fiicei noastre, am încercat să nu devin cinică sau aspră. Dar acum văd că optimismul meu a fost greșit. Atât timp cât Diana este liberă să meargă unde vrea și să ucidă când are chef, nimeni nu va fi în siguranță.

Rachel insistă că fata din parcul de pe marginea șoselei era moartă când ea și Diana au găsit-o, indiferent de câte ori întreb. Nu o cred. Cred că mai sunt niște lucruri pe care nu mi le spune, ceea ce îmi frânge inima. Sunt obișnuită cu minciunile Dianei, dar, dacă nu pot avea încredere în ce spune Rachel, atunci sunt pierdută complet. Toată lumea spune că moartea fetei a fost o tragedie îngrozitoare și deplânge faptul că, dacă ar fi fost găsită doar cu câteva minute mai devreme, poate că ar fi putut fi salvată. Cred că singurul lucru care ar fi putut-o salva, ar fi fost să fie găsită de altcineva, nu de fiica mea.

Când Peter trage mașina în fața cabinetului doctorului Merritt și oprește motorul, încep să cadă primii fulgi. În mod normal, cea dintâi zăpadă a anotimpului mă entuziasmează. Astăzi, zăpada care cade pare amenințătoare; un semn al lucrurilor rele ce vor veni. În câteva luni, această stradă va fi de nerecunoscut, cu troiene de zăpadă

mai înalte decât mine, printre care se vor face poteci, ce vor duce la acest cabinet și la alte firme, ca și când ai merge printr-un tunel. Iarna trecută, zăpada a fost atât de mare, încât, să ținem drumul de acces deschis, ne costa o avere, așa că în cele din urmă am renunțat să mai chemăm plugul și ne-am lăsat mașina parcată lângă autostradă, parcurgând cei șase kilometri și jumătate, de la cabană și înapoi, cu snowmobilul. Nu mai este nevoie să o spun, nu am ieșit cine știe ce anul trecut, acesta fiind încă un motiv pentru care vreau să rezolv situația cu Diana. După evenimentele din ultimele câteva săptămâni, nu cred că aș mai putea petrece încă o iarnă troienită cu ea în casă.

Mă uit la Peter. El se uită înapoi, la mine. O pală de vânt răscolește frunzele de pe trotuar, ca și când ne-ar îndemna să o luăm și noi din loc.

— Ești gata? întreb, căci unul dintre noi trebuie să facă pasul.

— Gata.

Își îndreaptă spatele și deschide ușa. Îi fac cu mâna doamnei care deține librăria, când trecem pe lângă fereastră, și îl urmez pe Peter pe lateralul clădirii și urcăm pe scara acoperită, până la etajul al doilea. Am vrut să schimb terapeutul după diagnosticul Dianei, ca să o putem lua de la capăt cu cineva nou, dar populația din Upper Peninsula este foarte mică, iar subsetul de terapeuți capabili și dispuși să o trateze este și mai mic, așa că nu am avut nicio opțiune. Cu toate acestea, nu m-am simțit în largul meu în preajma doctorului Merritt vreme îndelungată. Nu îmi plăcea că, de fiecare dată când o vedea pe Diana sau interacționa cu ea, judeca ce spunea sau făcea prin prisma diagnosticului său.

Acum sunt bucuroasă că am rămas. Nu știu la cine altcineva am fi putut apela pentru ajutor. Cine altcineva ar putea înțelege situația în care ne aflăm și prin ce urmează să trecem. Nu este vina lui că fiica noastră nu poate fi vindecată.

Ne așezăm pe scaunele noastre obișnuite. Camera de așteptare a doctorului Merritt este la fel de confortabilă ca și el, o oază tocită pe la margini, cu lambriuri închise și pereții acoperiți cu rafturi cu cărți, unde pacienții se pot relaxa și se pot simți în siguranță.

În mod normal, mă simt în siguranță. Dar nu pot să nu mă gândesc la Rachel. Charlotte o va duce la Manistique, la Big Spring, ca revanșă pentru ieșirea de ziua ei și a promis că vor fi doar ele două, putând să își îndrepte atenția doar una asupra celeilalte. Cred că vrea să compenseze pentru toate dățile când ne-a dezamăgit. Încă nu sunt pregătită să o iert, dar nu am putut să mă gândesc la niciun alt mod de a mă asigura că Rachel și Diana nu pleacă amândouă, cât lipsim noi. Să o luăm pe Rachel cu noi astăzi era exclus. Mă pricep foarte bine să mă prefac că totul este bine când nu este, dar ideea de a merge la cumpărături cu ea după întâlnirea cu terapeutul și de a lua masa undeva, fără a mă trăda în vreun fel… este epuizant. Nu știu care ar putea fi rezultatul acestei discuții, dar știu că eu și Peter vom avea o mulțime de lucruri de discutat în drum spre casă.

— Cum te descurci? întreabă el.

— Sunt bine, răspund, deși știm că niciunul dintre noi nu va fi nici pe departe okay, până când vizita de astăzi nu se va încheia. Posibil ca nici atunci.

Ușa spre biroul interior al doctorului Merritt se deschide.

— Este timpul, spun eu, fără vreun preambul, după ce toată lumea se instalează pe locurile obișnuite, căci nu are rost să abordăm subiectul pe ocolite. Diana trebuie să fie internată.

Dacă doctorul Merritt este surprins de declarația mea, se descurcă de minune să o ascundă.

— Și sunteți de acord? îl întreabă pe Peter.

— Da, răspunde Peter cu fermitate.

Sunt recunoscătoare pentru convingerea lui, chiar dacă i-a luat ceva timp să ajungă în punctul ăsta. După ce am găsit-o pe Rachel în cușcă și i-am spus ce plănuia Diana, Peter a crezut că mă lăsam purtată pe aripile fanteziei. Dar moartea fetei în parcul de pe marginea drumului a schimbat toate acestea. Sunt puțin dezamăgită că nu a putut să vadă că siguranța fiicei noastre era în pericol, până când i s-a întâmplat ceva altei fete, dar sunt dispusă să trec peste, ca să ne atingem obiectivul. Timp de douăzeci de ani, Diana ne-a condus familia. Acum este timpul ca noi să preluăm controlul.

— Pot să întreb de ce? Vocea doctorului Merritt este pe atât de atent neutră și non-acuzatoare pe cât te-ai aștepta de la un profesionist în domeniul sănătății mintale. S-a întâmplat ceva?

— Cred… credem, adaug eu, întinzând mâna după mâna lui Peter, ca să arăt că suntem complet de acord. Tragem aer în piept. Eu și Peter credem că Diana a rănit pe cineva. Rău.

Îi povestesc despre incidentul din parcul de pe marginea drumului și că bănuiesc că Diana a fost implicată, fiindcă acum două săptămâni, a încercat să o ucidă pe sora ei.

Doctorul Merritt se apleacă, cu coatele pe masă și își împreunează degetele sub bărbie. Când îi descriu cum am găsit-o pe Rachel în cușca din pădure, cuțitele de jupuire ale Dianei și oala cu apă clocotită, pare șocat. Îmi vine să îi arunc lui Peter o privire de genul „Ți-am spus eu”, dar nu o fac.

— Rachel știe ce plănuia Diana să îi facă?

— Crede în continuare că jucau un joc. Nici Diana nu vrea să recunoască nimic. Spune că puneau în scenă o poveste și că oala cu apă fiartă și cuțitele făceau parte din recuzită. Cred că a ucis-o pe fata din parcul de pe marginea drumului, fiindcă i-am dejucat planul de a o ucide pe sora ei. Nu din răzbunare, ci ca substitut, ca soluție alternativă.

Diana nu simte răzbunare, ură, gelozie sau orice alte emoții care ar motiva în mod normal pe cineva să ucidă. Crima ei nu a fost o crimă din pasiune, ci pentru că îi era la îndemână, ceea ce face ca fapta ei să fie și mai gravă.

Îi spun doctorului Merritt totul. Despre momentele când știu că Diana a rănit pe cineva și cele în care doar am bănuit că a făcut-o. Îi povestesc cum am prins-o pe Diana disecând animale când avea unsprezece ani și cum asta a condus la învățarea taxidermiei. Îi spun motivul pentru care ne-am mutat la cabană și despre băiețașul care a murit în piscina din curtea noastră din spate. Îi spun lucruri pe care nu i le-am spus niciodată lui Peter. Cum Diana m-a împins de pe stâncă, pentru că a vrut să îl omoare pe fiul nostru nenăscut, cum, înainte să mă uit pe fereastra casei noastre din Ann Arbor și să îl văd pe băiețel pe fundul piscinei, am văzut că hainele Dianei erau ude.

— Nu am știut că te-a împins, spune Peter. Vocea îi este sugrumată. Nu știam că tu crezi că l-a înecat pe băiatul acela în piscina noastră. De ce nu mi-ai spus?

Dar ce spune, de fapt, este, desigur „De ce nu ai avut încredere în mine?” Aș vrea să am un răspuns. De ce, într-adevăr? Pentru că am crezut că știam mai bine decât el? Că dragostea mea maternă mă lega de fiica noastră mai puternic? Că eu o înțelegeam, iar el nu? Niciunul dintre motivele pe care le pot invoca nu par să fie justificate. În timp ce enumăr toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut Diana, văd că, protejând-o, am făcut o greșeală teribilă.

— Nu cred că l-a înecat, spun, ocolindu-i întrebarea, nu în mod deliberat, în orice caz. Cred că a căzut în piscină și Diana nu a știut ce să facă. Poate chiar a încercat să îl scoată afară și așa i s-au udat hainele.

Mă surprind și mă opresc. Nu pot să cred că încă îi găsesc scuze. Obiceiurile vechi își spun cuvântul.

— Sau poate că l-a împins pe băiat în apă, spune Peter cu amărăciune.

Mă privește țintă, de parcă aș fi o străină, apoi trage aer adânc în piept și se întoarce spre doctorul Merritt.

— Așadar, ce facem în continuare? Cum o internăm pe Diana?

— Legat de asta, spune doctorul Merritt încet și îmi stă inima în loc. Am petrecut îndeajuns timp cu el ca să știu că va fi o problemă.

— Trebuie să fiu sincer. Înțeleg ce spuneți și sunt de acord că trebuie să se facă ceva, dar adevărul este că ar fi fost mult mai ușor să o internați pe Diana dacă ați fi făcut acest pas înainte să devină majoră. Legea le dă părinților o mare autoritate asupra copiilor minori, inclusiv asupra internării într-un centru de reabilitare sau într-un spital de boli mintale. Dar, odată ajuns la majorat, legile cântăresc semnificativ în favoarea individului. Dacă vă gândiți la starea domeniului psihiatric în trecut, puteți înțelege de ce lucrurile au fost împinse atât de mult în direcția opusă. Cu o sută de ani în urmă, Peter te-ar fi putut băga într-un spital de nebuni fără niciun motiv și nu ai fi putut să te împotrivești.

Nu pot să cred. Am așteptat prea mult. Oportunitatea de a o interna pe Diana s-a dus, înainte ca noi să fim pregătiți să facem acest pas.

— Nu putem face nimic?

— Nu spun că nu puteți face nimic. Vreau doar să fiți conștienți de provocări.

— Care sunt?

— Legea oferă două justificări pentru a lua drepturile cuiva, ceea ce veți face dacă o internați pe Diana fără voia ei. Prima este să protejeze cetățenii, cum ar fi când poliția impune restricții, în caz de tulburări sociale. A doua este când cineva

ia drepturile cuiva pentru a proteja individul respectiv, împiedicându-l să-și facă rău. Este important să înțelegem că justificarea din urmă *nu* se aplică în cazul în care cineva *ar putea* face rău altcuiva, care este temerea voastră. Prerogativele *parens patriae* se aplică doar în cazul în care persoana în pericol nu se poate apăra, ca atunci când statul ia copiii de la părinții lor abuzivi. Este de asemenea folosit de membrii familiei pentru a exercita controlul legal asupra adulților cu dizabilități de dezvoltare, pentru a aduna o rudă schizofrenică de pe străzi, pentru a lua în grijă un părinte vârstnic sau soțul ori soția care suferă de Alzheimer.

— Așadar, dacă am putea demonstra că Diana este un pericol pentru ea însăși, am putea-o interna? întrebă Peter.

— Asta ar ajuta. Dar, din nefericire, în cazul Dianei, tot nu este atât de simplu. Pentru a invoca *parens patriae,* intenția este să se ofere grijă și tratament, ceea ce nu este valid în cazul Dianei, căci nu există vindecare pentru psihopatie, și nici tratament. Totul se reduce la confruntarea puterilor statului cu libertatea individuală a individului, iar de obicei judecătorii favorizează individul. Am fost implicat într-un caz în care serviciile sociale au vrut să interneze o femeie psihotică, bolnavă psihic, fără adăpost, fiindcă își mânca propriile fecale. American Civil Liberties Union a adus un expert pentru a depune mărturie că femeia nu era un pericol pentru ea însăși, căci faptul că își mânca propriile fecale nu avea să o omoare. Au câștigat.

— Este o nebunie.

— Nu vă contrazic. Dar dacă ați fi în locul acelei femei fără adăpost, ați putea avea altă părere.

— Deci suntem legați de mâini.

— Când vine vorba despre internarea Dianei, da. Dar mai există o altă abordare. Dacă credeți cu adevărat că a avut ceva de-a face cu moartea fetei

și cu cea a băiețașului, puteți merge la poliție. Să spuneți ce bănuiți și să îi lăsați să investigheze. Dacă Diana este găsită nevinovată, vă veți găsi liniștea. Dacă este vinovată, atunci legea va face ce trebuie, îndepărtând un individ periculos din societate.

Nu știu ce să cred. Eu și Peter am avut nevoie de săptămâni întregi până să ne punem de acord că Diana trebuie internată într-un spital de boli mintale. Să o dăm pe mâna poliției, ca suspectă în săvârșirea unei crime, nu ne-a trecut niciodată prin minte. Nu pot suporta gândul ca fiica noastră să meargă la închisoare din pricina noastră. În același timp, nu mai suport să mă gândesc că va face rău altcuiva din nou.

Doctorul Merritt se uită la ceas. Gestul este subtil, dar mesajul ajunge la noi. Ne-a dat tot ce poate. Așteaptă și alții. Alții, cu probleme care au nevoie de competența și îndrumarea sa, deși mă îndoiesc serios că vreunul dintre oamenii din sala sa de așteptare se confruntă cu o problemă atât de dificilă ca a noastră.

Ne ridicăm, ne strângem mâna, promitem să îl anunțăm ce decidem și coborâm. Încă ninge. S-a așternut o zăpadă de-o jumătate de palmă cât timp mașina noastră a rămas parcată.

— Vrei să mergem să mâncăm ceva sau ar trebui să încercăm să o luăm înaintea vremii și să pornim direct spre casă? întreabă Peter, după ce îndepărtează zăpada de pe mașină și urcăm.

— Haide să mergem acasă.

Nu vreau să mă uit la alții ducându-și viața normală și obișnuită, în timp ce noi încercăm să decidem dacă ar trebui să ne dăm fiica pe mâinile poliției pentru crimă sau nu.

Pentru că aici vom ajunge. Știu asta cu creierul, căci inima mea nu este încă pregătită să o recunoască. Nu sunt singură în lupta mea. Părinților psihopaților le vine adesea greu să recunoască faptul că odraslele lor sunt periculoase.

Neagă, minimizează, resping, scuză. Chiar dacă sunt conștienți intuitiv de latura sinistră a copilului lor, își spun că nu este așa, căci doresc sau au nevoie ca lucrurile să stea așa.

Dar m-am săturat să găsesc scuze. Nu sunt părintele acela. Nu mai sunt.

Când trecem de intrarea de la Marquette Branch Prison, pe latura sudică a orașului, vântul care bate dinspre lac viscolește fulgii. Majoritatea locuitorilor nici măcar nu se gândesc la închisoare când trec pe aici. Până astăzi, nici eu nu am făcut-o. Încerc să mi-o imaginez pe fiica mea înăuntru. Diana îndrăgește pădurea, îndrăgește să fie în aer liber. Imposibil să mi-o închipui trăind între pereții unei celule de închisoare. O văd ajungând din ce în ce mai frustrată și mai plictisită și devenind violentă când plictiseala va da în clocot, luptându-se împotriva întemnițării și încălcând regulă după regulă, negând posibilitatea de a se elibera vreodată și alung gândul. În schimb, mă gândesc la ziua în care s-a născut. Ce zi fericită și plină de speranțe! Plină de bucurie și posibilități. Dacă aș fi știut acum ce știu acum, aș fi făcut ceva diferit? Cu siguranță, răspunsul trebuie să fie da.

Dar nu am știut. Nu aveam cum. Tot ce poate face un părinte este să ia cele mai bune decizii pe care le poate lua, utilizând ce știe la momentul respectiv. Aplicând principiul acela de acum înainte, este clar care trebuie să fie decizia noastră. Nu mai avem ce face pentru fiica noastră.

Acesta este cu adevărat sfârșitul.

24.

ACUM

Rachel

Sfârșit. Două cuvinte. Șase litere. Mustind de sânge și încărcate de semnificație. Diana a văzut mereu viața ca pe un experiment continuu, întrebarea centrală nefiind *de* ce-ul omului de știință, dornic să înțeleagă, ci mult mai prozaicul *ce?*, născut dintr-o simplă curiozitate. Ce se va întâmpla dacă pun perna aceasta pe fața surorii mele mai mici? Ce-ar fi să tai leagănul nostru din sfoară aproape de tot, apoi să o fac pe sora mea să se dea pe el? Ce se va întâmpla dacă o pun pe sora mea în portbagajul mașinii lui Max, când ne furișăm la Cobblestone Bar să ascultăm muzică? Va supraviețui drumului sau va sucomba, sufocată cu monoxid de carbon? Ce-ar fi să îi arăt un ciorchine de oțetar otrăvitor și să îi spun că este oțetar obișnuit? În ochii Dianei, singurul motiv pentru care exist este ca să vadă cât de tare se poate apropia de a mă omorî.

Iar acum experimentul ei a ajuns la sfârșit.

Folosesc o cârpă să îmi șterg sângele de pe abdomen și o las, alături de oglindă, pe masa de lucru. Tăieturile pe care mi le-a făcut Diana nu sunt decât niște zgârieturi. Abia a crestat pielea. Lipsa hranei și a somnului poate, combinată cu stresul de a-l vedea pe Ursul Alb împăiat și expus ca piesa centrală din atelierul ei, realizarea absolută a unui taxidermist care până atunci nu împăiase decât mamifere mici și păsări. Mă doare inima din pricina revelației că l-am împușcat, chiar dacă am fost forțată să o fac și cel care a apăsat trăgaciul a fost degetul Dianei. Am suferit atât de mult din pricina surorii mele! Părinții mei trebuie să fi știut că era ceva grav în neregulă cu fiica lor

mai mare. Ar fi trebuit să se asigure mai bine că mă protejează. Înțeleg că mulți părinți nu sunt dispuși să se ocupe de un copil problemă și ajung să îi nege și să îi minimizeze comportamentul negativ, ajungând să fie atât de subjugați de carisma periculoasă a copilului, încât îl favorizează, în detrimentul fraților mai puțin interesanți și carismatici. Dar să înțeleg de ce părinții mei nu mi-au purtat de grijă nu face ca lucrurile să fie în regulă. Ar fi trebuit să vadă ce se întâmpla, ar fi trebuit să ia măsuri pentru a o opri. Nu ar fi trebuit să se ajungă la asta niciodată. Părinții mei au pierdut totul în fața Dianei. Acum sunt și eu pe cale să pierd totul.

Mai rău, i-am ușurat sarcina. Diana are patru mii de acri în care să ascundă cadavrul cuiva, despre care se poate susține că nu a ajuns niciodată aici. Chiar dacă terapeuții mei au presupus că eu merg acasă, nu le-am spus unde merg. Lumea nu are de unde să știe dacă nu cumva am făcut autostopul, părăsind statul și pierzându-mi urma. Chiar dacă cineva l-a văzut pe Trevor luându-mă cu mașina, nu vor ști neapărat cine este, pentru a-l putea găsi, întrebându-l ce s-a ales de mine. Mă întristează să mă gândesc că viața mea a avut un impact atât de mărunt, încât Trevor și Scotty sunt singurii doi oameni de pe pământ cărora le-ar putea fi dor de mine.

Mă uit la Ursul Alb care se înalță deasupra mea, într-o postură intimidantă, pe care nu ar fi adoptat-o niciodată față de mine când era în viață. Este greu de crezut că abia ieri am luat-o după un șir de urme, sperând că s-ar putea să îl văd.

— Îmi pare rău, rostesc cu voce tare.

„Te iert”, răspunde Ursul Alb.

Mi se frânge inima să îl aud spunând asta. Chiar dacă Ursul Alb m-a iertat, eu nu mă voi ierta niciodată.

„Fugi”, spune el.

Același cuvânt care m-a făcut să fug în pădure în copilărie. Aș face-o, dacă aș putea. Poate că nu realizează că suntem încuiați într-o încăpere fără ferestre. Sau că Diana a luat toate instrumentele posibile, pe care le-aș putea folosi să mă eliberez.

— Să fug unde? Cum?

„Sus”.

Ridic privirea. Direct deasupra capului Ursului Alb se află un grătar pătrat, de metal. În spatele acestuia, se învârte un ventilator masiv de tavan. Dau fuga la ușă și găsesc întrerupătorul care închide ventilatorul, apoi mă întorc la bancul de lucru și mă uit în spatele lui și sub el, după ceva ce aș putea folosi pentru a desface grătarul – o șurubelniță sau un ciocan ar fi ideal –, orice i-ar fi putut scăpa Dianei.

Apoi îmi amintesc de cheile mașinii lui Charlotte. L-am văzut cândva pe tata folosind o cheie pentru a deschide o cutie de vopsea. Nu sunt complet sigură cum le pot folosi, dar aceste chei sunt tot ce am.

Trag un scaun de lemn lângă Ursul Alb și urc de pe el pe umerii lui, încălecându-l și ținându-mă de capul lui, în vreme ce caut printre cheile de pe inelul lui Charlotte una care nu arată precum o cheie de SUV, în caz că se rupe.

„Încet”, avertizează Ursul Alb, deși nu este nevoie. Strecor cheia între marginea grătarului și tavan și o mișc înainte și înapoi. Grătarul nu se clintește. Plouă cu praf alb, iar tencuiala de pe tavan se sfărâmă și îmi dau seama că am noroc; tavanul este făcut dintr-o singură placă de rigips subțire. Aș putea probabil să o sparg cu piciorul, dacă mi-aș putea pune piciorul în poziția potrivită.

Tai în rigipsul care înconjoară fiecare dintre șuruburile ce prind grătarul de tavan, până când grătarul se desprinde.

„Încet”, avertizează Ursul Alb din nou.

Dau drumul grătarului peste maldărul de zdrențe de pe bancul de lucru al Dianei, în caz că Charlotte

s-a postat în fața ușii și stă de pază, și împing ventilatorul într-o parte. Mă prind de marginile deschizăturii, urc pe capul Ursului Alb, mă trag în sus și mă târăsc spre locul în care se termină rigipsul și mă uit peste margine.

Charlotte nu se vede. Până acum este bine, dar ce să fac în continuare? Mă ghemuiesc pe o grindă lată, la șase metri deasupra podelei. Nu pot să-mi dau drumul de aici, căci nu pot risca să aterizez rău și să îmi luxez glezna. Singura cale de a scăpa este o fereastră cu oblon, de la capătul îndepărtat al hambarului.

Mă ridic în picioare și înaintez cu grijă de-a lungul grinzii, ca un acrobat pe sfoară, până când ajung la o mică platformă, sub fereastră. Nu este lată, poate patruzeci și cinci, cincizeci de centimetri, dar va trebui să mă descurc. Mă ghemuiesc pe platformă și mă uit printre fantele oblonului. Acest capăt al hambarului este săpat parțial în dealul pe care sunt îngropați părinții mei. Aș avea de făcut un salt de cel mult trei metri. Ușor – dacă pot ieși pe fereastră.

Astfel că trag de lamelele oblonului, până găsesc una care pare să cedeze. Dacă aș putea să o lovesc cu putere, sunt sigură că ar ceda dintr-o singură lovitură cu piciorul. Dar mica platformă pe care stau în picioare este prea îngustă ca să mă așez, ca să nu mai zic să lovesc cu piciorul în lamela aceasta.

O scutur din nou. Se mișcă, clar. Trebuie să existe o cale de a o sparge. La un moment dat, Diana sau Charlotte vor veni să vadă ce fac. S-ar putea să nu intre în atelier, când vor vedea că ușa este încă închisă cu lacătul, dar nu pot conta pe asta. *Trebuie* să fug. Acum, cât sora mea încă mai crede că sunt prizonieră.

Mă ridic în picioare și mă întorc cu spatele la fereastră și încerc să nu mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă aș cădea. Întind mâna în spate și mă prind cu amândouă mâinile de lamela de deasupra

celei care se mișcă și lovesc cu piciorul înapoi, orbește. La a treia lovitură, lemnul zboară. Mă strecor prin deschizătură, atârn în vârful degetelor și îmi dau drumul.

Picioarele îmi ating pământul cu mai multă forță decât mă așteptam. Mă prăbușesc la pământ, zbătându-mă frenetic și rostogolindu-mă pe pantă. Sar în picioare, mă scutur de praf și alerg după colțul hambarului ca să verific curtea laterală.

Se trântește o portieră de mașină. Mă trag înapoi. Aud voci. Una dintre voci este de bărbat.

Trevor.

S-a întors, așa cum a promis, dar momentul ales nu putea fi mai rău. Le va intervieva pe Diana și pe Charlotte. Habar nu va avea că vorbește cu o ucigașă. Mai rău, Trevor nu va accepta povestea pe care o vor îndruga Diana și Charlotte pentru a explica de ce nu poate vorbi cu mine. Este reporter. Va începe să facă săpături, să caute, să interogheze, iar când va pune întrebarea greșită, va fi mort.

— Intră, o aud pe Diana spunând. Charlotte, mergi, te rog, să vezi dacă o poți găsi pe Rachel să îi spui că a venit prietenul ei? spunea că merge să viziteze vechiul turn de observație al mamei, adaugă ea pentru Trevor. Biata de ea. Nu sunt sigură că a fost o idee bună să se întoarcă. Este dărâmată rău.

Dacă Charlotte face ce îi spune Diana, va trece exact pe lângă mine. Mă retrag spre fundul hambarului. Dar nu pot sta aici. Cumva, trebuie să îl ademenesc pe Trevor să se îndepărteze.

Un corb aterizează pe o creangă de deasupra mea.

— Sunt încă aici? întreb eu. Sunt în siguranță dacă ies?

Corbul bate din aripi și se îndepărtează. Înțeleg că da. Mă furișez ocolind prin pădure și mă întorc înapoi la cabană, până când pot vedea în bucătărie. Trevor și Diana stau la masă. Charlotte nu s-a

întors, probabil pentru a menține iluzia că mă caută. Trevor pare relaxat. Nu știu ce îi spune Diana, dar este clar că o crede. Diana este maestră în manipulare. Uneori, când mergeam la Marquette, își alegea drept țintă un străin, cum ar fi un lucrător de la fast-food care ne lua comanda sau un funcționar și îmi șoptea ce plănuia să îl determine să spună sau să facă. Ulterior, după ce aceștia făceau exact cum prezisese ea, îmi explica în ce fel reușise. Vreau cu disperare să îi spun lui Trevor să nu aibă încredere în ea și să îl avertizez că este prizonierul ei, chiar dacă nu o știe. Dar, atât timp cât sunt împreună, nu pot face nimic.

Mă strecor printre copaci și mă ascund lângă drumul de acces. Când pleacă Trevor – *trebuie* să îl lase să plece – va trece cu mașina pe lângă mine. Când o va face, voi fi gata. Să mă ascund și să aștept este mult mai pasiv decât mi-ar plăcea, dar pur și simplu nu am cum să îi atrag atenția. Dacă mă arăt, Diana mă va ucide, iar apoi îl va ucide și pe el. Sau poate îl va omorî pe el întâi, pentru a mă chinui. Tot ce pot face este să sper că Trevor se ține de povestea de acoperire pe care am născocit-o împreună, că nu vorbesc decât despre cabană, despre cât de frumoasă este și cum a fost construită și că nu se întreabă în mod repetat, cu voce tare, cât voi lipsi și de ce nu mă întorc. Slabă speranță, dat fiind că nu îl văd plecând fără să stea de vorbă cu mine mai întâi, dar nu pot suporta să mă gândesc la alternativă. Dacă i se întâmplă ceva, iar Scotty rămâne singur pe lume, nu mă voi ierta niciodată. Presupunând că voi mai fi în viață.

Când soarele apune și se aprind luminile în cabană, temperatura scade. Încerc să nu mă gândesc la nenumăratele haine de iarnă, căciuli și mănuși din debara. Îmi frec brațele pentru a mi le încălzi și mă strecor înapoi în cabană, căci, acum, că s-a întunecat afară, nu mă pot vedea, și mă uit pe ferestre. Trevor și Diana stau pe scaunele părinților mei, în fața focului. Charlotte a tras și ea

un scaun și li s-a alăturat. Toată lumea pare relaxată. Dacă Trevor bănuiește că ceva este în neregulă, nu o arată. „Ieși afară, ieși afară”, repet iar și iar în minte, până când, în cele din urmă, se ridică în picioare. Mă retrag în umbră, în timp ce Trevor se îndreaptă spre jeepul său. Îmi duduie inima – nejustificat, îmi dau seamă, căci ideea că Diana s-ar putea să nu îl lase să plece vreodată a fost ridicolă. Nu-i așa?

Dar Trevor nu deschide portiera de pe partea șoferului. În schimb, se duce în spatele jeepului, la portbagaj și scoate un rucsac – „bagajul lui de urgență”, mi-a spus pe drum de la spital, pe care îl ține pregătit cu strictul necesar și un schimb de haine, în caz că va avea nevoie când călătorește pe firul unei povești – și intră în casă.

Îmi vine să plâng. Va rămâne peste noapte aici. Ar fi trebuit să știu că nu va pleca fără mine. Bunătatea și prietenia îi vor aduce moartea. Nu știu ce a spus de a convins-o pe Diana să îl lase să stea. Tot ce știu este că, cu fiecare minut care trece, pericolul crește. Dacă nu pleacă acum – astă-seară – nu va mai scăpa viu. Scotty va pierde singura persoană căreia îi pasă cu adevărat de el și va fi vina mea. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Nu o voi lăsa.

Mă pregătesc de așteptare. Este periculos de frig. Nu mă pot așeza, fiindcă răceala pământului mă va îngheța mai tare decât aerul, așa că mă învârt în cerc, până când se sting luminile. Judecând după mărimea și poziția lunii, presupun că este ora opt. S-ar putea ca Diana să iasă să meargă la atelierul de taxidermie, pentru a vedea ce fac, înainte de a se duce la culcare, dar pun pariu că nu o va face. Să mă chinuie, lăsându-mă singură peste noapte, fără mâncare și apă și fără a avea unde merge la baie, este exact genul de lucru pe care l-ar face.

Mă duc la jeepul lui Trevor și deschid încet portiera din spate, căutând în portbagaj după o

pătură. Toată lumea din Upper Peninsula poartă cu sine rezerve pentru situații de urgență în timpul iernii, în caz că se strică mașina sau se împotmolește într-un troian. Din fericire, Trevor nu face excepție. Într-un colț al portbagajului găsesc o pătură de lână minunată. O iau și fac ochii mari. Sub pătură se află o pușcă.

25.

ATUNCI

Jenny

Când intrăm pe calea noastră de acces și trecem de poarta de siguranță, zăpada s-a oprit. Dacă nu ar fi acumularea de gheață adunată în fantele ștergătoarelor, nimeni dintre cei care și-au petrecut dimineața la cabană nu ar ghici că, exact în momentul acesta, în Marquette viscolește. Marquette este așezat pe malul sudic al Lake Superior și, din pricina efectului lacului asupra zăpezilor, are dubioasa onoare de a ocupa locul al treilea în topul orașelor în care ninge cel mai mult, din partea continentală a Statelor Unite. Vara trecută, orașul a fost de-a dreptul îngropat sub un strat de zăpadă care a ajuns la uluitoarea înălțime de peste cinci metri, bătând toate recordurile. M-28, la est de oraș, a fost închis de patru ori, din cauza viscolelor, iar acum este singura cale pe care se poate intra și ieși din oraș din direcția aceea. Localnicii sunt obișnuiți cu zăpada – schiatul, mersul cu rachetele de zăpadă, pescuitul la copcă și deplasarea cu snowmobilul sunt toate activități de iarnă populare, la fel ca alte sporturi în aer liber mai creative, cum ar fi mersul cu bicicleta cu cauciucuri groase și golful pe gheață, dar iarna trecută a fost grea chiar și pentru ei. Mașinile au fost îngropate, școlile și afacerile închise, acoperișurile s-au prăbușit, iar troienele din campusul Northern Michigan University au ajuns la ferestrele de la etajul trei. Bunicul lui Peter obișnuia să spună că trebuia să fii un gen aparte de om ca să locuiești în Upper Peninsula tot anul și sunt de acord.

Dar, deși ziua s-a luminat, dispoziția mea, nu. Discuția cu doctorul Merritt a fost revelatoare, ca

să mă exprim eufemistic. Eu și Peter nu am luat încă la o decizie, dar știm amândoi care trebuie să fie decizia. Fiica noastră a ucis de două ori, fără a fi pedepsită. Nu o putem lăsa să ucidă din nou.

Ca și când ideea mea ar trebui consolidată, când ne apropiem de poligonul de tragere, se aude un foc de armă. Max trage de unul singur, presupun, căci Charlotte este plecată cu Rachel, toată ziua. Chiar se va supăra că l-a ratat. Una dintre dificultățile pe care le întâmpini când trăiești fără telefon este că nu poți să îți faci planuri. Charlotte ne-a mărturisit recent că ea și Max au discutat să se căsătorească. Era o vreme când m-aș fi împotrivit și încă cred că ar putea găsi pe cineva mult mai bun, dar cine sunt eu ca să spun ce ar trebui să facă sau nu sora mea? Nu am fost tocmai un exemplu de înțelepciune când vine vorba despre a ști ce este mai bun pentru familia mea. În orice caz, după ce va pleca Diana, nu va mai exista niciun motiv ca ea să rămână.

— Se pare că Max este la poligonul de tragere, remarcă Peter. Te deranjează dacă merg și eu?

Mă deranjează. Urăsc poligonul, urăsc puștile, urăsc când se trage cu pușca sau se ucide. Numai când mă gândesc că soțul meu ține o armă în mână mi se întoarce stomacul pe dos. Dar, dacă să tragă în cutii de conserve îl va ajuta să mai atenueze din tensiunea de dimineață, sunt dispusă să fac această concesie. Cât despre mine, nu vreau nimic mai mult decât să mă strecor în pat, să mă îngrop sub așternuturi și să fac ziua aceasta să dispară. În același timp, ideea de a fi în aceeași casă cu Diana mă umple de groază.

— Vin cu tine, adaug eu, când Peter ridică din sprâncene.

Când oprește și parchează, un alt foc spintecă aerul, urmat imediat de încă trei.

— Trage, nu se încurcă, spune el. Mă întreb ce fel de pușcă folosește Max.

Habar n-am și nu mi-ar putea păsa mai puțin. Dar, când ne îndreptăm spre poligonul de tragere, motivul pentru care am auzit focuri multiple devine clar: Max nu este singur. Mai sunt trei persoane cu el. Patru oameni cu puști în mână, cu soarele în spate. Pare că poligonul de tragere a fost invadat de o armată.

Peter își mijește ochii.

— Este Charlotte cu Diana, spune el după moment, ceea ce nu are sens, căci Charlotte a dus-o pe Rachel la Manistique, iar Diana nu are voie să calce la poligonul de tragere. Iar aceea este *Rachel?*

— Rachel este cu ei?

Nu știu ce este șocant: că fiica mea de unsprezece ani, care iubește animalele, a fost forțată să învețe să tragă cu pușca sau că fiica mea psihopată, de douăzeci de ani, pe care sunt pe cale să o dau pe mâna poliției, ca suspectă de crimă, stă lângă ea, ținând o pușcă în mână.

O luăm la fugă.

— Mamă? Tată? Ce faceți aici? spune Diana, când ne vede. Credeam că veți fi în Marquette toată ziua.

— Evident.

Pentru o clipă, sunt atât de uluită, încât nu știu ce să spun.

Apoi știu. Mă răsucesc spre Charlotte.

— Cum ai putut? Cum *ai putut* să îmi aduci fetele aici? Cum ai putut să le lași *să tragă cu pușca?*

— Este okay, intervine Max. Fetele știu tot ce trebuie să știe despre măsurile de siguranță când vine vorba de arme. Iar Rachel trage foarte bine. E talentată, nu glumă.

Nu-mi vine să cred că Max face complimente. Pe lângă că este șarlatan și mincinos, mai e și idiot? Când mă gândesc de câte ori am închis ochii în ceea ce îl privește, de dragul lui Charlotte, îmi

dau seama că nu am tolerat doar comportamentul fiicei mele.

— Cum *ai putut*? o mustru din nou pe sora mea. *Știi* ce părere avem eu și Peter despre arme.

Ea scutură din cap.

— Bineînțeles că știu. De ce crezi că aducem fetele aici doar când sunteți plecați? Și de ce v-ați întors atât de repede?

— Nu da vina pe mine. Știai. *Știai* că nu aș fi de acord niciodată, însă ai făcut-o oricum.

— Nu facem decât să tragem la țintă. Nu este ca și cum le-am învăța să vâneze. Dar, chiar dacă am face-o, o mulțime de tineri știu să tragă cu pușca. Ești prea protectoare. Trebuie să le dai șansa să facă greșeli. Copiii au nevoie de spațiu pentru a respira, ca să crească.

— Spune femeia care nu a avut niciodată copii.

— Nu este corect. Nu trebuie să le dau naștere ca să știu cum să-i cresc. Nu pricepi, dar pretinzi că *le* înțelegi.

— Nu este deloc același lucru și o știi.

Mă opresc, pentru că simt că îmi ies din fire și nu vreau să îmi pierd controlul în fața fetelor mele. Rachel pare de-a dreptul îngrozită. Cât despre Diana, ca întotdeauna, este imposibil să știi ce gândește.

Max zâmbește ironic. Nu știu dacă din cauză că îi face plăcere să ne vadă pe mine și pe Charlotte sărind una la gâtul alteia ca doi boxeri sau dacă mustăcește că este agitat. Nu contează. E suficient că o face.

— Cât despre tine, ia-ți catrafusele – totul – puștile, muniția – și să nu te mai întorci.

— Mă concediezi?

Mai degrabă îl arunc pe ușă afară.

— Nu poți face asta! exclamă Charlotte. Nu te voi lăsa.

De parcă m-ar putea opri.

— Nu o voi mai spune încă o dată. Max – fă-ți bagajele și ia-o din loc. Diana, Rachel, lăsați-vă

puștile aici, și urcați în mașină. Cât despre tine… Mă întorc spre Charlotte și mă opresc. Trag aer adânc în piept, mă gândesc la impactul de durată pe care l-ar avea ce urma să îi spun, mai exact să plece odată cu iubitul ei bun de nimic și să nu se mai întoarcă vreodată, și mă abțin. Poți să faci ce vrei.

Charlotte se uită la mine țintă pentru un moment îndelungat și se întoarce cu spatele. Îmi vine să plâng. Dacă ne-ar fi respectat regulile, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. A uneltit și a făcut în mod deliberat un lucru pe care noi l-am interzis, învățându-le pe fiicele mele să nu ni se supună, *punând o pușcă în mâinile unei psihopate și învățând-o cum să tragă cu ea.* Aș râde dacă toată tărășenia nu ar fi atât de îngrozitoare. Mi-am adus familia aici ca să o protejez. Acum, sora mea a făcut opusul.

Conducem spre cabană în tăcere. Peter oprește și parchează, iar eu mă întorc spre fete, pe bancheta din spate.

— Direct în camerele voastre, amândouă. Stați acolo până vă vom spune că puteți ieși. Eu și tatăl vostru trebuie să vorbim.

Diana își deschide portiera și se îndreaptă în direcția atelierului ei de taxidermie. Apoi, amintindu-și evident că atelierul este încuiat cu lacătul, o ia către atelierul de pictură din hambar.

— Las-o să plece, spune Peter. Rachel? Ți-e foame?

Scutură din cap și aleargă spre pădure. Pentru un moment, sunt uluită de nesupunerea ei.

— Rachel! strigă Peter, pornind după ea.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de ea. Se duce la turnul de observație, sunt sigură.

În timp ce mă grăbesc după ea pe cărare, treptat, îmi regăsesc echilibrul. Nu o învinovățesc pe Rachel pentru că a fugit în pădure. Tot acolo mă refugiez și eu. Urăsc că a trebuit să audă și să vadă toate lucrurile acelea.

Însă, pe de altă parte, nu este complet inocentă. Este îndeajuns de mare să deosebească binele de rău. Când Max, Charlotte sau Diana au sugerat să vină cu ei la poligonul de tragere, ar fi putut refuza. Mă oripilează să mă gândesc că fiica mea a fost atât de coruptă de adulții din viața ei încât nu numai că a învățat să tragă cu pușca, ci, după spusele lui Max, este chiar bună la asta.

Când ajung aproape de poiană, o aud pe Rachel vorbind. Pare că poartă o conversație. Foarte probabil, vorbește despre necazurile ei cu o furnică sau o muscă. Rachel are o imaginație uimitoare. Unii copii inventează un prieten imaginar care să le țină companie, dar Rachel are o pădure plină de viețuitoare pe care le cunoaște și le îndrăgește. Zăbovesc între copaci. Nu o voi întrerupe decât dacă are nevoie de mine; vreau doar să mă asigur că este în siguranță.

Apoi văd cu cine – sau, mai degrabă, cu *ce* – se conversează Rachel și îmi stă inima în loc. Nu vorbește singură sau cu vreo insectă ori un vreun animal imaginar, așa cum am presupus. Vorbește cu Ursul Alb.

Nu-mi vine să cred. Ursul Alb este un mascul adult de unsprezece ani, puternic, cu dinți și gheare precum pumnalele. Blana lui albă scânteiază și se vălurește în lumina soarelui. Vreau să o strig, să îi spun să plece, să înceteze ce face, înainte de a fi rănită. Este un animal sălbatic. Chiar dacă a mai interacționat cu Ursul Alb, nu există nicio garanție că o va putea face din nou în siguranță.

Și totuși, până și eu pot vedea că pare să aibă un fel de putere asupra lui. Există câțiva oameni, rari, care au o legătură specială cu animalele sălbatice, fiind capabili să interacționeze cu ele într-o măsură extraordinară, și, evident, acest lucru este valabil și în cazul lui Rachel. Îmi țin respirația când se lasă jos și bate cu mâna în pământul de lângă ea. Când Ursul Alb se așază la comanda ei, sunt uluită de fiica mea. Totodată sunt îngrozită pentru ea. Ursul

Alb se înalță imens deasupra ei. Ar putea-o ucide sau mutila, la fel de ușor pe cât poate distruge un mușuroi de termite, însă stă liniștit lângă ea, fermecat de murmurul și mângâierile ei, de parcă ar fi o pisică sau un câine. Scena pare desprinsă dintr-o poveste. Îmi țin respirația, ca să nu spulber vraja. Fie că abilitatea extraordinară a lui Rachel de a vorbi cu animalele este ceva cu care s-a născut, fie că este urmare a modului unic în care a fost crescută, este limpede, fiica mea are ceva magic. Mai devreme, când am văzut-o ținând pușca în mână, știam că nu a fost niciodată în firea ei să vrea să tragă cu ea. O învinovățesc pe Charlotte. Sora mea nu are nicio idee cât de fragilă este familia noastră, de cât efort este nevoie pentru a păstra aparențele. Îmi dau seama că nu i-am spus niciodată despre diagnosticul Dianei. Dar este atât de topită după fiica mea acum, încât mă îndoiesc că m-ar crede dacă aș face-o. Oricum ar fi, nu contează. Charlotte este otrava care îmi roade familia pe dinăuntru.

Rămân aproape, până când Ursul Alb se îndepărtează, iar Rachel o ia spre casă, apoi o urmez de la distanță. Pentru că realizez acum că adevăratul pericol nu este Ursul Alb. Nu este nici măcar sora ei. Este sora mea.

26.

ACUM

Rachel

Pușca lui Trevor este aceeași marcă și model ca a mea.
Străbunicul meu obișnuia să spună că Remington-ul este „cea mai îndrăgită pușcă de vânătoare din America” și îmi place la nebunie cea pe care o văd acum. Mă strecor peste bancheta din spate, în portbagaj, ca să caut muniție. Scotocesc peste tot, într-o sacoșă de pânză, în care se dovedește a fi o undiță, sub și în toate pungile de hârtie, în toate cutiile de scule, în toate cotloanele și ungherele, dar nu găsesc nimic. Ce fel de vânător poartă după el o pușcă, dar fără gloanțe? Într-adevăr, nu este sezon de vânătoare pentru niciun animal în perioada aceasta a anului, dar un glonț rătăcit sau două, înfipte în marginile covorașului de pe dușumea, ar fi fost plăcut. Îmi verific buzunarul gecii, sperând să găsesc vreunul rătăcit, prins în vreun colț, dar buzunarul este gol. Cu toate acestea, mă simt bine cu o pușcă în mână. Diana și Charlotte nu vor ști că nu este încărcată.

Traversez veranda în vârful picioarelor, deschid ușa și mă strecor prin camera cea mare, urc pe scara principală, apoi mă furișez pe holul de la etaj, ținându-mă cât pot de aproape de pereți, unde podelele scârțâie mai puțin. Nu cred că Diana l-ar pune pe Trevor în dormitorul meu din copilărie și nu cred că l-ar pune nici în camera cu veranda pentru dormit, dat fiind că labele Ursului Alb sunt încă pe patul meu, presupun, ceea ce înseamnă că rămân șase dormitoare din care să aleagă.

„Patul meu”. Remington-ul meu este sub el. Mă strecor în cameră să schimb pușca inutilă a lui Trevor cu a mea, dar Remington-ul meu a dispărut.

La fel și valiza și sacul meu marinăresc, ursulețul de pluș și labele Ursului Alb. Diana a îndepărtat orice urmă a trecerii mele pe aici – sora mea obține ce dorește, nu voi părăsi niciodată proprietatea vie.

Înaintez pe hol, oprindu-mă în fața ușii fiecărui dormitor și ascult să aud o respirație sau arcurile patului care scârțâie. Dar, în cele din urmă, nu sunetul îmi spune unde se află Trevor, ci mirosul de lână udă. Sper ca într-o zi să îi pot spune că s-ar putea ca picioarele ude să îi fi salvat viața.

Merg în vârful degetelor până la pat și îi pun mâna pe gură.

— Șșș, șoptesc, când deschide ochii brusc. Eu sunt. Nu vorbi. Trebuie să plecăm. Acum. Ești okay cu asta?

Face ochii mari, se uită prin cameră, apoi îi ridică spre mine și se relaxează.

Încuviințează din cap. Îmi retrag mâna.

— Iisuse, Rachel, m-ai speriat, răspunde el, tot în șoaptă. Sora ta a zis că ai plecat la vechiul turn de observație al mamei tale, dar, cum nu te-ai întors, a recunoscut că ai avut o cădere nervoasă și că te-a închis în atelierul ei ca să nu îți faci rău. Nu am putut să plec până nu mă convingeam că ești bine, așa că am convins-o să mă lase să rămân peste noapte aici. Ce se întâmplă?

Trevor nu a vrut să plece fără mine. A vrut să rămână pentru a se asigura că sunt bine.

S-a pus în pericol pentru mine.

— Îți explic totul mai târziu. În clipa asta, trebuie să plecăm de aici. ia-ți lucrurile și haide să mergem. Și nu face niciun zgomot.

Mă uit cum pe chipul lui se derulează o varietate de emoții: incertitudine, îndoială, uluire. Înțeleg. O persoană țicnită, pe care tocmai a adus-o de la spitalul de nebuni, a cărei soră susține că a avut o cădere nervoasă, s-a strecurat în camera lui, cu o pușcă în mână, așteptându-se să meargă cu el, fără să pună întrebări. Nu sunt sigură ce aș face dacă situația noastră ar fi inversată.

Pe hol, cineva tușește.

— Te rog, șoptesc. Pușca este a ta. Nu este încărcată. Am găsit-o în jeepul tău. Dar trebuie să ne grăbim. Este important. Trebuie să ai încredere în mine.

— Okay, spune el în cele din urmă. Dă așternuturile deoparte și se ridică în capul oaselor. Am încredere în tine.

Coboară din pat, își pune pantofii și geaca, apoi își ia rucsacul și mă urmează pe hol. Trecem de dormitorul Charlottei, coborâm pe scările principale și traversăm camera cea mare. În spatele meu, se aude un bufnet.

— Îmi pare rău, șoptește Trevor.

— Este atât de întuneric aici.

— Cine este? Cine-i acolo? strigă Charlotte din capătul scărilor.

— Eu sunt, răspunde Trevor, înainte să îl pot opri. Nu am putut dormi. Ieșeam afară la o țigară. M-am lovit cu piciorul de ceva.

Trevor nu fumează, dar Charlotte nu știe asta.

— Stai aici. Aprind lumina.

— Nu e nevoie, spune el repede. Voi fi bine.

Calcă apăsat până la ușa de la ieșire și o deschide cu zgomot. Îl urmez în tăcere, din umbră, și dau fuga afară, înainte ca Trevor să închidă ușa la fel de sonor. Dăm fuga la jeep.

— Nu porni motorul, șuier eu, când deschide portiera șoferului și își aruncă rucsacul pe bancheta din spate. Nu până nu ne mai pot auzi.

Pune jeepul pe liber, iar eu deschid portiera din dreapta, mă prind de ea și împing. Este mai greu decât mi-am imaginat, mai ales când ajungem la o ușoară ridicătură, iar jeepul se oprește. Nu ne-am îndepărtat deloc cât am vrea de cabană, dar sărim înăuntru oricum. Mă răsucesc pe scaun, în timp ce Trevor iese de pe alee și o ia spre drumul de acces.

— Vezi ceva? întreabă el

— Nimic. Mulțumesc, adaug, pe când cabana se îndepărtează. Pentru că m-ai crezut și pentru că ai

încredere în mine.

El zâmbește larg.

— Ei bine, când apare o femeie frumoasă în dormitorul meu în toiul nopții, cu o pușcă în mână, mă gândesc că cel mai inteligent lucru pe care îl pot face este să fac ce zice.

Clipesc. Trevor tocmai a spus că sunt frumoasă?

— Așadar, ești pregătită să îmi spui ce se întâmplă?

— Diana vrea să mă omoare. Urăsc să o spun atât de direct, dar nu am cum să o formulez mai delicat. Posibil pe amândoi, acum, că știe că mă ajuți.

Mă gândesc din nou la pericolul la care îl expun, la faptul că, dacă s-ar întâmpla ceva, totul ar fi din vina mea.

— Vrea să te omoare? De ce? Ce i-ai făcut? Nu se leagă.

— Știu. Îmi pare rău. Te asigur că se leagă, dar, mai întâi, chiar trebuie să plecăm de aici.

Mai este un kilometru și jumătate până la poarta de securitate și încă aproape cinci până la autostradă. Până la libertate.

Doar că, atunci când ajungem la poartă, nu se clintește. În mod normal, s-ar deschide automat când ne apropiem.

— Stai aici, îi spun lui Trevor, când deschid portiera ca să văd dacă pot acționa poarta manual.

— Vă pot ajuta? spune o voce subțire la interfon, când ne apropiem.

O voce care îi aparține unei persoane care nu are nicio intenție să ne ajute; care nu face absolut nimic pentru nimeni, decât dacă are ea vreun beneficiu din asta.

Diana.

27.

ATUNCI

Jenny

Eu și Peter nu am vorbit aproape deloc, de la incidentul din poligonul de tragere. Nu pentru că ne vine să sărim unul la gâtul celuilalt – dimpotrivă, suntem mai uniți decât am fost vreodată –, ci pentru că nu mai este nimic de spus. Pentru prima oară, de mult timp, suntem complet de acord: de îndată ce Diana va ieși din peisaj, Charlotte trebuie să plece. Nu există niciun motiv ca sora mea să continue să rămână. Treaba ei, cu care a dat greș lamentabil, se va încheia. Ne-am concentrat asupra Dianei și a nevoilor ei de mult prea multă vreme. Rachel nu are decât unsprezece ani. Trebuie să ne descotorosim de influențele dăunătoare din viața ei, ca să putem crea o atmosferă în care să poată înflori. Nu este prea târziu ca să recuperăm timpul pierdut. Presupunând că statul ne va lăsa să o păstrăm.

Mi se frânge inima la gândul că a ajutat-o pe Diana să o ucidă pe fata din parcul de lângă marginea drumului. Emily Walker avea doisprezece ani, spunea necrologul ei. O elevă foarte bună, care iubea caii și să joace baschet. Nu avea frați. I-au supraviețuit părinții și o serie de bunici, mătuși, unchi și veri. Ucisă de mâinile fiicelor mele — amândouă, căci Rachel a spus în cele din urmă adevărul. Mărturisirea ei a fost pentru mine de două ori mai greu de ascultat, știind că repercusiunile predării Dianei pentru crimă se vor răsfrânge și asupra lui Rachel. Trebuie să cred că autoritățile vor realiza că a fost forțată să ajute și că este prea mică pentru a înțelege pe deplin ce făcea, că Diana este de vină, iar Rachel nu va fi acuzată. Nu le pot pierde pe

amândouă. Între timp, nu pot să nu mă gândesc la băiatul familiei Yang. William ar fi avut paisprezece ani acum, gata să intre la liceu sau, dacă s-ar fi dovedit la fel de dotat ca părinții săi, poate că ar fi intrat deja. Cât despre ce s-ar fi ales de el după aceea, nu avem cum să știm. Este înghețat în timp, un băiețaș de trei ani pentru totdeauna, promisiunea vieții lui înăbușită de mâna fiicei mele. El și părinții săi merită să li se facă dreptate. Să o dăm pe Diana pe mâna legii și să lăsăm sistemul judiciar să îi decidă soarta este singura cale de a îndrepta totul. Între timp, nu pot să nu mă gândesc că, dacă Diana ar fi fost trasă la răspundere pentru prima moarte, poate că nu ar fi existat a doua.

Apoi, mai este băiatul nostru. Fiul nostru nenăscut, care nu a respirat niciodată. În timp ce stăteam întinsă pe spate pe stânci și zăpadă, așteptând ca Peter să se întoarcă după mine, pe drum înapoi, spre cabană, iar apoi pe bancheta din spate a SUV-ului, în vreme ce Peter gonea spre spitalul din Marquette; pe parcursul analizelor, radiografiilor, consultațiilor cu specialiști, cât am zburat cu elicopterul la spitalul de pe lângă University of Michigan din Ann Arbor, căci piciorul meu a fost atât de grav zdrobit încât doctorii din Marquette habar n-aveau de unde să înceapă, am știut că fiul nostru se stinsese. Să dai naștere unui copil care a murit deja este pe atât de groaznic pe cât pare. Eu și Peter l-am văzut înainte să îl ia. Era perfect și foarte mic, cu toate membrele la locul lor, avea câte degete trebuie, niște unghii minuscule și gene delicate. Nu avea pielea albastră, cum m-aș fi așteptat, ci mai degrabă translucidă, luminescentă, un copil selenar, de pe altă lume, un copil al stelelor.

William Yang. Emily Walker. Băiatul nostru încă nenumit. Trei morți. Toate legate de Diana. Sub o asemenea povară, nu este de mirare că eu și Peter suntem de-a dreptul vlăguiți.

Spălăm vase în bucătărie, când Diana aleargă în curtea din lateral.

— Mamă! Tată! Veniți repede! strigă ea.

Îmi stă inima în loc. O fracțiune de secundă, mă gândesc că a mai ucis pe cineva. Deschid fereastra larg.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Ursul Alb este mort!

— Ce? Cum?

Las buretele de vase în chiuvetă și dau fuga afară.

— Grăbiți-vă! spune Diana, fugind să îmi iasă în întâmpinare pe verandă. Mă prinde de mână. Trebuie să veniți! Rachel l-a împușcat!

— Rachel la împușcat pe Ursul Alb? De ce ar face asta? Nu are sens.

— Veniți odată.

Charlotte coboară în grabă pe scări și iese în fugă pe ușa bucătăriei să ni se alăture.

— Ce se întâmplă? Am auzit strigăte.

— Rachel l-a împușcat pe Ursul Alb, spune Diana din nou.

— Este bine? întreabă Peter.

— Nu știu! Veniți odată! spune Diana.

Pornim în fugă. Nu-mi pot imagina cum s-ar fi putut întâmpla asta, de ce și-ar împușca Rachel ursul preferat, cum de a pus mâna pe o pușcă, dat fiind că l-am expediat pe Max de aici acum mai bine de o săptămână și a luat puștile cu el. Cu doar câteva zile în urmă, Rachel și Ursul Alb se jucau, de parcă ar fi fost animalul ei de companie. Nu se poate ca ea să îi fi făcut rău. Diana minte.

Este un subterfugiu. În ce scop, nu am nici cea mai mică idee. Nu pot să nu observ că emoția pe care o afișează seamănă mai degrabă cu entuziasmul decât cu grija.

Dar când ajungem la poligonul de tragere, văd cumplitul adevăr. Ursul Alb zace la pământ, un maldăr neclintit de carne și blană. Mi se încleștează gâtlejul. Ursul meu, unul la un milion,

ar fi trebuit să trăiască cel puțin încă doisprezece ani, să aibă pui, poate chiar unul alb. Acum nu va mai fi niciunul.

— Vedeți? spune Diana, cu vechiul ei amestec de detașare și entuziasm. V-am spus. Rachel l-a ucis.

— Dar de ce ar face-o? Și unde este?

— A apucat-o în direcția aceea.

Diana arată spre pădure.

O iau la goană către copaci. Diana trebuie să îl fi împușcat pe Ursul Alb și încearcă să dea vina pe sora ei. Este singura explicație care are sens. Rachel a văzut-o făcând-o și a fugit.

În spatele meu, îi aud pe Charlotte și pe Peter certându-se.

— Este vina ta, spune el. Dacă tu și Max nu ați fi insistat să amenajați un poligon de tragere, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Nu da vina pe mine, ripostează sora mea. Și ție îți place să tragi cu pușca.

Îi las în pace. Nu-mi pasă decât de Rachel. Mi se frânge inima pentru ea. Moartea nu este ceva nou pentru Rachel – natura este pe-atât de sângeroasă pe cât se spune, iar animalele devorează și sunt devorate tot timpul – dar conexiunea profundă pe care o avea cu ursul acesta pune moartea sa la cu totul alt nivel. Dacă Rachel a făcut asta, va fi dărâmată. Știu cum te simți când îți asumi responsabilitatea pentru moartea altcuiva. Iar devastarea pe care am simțit-o la moartea băiatului familiei Yang nu se compară cu felul în care m-aș fi simțit dacă ar fi fost cel mai bun prieten al meu. Bineînțeles că a fugit în pădure să se ascundă. Pădurea este singurul loc în care se simte în siguranță.

În spatele meu, se aude un foc de armă. Mă răsucesc.

Peter zace la pământ. Diana și Charlotte stau deasupra lui. Amândouă au puști în mâini.

Clipesc. Pentru un moment, sunt prea uluită ca să mă mișc. Nu știu care dintre ele l-a împușcat pe soțul meu. Tot ce știu că gaura imensă din pieptul lui îmi spune clar că este mort.

Țip. Alerg la Peter, cad la pământ, îl iau în brațe și îl legăn ca și când ar fi un copil. Ca și când ar fi încă în viață. Ridic privirea, nevenindu-mi să cred, spre sora și fiica mea, șocată și îngrozită.

— De ce? De ce ați făcut asta? *De ce*?

— Voiai să o alungi pe Diana, spune Charlotte. Nu puteam să te las să faci asta. Acesta este căminul nostru.

O cuprinde pe fiica mea pe după umeri și se uită la ea cu un amestec de mândrie, dragoste, afecțiune și încă ceva. „Posesivitate" este singurul cuvânt care îmi vine în minte pentru a descrie ce văd. Ca și când fiica mea i-ar aparține.

— Nu ai iubit-o niciodată pe Diana, continuă ea. Mereu ai favorizat-o pe Rachel.

Rachel. Mă ridic în picioare.

— Ce ați făcut cu ea? Unde este?

— Vezi? îi spune Charlotte Dianei. Ți-am spus că nu îi pasă decât de sora ta.

Diana ridică din umeri, ca și când toată această discuție despre dragoste și afecțiune ar irita-o.

— Ajunge.

Ridică pușca.

Cad în genunchi la picioarele ei. Țeava este la câțiva centimetri de pieptul meu.

— Diana. Scumpo. Nu. Nu face asta.

— Voiai să mă trimiți de acasă, spune ea. Mi-a spus Rachel. V-a auzit pe tine și pe tata vorbind.

— Rachel… Nu, nu. Nu este adevărat. Adică, da, eu și tatăl tău am discutat despre asta ca o posibilitate – după ce a murit fata aceea în parcul de pe marginea drumului. Dar știm că nu ai avut nimic de-a face cu asta. Este casa ta. Promit că nimeni nu te va trimite de aici.

Îmi concentrez toată atenția asupra Dianei, încercând să nu mă uit în spate, la soțul meu.

— Te iubesc, spun.

Trebuie să mă creadă. Dacă mă ucide, Rachel va fi orfană. Dacă nu cumva Diana plănuiește să o ucidă și pe ea – înghit cu greu.

— Minte, spune Charlotte. Dă-i drumul. Împușc-o. Câte o crimă fiecare. Așa ne-am înțeles. Fă-o.

Mi se încleștează gâtlejul. *Charlotte* mi-a ucis soțul. Nu Diana. Sora și fiica mea au încheiat o înțelegere diavolească, iar acum fiica mea mă va ucide.

Diana ridică pușca și se uită prin cătare.

— Îmi pare rău, spun. Îmi pare rău că ai crezut că nu te iubesc, întotdeauna te-am iubit. Te iubesc și acum.

Revărs tot ce simt în ultimele cuvinte, probabil, știind că aceste cuvinte sunt adevărate.

Timpul încetinește. Rămânem cum suntem, un echilibru fragil.

Iar fiica mea apasă pe trăgaci.

28.

ACUM

Rachel

— Rachel? strigă vocea Dianei.

— Ar trebui să răspundem? întreabă Trevor.

Scutur din cap și arăt spre camerele de securitate de deasupra porții. Nu vreau să îi dau satisfacția de a ne vedea panicându-ne. Mă simt ca unul dintre cărăbușii pe care sora mea mă făcea să îi prind, ca să îi poată prinde cu acul într-o cutie de pantofi, uitându-se cum se zbat.

— Ne poate vedea? rostește Trevor fără glas, încuviințez din cap.

— Ne poate și auzi, șoptesc. Familia mea are o înclinație spre exagerare. Trebuie să ieșim din raza ei.

Trevor își ia geanta de poștaș de pe bancheta din spate și și-o aruncă peste umăr. Eu nu iau nimic, pentru că nu am nimic de luat.

Ideea că las totul în urmă este ciudat de eliberatoare.

Camera de securitate se uită în jos spre noi, ca ochiul lui

Dumnezeu. Dar camerele sunt fixe. După ce ieșim din raza ei.

Diana nu va avea habar încotro ne îndreptăm. Las camerele să mă vadă conducându-l pe Trevor de lângă poartă către sud, apoi tai un arc larg prin pădure, traversez spre partea de nord a drumului și mă întorc către stânci. Las-o pe Diana să creadă că ne afundăm în una dintre cele mai dense zone ale proprietății noastre, sperând să folosim copacii drept acoperire. Am un plan mai bun.

— Unde mergem? întreabă Trevor.

— La lac. Nu ne putem cățăra peste poartă – nu cu toată sârma aceea. Iar stâncile dintre zona

aceasta și șosea sunt prea abrupte. Singurul mod de a ieși de pe proprietate este să le ocolim. Există o porțiune de gard, care dă în lac, unde se termină stâncile, pe după care va trebui să înotăm, dar odată ce facem asta, suntem liberi.

— Așteaptă. Apa aceea a fost abia de curând acoperită cu gheață. S-ar putea să mai fie încă. Îți dai seama că pare o mare nebunie?

— Îmi dau. Te rog. Trebuie să ai încredere în mine.

Aș vrea să îi ofer mai mult. Creierul lui de reporter este probabil doldora de întrebări. Dar pur și simplu nu este timp. De asemenea, nu spun nimic despre lucrurile pe care le vom avea de înfruntat după ce ocolim gardul înot. Sunt aproape cinci kilometri până la autostradă. Să mergi prin pădure, în haine ude leoarcă, la o temperatură ce abia depășește zero grade, sperând că nu vom muri de hipotermie înainte să ajungem acolo nu inspiră tocmai încredere. Ca să nu mai spunem că ultima oară când am mers prin pădure, m-am pierdut. Este un plan groaznic, dar chiar nu avem altă opțiune.

— Bine. Dar după ce se va termina asta, îmi vei rămâne datoare cu vârf și îndesat.

Nu îl contrazic. Dacă aș fi avut vreo bănuială cu privire la pericolul peste care voi da, nu aș fi venit niciodată acasă, ca să nu mai spunem să-l implic pe Trevor. În același timp, mă simt de parcă aceasta este ultima mea șansă de a îndrepta lucrurile. Să îl salvez pe Trevor din situația în care l-am băgat nu va echilibra talerele justiției, dar va ajuta.

Pornim. Înaintăm cu greu. Baza stâncii este plină de bolovani, pădurea care se oprește în stânci întunecată, încâlcită și udă. Cel puțin condițiile dificile vor acționa în favoarea noastră. Diana are treizeci și cinci de ani, Charlotte este trecută bine de șaizeci, așa că eu și Trevor avem tinerețea de partea noastră. Înainte să ne găsească Diana – *dacă*

ne găsește –, va trebui să se zbată pentru acest privilegiu.

— Cum rezişti? întreb eu.

Trevor este mai în formă decât mine, așa că ce întreb, de fapt, nu este cum se simte fizic, cât mintal. Sunt sigură că atunci când a venit la cabană să le intervieveze pe mătușa și pe sora mea, nu a anticipat că va încheia ziua fugind pentru a-și salva viața. Dar când vine vorba de tărie mintală, eu am avantaj. Am fost închisă, supusă terapiei cu electroșocuri, am petrecut săptămâni în carceră, au pus furtunul cu apă rece pe mine, laolaltă cu o grămadă de alte umilințe. Am fost forțată să fac hipnoterapie, am fost privată de somn, sedată. Chiar dacă nu sunt egala lui fizic, sunt foarte sigură că îl înving când vine vorba de anduranță.

— Sunt bine. Nu vorbi. Mergi înainte.

Iar apoi, pe când înaintăm greoi prin întuneric, în necunoscut, se întâmplă un lucru curios: amintirile despre cum am supraviețuit în acele două săptămâni pierdute încep să se întoarcă. Mă văd alergând prin pădure, știind că mă urmărea ceva, dar neștiind ce era și unde să mă duc. Îmi amintesc că am găsit un loc cald și întunecat în care să mă adăpostesc, ca în visul meu recent, în care mă simțeam în siguranță. Terapeuții mei m-au hipnotizat cândva, pentru a încerca să mă ajute să îmi recapăt amintirile acelor săptămâni pierdute. Cred că ar fi trebuit să aranjeze o reconstituire. Căci, cu o claritate care este aproape înspăimântătoare, îmi amintesc, deodată, *totul.*

Îmi amintesc că, după ce Diana m-a forțat să îl omor pe Ursul Alb, am fugit, așa cum mi-a spus el să fac, ascunzându-mă și înaintând în zigzag prin pădure, ca o căprioară speriată, până am ajuns la o stâncă înaltă, asemănătoarea cu cea pe lângă care mergem acum, îmi amintesc că am vrut să urc pe ea, dar nu am putut. Apoi am văzut o mică deschizătură pe la jumătatea grohotișului, un bârlog de urs, același pe care mama îmi spusese că

îl văzuse împreună cu sora mea, când l-au zărit întâia oară pe Ursul Alb. M-am grăbit să urc până la el, hohotind în timp ce urcam, căci știam că Ursul Alb nu va fi în bârlog când ajungeam acolo, fiindcă îl omorâsem.

Doar că bârlogul nu era gol. Îl ocupase alt urs, așa cum fac urșii uneori. Ursul dormea. M-am târât înăuntru, m-am cuibărit lângă el și am plâns.

Următoarele zile sunt mai puțin clare. Mi-amintesc că a nins, dar ursul mi-a ținut cald. Din când în când, ursul se mișca, deschidea un ochi somnoros spre mine și îl închidea din nou. Mi-amintesc că am mâncat zăpadă în loc de apă. Știam că dacă fac asta, temperatura corpului îmi va scădea, căci părinții mă învățaseră multe abilități de supraviețuire, dar contam pe căldura tovarășului meu pentru a o face să crească din nou. Îmi era foarte foame. În cea mai mare parte a timpului, am dormit.

Apoi, într-o zi, un corb a strigat: „cra-cra-cra, cra-cra-cra, cra-cra-cra”. Am deschis ochii. Corbul a strigat din nou. „Pe aici”, mi-a zis, în cuvinte pe care, cumva, le înțelegeam. „Nu poți să stai aici. Îți voi arăta unde să mergi”.

M-am furișat spre deschizătură. Afară, era foarte soare. Zăpada se dusese, iar ziua era însorită și caldă.

„Urmează-mă”, a spus corbul, așa că am făcut-o. Am alunecat pe panta stâncoasă și am urmat corbul, până am ajuns la drumul de acces. Am luat-o înapoi spre cabană, dar corbul a zburat în direcția cealaltă, așa că m-am dus după el și m-am strecurat pe poarta de securitate și l-am urmat spre autostradă. Mi se pare imposibil de înțeles acum, cum un copil atât de slăbit de foame și traumatizat a putut să meargă acei cinci kilometri lungi, dar, evident, am făcut-o, căci raportul poliției spune că un conducător auto care trecea pe acolo m-a găsit întinsă lângă șosea, deși nu-mi amintesc.

„Totul va ieși la iveală” a spus corbul care m-a salutat. Același corb care m-a ajutat în copilărie? Așa mi-ar plăcea să cred. Mă uit peste umăr la Trevor și zâmbesc larg. Abia aștept să-i spun că mi-au revenit amintirile. Va avea o poveste fantastică. Presupunând că vom trăi să o spunem.

— Ce? De ce zâmbești?

— Îți voi spune mai târziu.

Apoi soarele dimineții se ițește deasupra stâncii și îmi dau seama că avem o nouă problemă.

— Mai repede, îl îndemn.

Pădurea este scăldată acum în lumina soarelui. Este începutul primăverii, iar copacii sunt desfrunziți. Chiar dacă nu aș purta o cămașă roșie în carouri pe sub geacă, mișcările noastre ar fi ușor de reperat. Mă uit peste umăr. Mergem de aproape o jumătate de oră și încă nici urmă de Diana. Însă nu pot să nu am sentimentul că am făcut o greșeală. Mă simt de parcă am înainta într-o capcană. Sora mea nu s-a lăsat niciodată dusă de nas ușor. Ne-a lăsat să înaintăm până aici pentru că știe ceva ce eu nu știu. Poate că a deschis poarta, a ieșit cu mașina pe ea și așteaptă să apărem pe partea cealaltă. Poate că a pus-o pe Charlotte la capătul gardului cu o pușcă. Poate că plănuiește să tragă în noi în timp ce înotăm. Dacă este așa, încă o dată, îi voi fi ușurat mult prea mult sarcina de a scăpa de cadavrele noastre.

În ciuda presimțirilor mele, mergem înainte, căci ce altceva am putea face?

Un corb strigă din înalturi, deasupra capului nostru. Încearcă să îmi atragă atenția? Corbii au o vedere excelentă. Este posibil ca acesta să o vadă pe sora mea. Să vrea să ne ajute să scăpăm. Un corb m-a salvat cândva; poate că mă va salva și de data aceasta.

— Unde este? întreb.

Lasă-l pe Trevor să creadă că gândesc cu voce tare.

Corbul scoate strigătul său de alarmă și zboară către drumul de acces.

— Grăbește-te, spun eu. Vine.

Nu îi spun de unde știu.

Fugim. Pământul devine moale și umed. Urăsc că lăsăm un șir de urme atât de evident. Singurul lucru pe care îl putem face este să ne păstrăm avansul față de ea – unde pușca pe care o poartă, fără îndoială, cu ea nu ajunge.

Apoi văd o urmă de urs în noroi, unul mare, o singură amprentă a unui picior din spate, mult mai mare decât a unui om. Ursii noștri nu sunt natural agresivi, dar acesta tocmai s-a trezit din somnul de iarnă. Va fi flămând. Morocănos și imprevizibil. De parcă nu ar ajunge că suntem în pericol din pricina surorii mele. Dacă drumul ni se întretaie cu al ursului, nu se știe ce va face. Ursul se îndreaptă spre lac. Singurul mod de a-l evita este să o apucăm în direcția opusă față de cea în care se îndreaptă el, înapoi, spre bârlogul lui.

Înapoi spre bârlogul lui.

Bineînțeles. Mișcarea este cea care te trădează. Când ești urmărit prin pădure, cea mai bună opțiune este să te lași la pământ. Până acum, n-aveam nicio idee unde ne puteam ascunde. Acum am.

— Oprește-te. Așteaptă. Schimbare de plan.

Arăt spre urme și îi explic la ce mă gândesc.

Trevor face ochii mari.

— Vrei să ne ascundem în bârlogul unui urs?

— Doar până trece pericolul. Va fi în regulă. Ursul merge la lac să bea apă și să se hrănească. Nu se va întoarce ore întregi, dacă se întoarce.

Vreau să adaug că să mă ascund în bârlogul unui urs a mai funcționat pentru mine, dar nu este timp pentru asta acum. Dacă este să ajungem la bârlogul ursului înainte ca Diana să ne prindă din urmă, trebuie să ne grăbim. Îmi dau seama că, pentru Trevor, evadarea noastră pare, fără îndoială, haotică. Mai întâi, îi spun că putem să plecăm cu

mașina, apoi că trebuie să mergem de-a lungul bazei stâncii și să înotăm înspre capătul gardului, iar acum îl conduc înapoi la cabană, cu promisiunea de a ne refugia în bârlogul unui urs. Chiar și pentru mine, planul pare nebunesc. Sau poate că adevărata nebunie este că sunt atât de sigură că va funcționa.

— Ești serioasă, zice Trevor.

Încuviințez din cap.

— Va funcționa. Promit.

Promisiune pe care sper că voi fi capabilă să o țin.

29.

— Ești sigură că este drumul cel bun? întreabă Trevor douăzeci de minute mai târziu, în timp ce lipăim printr-o altă zonă mlăștinoasă care ne suge bocancii, ca nisipul mișcător.

— Mai vezi poteca?

— Asta e.

Nu îi spun că am pierdut urma ursului cu ceva vreme în urmă.

Dar nu sunt îngrijorată. Încă de când ne-am îndepărtat de lac, corbul zboară la o mică distanță în față, aterizând pe o creangă joasă și așteptând să îl prindem din urmă, apoi luându-și zborul din nou, la fel cum a făcut cu două zile în urmă, când m-am pierdut. Oricine altcineva ar putea crede că este o coincidență că a apărut corbul atunci când a apărut, că zboară prin pădure fără vreun scop sau interes anume și că acțiunile lui nu au nimic de-a face cu Trevor și cu mine. Dar eu știu că nu este așa.

Mă îngrijorează de asemenea întrebarea dacă bârlogul va fi îndeajuns de mare pentru amândoi – grijă pe care a exprimat-o și Trevor. Când urșii își sapă bârlogul, îl fac pe măsura lor, ceea ce are sens, dacă stai să te gândești, căci de ce te-ai ascunde peste iarnă într-o gaură mai mare decât tine, care nu ar face decât să îți răpească prețioasa căldură a corpului? Judecând după mărimea amprentei labei acestui urs, nu încape îndoială că vom încăpea. Singura întrebare este ce fel de bârlog va fi acesta. După ce urșii ajung la vârsta adultă, după cum este cazul, cu siguranță, și cu ursul nostru, se întorc la același bârlog an de an, dacă nu cumva ajunge acolo alt urs înainte. Unii își sapă bârlogul în stâncă, precum cel în care s-a născut Ursul Alb. Altele sunt săpate sub rădăcinile unor copaci. Uneori, urșii folosesc o peșteră mică drept bârlog sau sapă în versantul unui deal

nisipos. Dacă nu au încotro, hibernează peste iarnă într-o mică adâncitură, la suprafață. Evident, sper să fie ceva cald și uscat.

„Cra-cra-cra, cra-cra-cra”, strigă corbul, aterizând pe încă o creangă. Doar că, de data aceasta, când îl ajungem din urmă, stă nemișcat.

Ridic mâna anunțând oprirea și mă întorc încet în cerc, uitându-mă după pământ întors sau o grămadă de crengi unde nu ar trebui să fie și găsesc bârlogul sub un morman de crengi, lângă rădăcinile expuse ale unui pin alb. Le trag deoparte.

— Am ajuns. Casă, dulce casă.

— Cum…

Scutur din cap și mă târăsc înăuntru. Nu am de gând să îi spun lui Trevor cum am găsit-o.

Se strecoară după mine. Locul este strâmt. Totodată, bârlogul este mult mai aproape de drumul de acces decât mi-ar fi plăcut și, de fapt, de aici pot vedea clar o porțiune a drumului. Dar trebuie să cred că știe corbul ce face; că acesta este singurul loc din pădure în care vom fi în siguranță.

— Și dacă se întoarce ursul? întreabă Trevor, după ce am tras crengile la care ajungem, în fața noastră, ca să camuflăm intrarea.

— Nu se va întoarce. Tocmai a ieșit din hibernare. Este flămând ca… ei bine, știi tu. Nu se va întoarce până nu mănâncă, dacă se întoarce și atunci.

Urșii nu sunt nici pe departe atât de previzibili, dar sper că Trevor nu știe asta.

— În orice caz, am mai făcut asta. Așa am supraviețuit în săptămânile acelea în care am fost dată dispărută. M-am adăpostit în bârlogul unui urs. *Îmi amintesc.*

Îi spun totul: cum sora mea m-a făcut să îl împușc pe ursul albinos rar cu care mă împrietenisem, cum am fugit în pădure după ce l-am ucis, căci mi-era teamă că ea mă va împușca, cum mi-a ținut cald ursul adormit. Nu îi spun că

Ursul Alb a fost cel care m-a avertizat să fug sau că un corb m-a condus în cele din urmă până acolo, în siguranță.

— Incredibil, spune el, când termin. Aș vrea să am un creion.

— Nu îți face griji. După ce se termină asta, promit că îți voi oferi un interviu exclusiv.

Se așterne tăcerea. Tremur.

— Frig? întreabă el.

Își extrage brațul dintre noi și îl strecoară pe după umerii mei, lăsându-l acolo.

— Sunt okay. Doar că…

Mă opresc. Căci, adevărul este că povestindu-i lui Trevor despre fuga mea prin pădure, în ziua în care au murit părinții mei, au ieșit la suprafață alte amintiri, un vălmășag de imagini și emoții care nu se leagă încă.

— Șșș. Lasă-mă să mă gândesc.

Închid ochii, las sunetele și imaginile care îmi inundă mintea să capete contur și să se coaguleze și mă zgudui. Ce i-am povestit lui Trevor nu este tocmai corect. Căci, după ce l-am împușcat pe Ursul Alb, am fugit, dar, *înainte* să mă îndrume corbul spre bârlogul ursului, m-am întors la poligonul de tragere. Nu știu de ce. Posibil să o fi făcut, deoarece, cu cât mă îndepărtam mai tare, cu atât mai mult nu-mi venea să cred că Ursul Alb era cu adevărat mort. Poate că voiam să mă întorc să verific. Îmi dau seama acum că a fost un lucru periculos și nesăbuit, ținând cont că sora mea era probabil încă la poligonul de tragere, cu o pușcă, însă, la momentul acela, nu gândeam clar. Când m-am apropiat, am auzit voci. M-am lăsat în patru labe, apoi m-am târât prin vegetație cât de aproape am îndrăznit, pentru a privi și a asculta.

I-am văzut pe părinții mei, pe Diana și Charlotte. Toată lumea arăta spre Ursul Alb și țipa. Mama se uita spre pădure și mă striga. Dar, înainte să apuc să răspund, Charlotte l-a împușcat pe tata. Mama a țipat, a dat fuga la tata și s-a aruncat

deasupra lui. Diana a îndreptat pușca spre mama noastră. Mama era în genunchi.

„Fă-o”, am auzit-o pe Charlotte spunând clar. Sora mea a apăsat pe trăgaci.

Îmi vine să vomit. *Am fost acolo.* Am văzut totul. Am asistat la uciderea părinților mei. Nu este de mirare că am combinat moartea Ursului Alb cu morțile părinților mei. Trei morți într-o succesiune rapidă ar fi îndeajuns pentru a duce pe oricine pe buza prăpastiei, ca să nu mai spunem pe un copil de unsprezece ani. Mă minunez de fragilitatea memoriei, de felul în care mintea mea a deformat amintirea și m-a plasat în scenă ca participant, în loc de observator. Dar acum știu adevărul. *Îmi amintesc.*

— Frig? întreabă Trevor, când tremur din nou.

Încuviințez, în tăcere. Mă trage mai aproape. Mă sprijin de el, îmi odihnesc capul pe umărul lui, în timp ce procesez enormitatea lucrurilor pe care tocmai le-am aflat. Am știut întotdeauna că sora mea este rea. Am știut că atunci când alegea să fie vrăjitoarea, când ne jucam de-a Hansel și Gretel sau când voia să fie mama vitregă în Albă ca Zăpada sau regina cea rea în Frumoasa Adormită, rolurile acestea se potriveau cu firea ei. Nu mi-am dat seama că și Charlotte era la fel de rea. Obișnuiam să cred că Charlotte este lacheul surorii mele, servitoarea ei de încredere, a cărei dorință era să o slujească. După ce am crescut și am aflat despre diverse tulburări de personalitate la spitalul de psihiatrie, mi-a fost chiar milă de ea. În mod clar, suferea de tulburare de personalitate dependentă: dificultate în luarea deciziilor de zi cu zi, cum ar fi ce să mănânce și ce să poarte, tendința spre pasivitate, de a le permite altora să ia inițiativa și de a-și asuma responsabilitatea pentru zonele majore din viață – toate se potriveau.

Dar acum înțeleg cu adevărat gravitatea servituții ei. Charlotte l-a ucis pe tata. Am văzut-o.

Mătușa și sora mea merită una pe alta mai mult decât mi-am dat seama.

Ce nu merită este să continue să trăiască în casa mea. Trebuie să spun povestea a doua ucigașe care trăiesc fericite până la adânci bătrâneți la cabană, în timp ce oamenii pe care i-au ucis zac sub albăstrelele de sub deal.

Mă gândesc la cuvintele pe care Diana mi le-a scrijelit pe burtă. Trebuie să trăiesc. Sunt singura care le poate face dreptate.

Pentru că *așa* se termină povestea lor.

30.

Așteptăm în bârlog foarte mult timp. Mă doare spatele, la fel și fundul, am furnicături în picioare, iar tălpile mi-au amorțit. Trevor este ghemuit lângă mine, cu brațul în jurul umerilor mei și cu capul îndoit într-o parte, căci bârlogul este prea mic pentru el să stea în capul oaselor. Trebuie să îl doară gâtul la fel de tare pe cât mă dor pe mine picioarele, însă nu se plânge, nu găsește acuzații, nu-și dă cu presupusul și nu chestionează ce facem sau de ce. Are încredere în mine.

Aș vrea să fiu la fel de sigură pe mine. Nu pot să nu-mi fac griji că

Diana ne urmărește, după cum am bănuit și se gândește la cu totul altceva. Când mă gândesc la toate momentele în care credeam că știu ce avea să facă și nu am știut, la toate momentele când am crezut că i-o luasem înainte, iar apoi mă punea cu botul pe labe, nu pot să nu am îndoieli. Mă simt captivă și vulnerabilă. Nu pot să nu mă gândesc întruna la Scotty. Aș vrea să-mi fi luat rămas bun de la el.

Minutele se scurg greu. În cele din urmă, se aude scrâșnetul cauciucurilor pe pietriș. Fac o mică deschizătură în crengile care acoperă intrarea în bârlog și trag cu ochiul afară. Un jeep verde închis, identic cu al lui Trevor, trece încet pe lângă. Poate că *este* al lui. Nu-mi amintesc dacă a luat cheile. Câteva minute mai târziu, jeepul se întoarce din direcția în care a dispărut și trece din nou pe lângă noi. Nu știu dacă o face pentru că știe unde suntem și umblă în sus și în jos pe drumul de acces ca să ne chinuie sau dacă încă ne caută. Presupun că urmează să aflăm.

— Crezi că știe că suntem aici? șoptește Trevor după ce jeepul trece pe lângă noi a treia oară.

— Nu avem de unde să știm. Stai liniștit. Mai bine să așteptăm mai mult decât un îndeajuns.

— Nu este nevoie să șoptești, spune Diana deodată. Îmi sare inima, apoi îmi stă în loc. Știm că sunteți acolo. Data viitoare când vreți să vă ascundeți, nu mai purta cămașă roșie.

Trevor mă strânge de umăr, ca și când ar spune că nu este vina mea și duce un deget la buze. Aș vrea să nu fi fost atât de generos. Eu ne-am băgat în haosul aceasta. Acum depinde de mine să găsesc o soluție pentru a scăpa.

— Stai aici, șoptesc. Pe mine mă vrea. Nu o lăsa să te vadă. Orice s-ar întâmpla, nu te mișca.

Dau deoparte crengile și mă strecor afară.

Diana așteaptă cu pușca. Ridic mâinile în semn de predare și mă dau într-o parte, ca să le distrag atenția de la Trevor. Jeepul este parcat pe drum. Charlotte se sprijină de el cu o pușcă în mână, arătând exact ca Bonnie, pentru care Diana este Clyde. Ajutând și susținând crima iminentă a surorii mele.

— Okay. M-ai găsit. Acum ce?

Diana gesticulează cu pușca.

— Acum prietenul tău.

— Trevor? Nu este aici. A sărit peste gard și s-a dus după ajutor. Scutur din cap, sperând că este un semn convingător de sfidare. Nu ar fi trebuit să dezactivezi poarta.

— Ce-ar fi să ne asigurăm?

Diana trage de două ori în bârlog, într-o succesiune rapidă.

Charlotte icnește. Abia mă abțin să nu țip. Îmi încleștez pumnii, îmi mușc buza. Dacă îmi scapă cel mai mic indiciu că știu că Trevor este înăuntru, va trage din nou în el.

Din bârlog, nu se aude niciun sunet. Nicio mișcare. Trevor este mort. A murit din pricina mea. Acum voi muri și eu.

— Verifică, îi spune Diana lui Charlotte.

Charlotte trece pe lângă noi, printre arbuști, se lasă în patru labe și se uită înăuntru.

— Este goală, spunea ea, iar în voce i se citește uimirea. Se lasă pe călcâie și scutură din cap. Nu este aici.

Nu pot să cred. Bineînțeles că Trevor este înăuntru. Mort sau rănit, nu știu. Dar trebuie să fie viu, căci, dacă ar fi mort, de ce ar spune Charlotte că nu este acolo? Ne acoperă. Nu s-a dat complet de partea întunericului.

Încă mai are conștiință.

— În fine, zice Diana ridicând din umeri. Gesticulează cu pușca spre drum. Mergi.

Nu mă clintesc. Dacă fac cum spune, nu voi părăsi niciodată proprietatea vie. Habar n-am cât de rău este rănit Trevor, dacă va supraviețui, dacă va scăpa. Sper că este bine și că va investiga uciderea părinților mei și a mea, că va scrie adevărul despre tragedia care mi-a distrus familia. Sper că Diana mă va îngropa alături de părinții mei. Sper… Sper…

Nu. Nu pot să mă dau bătută. Nu se va termina, atât timp cât mai respir.

Scutur din cap din nou. De data aceasta, sfidarea mea este reală.

— Nu. Nu plec nicăieri, până când nu îmi spui totul. Îmi datorezi asta.

— Nu îți datorez nimic.

— *Am fost acolo.* V-am văzut pe tine și pe Charlotte ucigându-i pe părinții noștri. M-am întors după ce l-ai ucis pe Ursul Alb și m-am ascuns în pădure. *V-am văzut.*

— Așa, ne-ai văzut. Și ce dacă. Ce mai este de știut?

— Vreau să știu cum ați convins poliția, tu și Charlotte, că părinții noștri au murit, după ce unul a fost omorât, iar celălalt s-a sinucis. Mă uit la multe filme cu crime. Nu este ușor de realizat.

— O, este mult mai ușor decât ai crede, intervine Charlotte. Mai ales când complicea ta la crimă este tot atât de deșteaptă ca sora ta.

Este *mândră* de rolul pe care l-a jucat în moartea părinților mei – a propriei sale surori? Sau doar se preface că este de partea Dianei pentru a o induce în eroare?

— După ce i-am ucis, le-am încărcat cadavrele într-un ATV și i-am adus acasă, pregătind scena din holul din față, continuă Charlotte. Mama ta fusese împușcată cu pușca Dianei, așa că am tras în cadavrul tatălui tău cu Magnum-ul, ca să pară că aceeași pușcă i-a omorât pe amândoi, apoi ne-am șters amprentele, am pus amprentele lui pe pușcă și am lăsat-o lângă el. Ba chiar ne-am șters mâinile de palmele lui, ca poliția să găsească reziduuri de praf de pușcă pe ele. Nu am avut ce face cu sângele de la poligonul de tragere, dar ne-am gândit că dacă va fi găsit de poliție, vor presupune că îi aparținea Ursului Alb. Și exact așa s-a întâmplat.

— Oamenii sunt proști, spune Diana.

Ținând cont cât de ușor au reușit ea și Charlotte să înșele niște profesioniști, în cazul acesta, trebuie să fiu de acord.

— Diana intenționa să te urmărească și să te ucidă și pe tine, îi dă înainte Charlotte. Te-am căutat o grămadă de timp până să ne dăm bătute și să anunțăm uciderea mamei tale. Ulterior, după ce ai ieșit din pădure și ai ajuns la spitalul de nebuni și ne-am dat seama că amintirile ți se șterseseră, nu a mai fost necesar să te ucidem.

„Până acum”, ar fi putut adăuga. Relatarea detașată de către Charlotte a morții părinților mei mă îngheață. Cum a putut să trăiască în toți acești ani, știind ce făcuseră? Am petrecut cincisprezece ani împovărată de vină, într-un spital de boli mintale, fiindcă am crezut că mi-am ucis mama *accidental.* Cu cât ar fi mai rău pentru cineva care ar fi ucis deliberat? Aș vrea să îi spun atâtea, să o întreb o mulțime de lucruri. „De ce l-ai ucis pe tata? Ce s-a întâmplat cu tine? Când te-ai schimbat?” Mătușa Charlotte pe care mi-o

amintesc era amuzantă și bună. Îmi citea povești, mă ducea la săniuș, m-a învățat să desenez. Imposibil să cred că a devenit atât de coruptă de dragostea ei pentru sora mea, încât să o ajute să mă vâneze și să mă ucidă, fără să-i pese mai mult decât dacă aș fi fost un iepure. Cu toate acestea, iată-ne aici.

— De ce faci asta? Ce ți-am făcut? Te-am iubit, spun eu.

Charlotte este încă veriga slabă. A mințit legat de Trevor ca să îl protejeze. Trebuie să ne ajute acum.

— Ajunge, spune Diana. Gesticulează din nou spre drumul de acces. Mișcă.

— Nu vreau, spun, nu doar pentru că mai am întrebări, ci pentru că, în momentul în care fac cum îmi spui, sunt moartă. Nu s-a terminat. Trebuie să știu *de ce.* De ce i-ai ucis pe părinții noștri. De ce ai ucis-o pe fata aceea în parcul de pe marginea șoselei.

— De ce nu? Nu însemna nimic pentru mine.

— Iar Max? Charlotte știe că l-ai ucis și pe el?

Îmi joc ultima carte, care este ultima amintire lipsă, și funcționează.

Charlotte se face albă ca varul.

— Stai. Ce spui?

— Spun că îmi amintesc *tot* ce am văzut în ziua aceea. Diana l-a ucis pe Max. După ce l-a împușcat pe Ursul Alb, Max a venit alergând în poiană – fiindcă a auzit foc de armă, îmi imaginez. S-au certat, iar Diana l-a împușcat.

— Nu cred. Charlotte se uită la Diana. Spune-mi că nu este adevărat.

Diana ridică din umeri.

— Bineînțeles că l-am ucis. Avea să ne distrugă planurile. I-am ascuns cadavrul în pădure, înainte de a-mi ademeni părinții la poligonul de tragere, apoi m-am întors mai târziu și l-am îngropat. Zâmbește. Micul nostru cimitir de familie este mult mai aglomerat decât știi.

— Cum *ai putut?* țipă Charlotte. *Te-am iubit. Am ucis* pentru tine! Acum aflu că în timp ce… făceam asta… iubitul meu zăcea mort la nici cincisprezece metri distanță? L-am iubit! Urma să ne căsătorim!

Îndreaptă pușca spre sora mea. Îi tremură mâinile.

— Ești rea. Oribilă. Mârșavă. Nu pot să cred că te-am iubit vreodată.

— O, te rog, spune Diana, cu vocea plină de dezgust.

Ridică pușca și trage, înainte ca eu sau Charlotte să apucăm să reacționăm.

Charlotte cade și rămâne nemișcată.

Nu pot să cred. Charlotte este moartă. Tocmai am asistat la încă o crimă.

Și urmez eu.

Apoi, cu colțul ochiului, văd mișcare. La început, cred că este Trevor. Este viu. Gloanțele Dianei doar l-au rănit și, slăbit de durere, șoc și sângele pierdut, s-a târât din bârlog căutând ajutor.

Doar că nu este Trevor. Este ursul. Imens. Impunător, sănătos și puternic. La fel de mare pe cât îmi imaginam. Își leagănă capul masiv dintr-o parte în alta, mormăie și face un pas către sora mea. Vreau să îl las să o ucidă pentru tot ce a făcut. Dar eu nu sunt sora mea.

Arăt spre el.

— În spatele tău. Ursul. S-a întors.

Diana zâmbește neîncrezătoare.

— Serios. *Uită-te.*

Se întoarce. Ursul se ridică pe picioarele din spate și bate aerul cu labele, apoi se lasă la pământ și mormăie încet. Ea trage. El se ridică pe labele din spate, își duce ghearele la piept și mormăie cu putere. Își dă drumul în patru labe și se apropie.

Diana trage din nou. Ursul continuă să înainteze. Nu înțeleg. L-a ucis pe Ursul Alb cu două gloanțe bine țintite, trase cu Remington-ul

meu, însă împușcături multiple cu o pușcă mai mare și mai puternică nu doboară ursul acesta.

Privesc, de-a dreptul fascinată, cum ursul care ar fi trebuit să fie mort continuă să alerge către sora mea. Blana lui devine din ce în ce mai albă. Diana trage iar și iar. Însă ursul nu se oprește. Când sare pe sora mea și își înfige dinții în ea, este complet alb.

Îmi acopăr ochii. Aștept să țipe. În schimb, strigă un corb.

Deschid ochii. Ursul nu este alb. Sora mea nu este moartă. Este o iluzie. O altă viziune. Un truc al luminii. Sunt doar eu, un urs negru mort și sora mea trăgând ca dementa în cadavrul lui.

Plonjez după pușca Charlottei, fără să mă gândesc, mă culc la pământ în spatele cadavrului ei și trag.

Diana cade.

Nu se ridică.

— Trevor! strig, când în pădure se așterne tăcerea.

Alerg la bârlog și mă uit înăuntru.

Dar bârlogul este gol, într-adevăr.

Charlotte nu mințea. Trevor a dispărut.

Cad în genunchi, îmi pun capul în mâini. Eram atât de sigură că Trevor este înăuntru, atât de sigură că Diana îl ucisese sau îl rănise. Nimic nu se leagă. Poate că nimic din toate acestea nu este real. Poate chiar sunt nebună. Poate locul meu este într-un spital de nebuni, la urma urmelor.

Iar apoi Trevor stă deasupra mea. Întinde mâna și mă ridică în picioare.

— Ești okay?

Îmi îndepărtează părul de pe față, mă ia în brațe și se uită în jos, la mine. Citesc grijă, afecțiune, neliniște și încă ceva. Ceva ce nu sunt încă pregătită să numesc.

— Cum ai…? Nu înțeleg…

— După ce ai ieșit din bârlog și vorbeai cu sora ta, nu m-am simțit în siguranță, așa că am ieșit prin

spate. Era o adâncitură în spatele copacului, așa că m-am rostogolit în ea și am pus niște crengi peste mine. Se uită în jos la hainele lui. Era puțin umed.

— Nu pot să cred că ești bine.

— Îmi pare rău pentru mătușa și sora ta.

— Și mie.

Mă uit la cadavrul distrus al Charlottei, mă gândesc cum a încercat să mă ajute, mă gândesc cum l-a omorât pe tata. Nu era complet rea. Nici pe de-a întregul bună. Mă gândesc cu câtă ușurință am împușcat-o pe sora mea. Poate că suntem cu toții câte puțin din ambele.

Iau pușca de unde am lăsat-o și o răsucesc în mâini. Recunosc urmele tocite de pe patul puștii. Pare cumva potrivit ca Remington-ul pe care l-am folosit pentru a o împușca pe sora mea să fie al meu. Sora mea era o ucigașă. Acum sunt și eu.

— Nu îți face griji, spune Trevor. Am văzut ce s-a întâmplat. A fost autoapărare. Le voi spune polițiștilor asta. De fapt…

Bagă mâna în buzunarul gecii și își scoate reportofonul.

— Serios? Ai înregistrat totul?

— Nu aș fi cine știe ce reporter dacă nu aș fi făcut-o. Zâmbește larg. Haide. Hai să plecăm de aici.

Pornim spre cabană.

— Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să dăm drumul curentului electric care alimentează poarta de securitate. Apoi, putem porni cu mașina spre autostradă, să sunăm la poliție.

„Cra-cra-cra, cra-cra-cra”, strigă corbul, în semn de avertisment. Mă răsucesc pe călcâie.

Diana s-a rostogolit pe burtă și s-a sprijinit în coate.

Pușca ei este îndreptată spre Trevor.

— Culcat! țip și îl împing.

Ne rostogolim la pământ.

Glonțul care l-ar fi ucis trece pe deasupra capului său.

Diana scoate repede cartușul și încarcă altul. Sar în picioare. Răsucesc pușca cu care Charlotte nu a apucat niciodată să tragă în direcția ei, țintesc cu grijă și apăs pe trăgaci.

Glonțul lovește exact unde intenționam. Nici nu m-aș fi așteptat altfel. Am o țintă grozavă.

31.

CINCI ANI MAI TÂRZIU

Rachel

După ce totul s-a terminat, am încercat să trăiesc singură la cabană. Toată lumea a spus că nu ar trebui să o fac. Au spus că prea multe lucruri rele se întâmplaseră aici, muriseră prea mulți oameni și cel mai bine pentru mine ar fi fost să vând și să îmi văd de viață. Unii credeau că ar trebui să plec din U.P. cu totul. Să plec cât de departe pot de trecutul meu și să încep o viață nouă. Când i-am întrebat unde credeau că ar trebui să încep această nouă viață, ce ar trebui să fac și cum ar trebui să procedez, răspunsurile erau mult mai puțin specifice. Singurul lucru cu care părea să fie de acord toată lumea era că nu ar trebui să locuiesc la cabană.

Așa că, bineînțeles, a trebuit să le dovedesc că se înșală. Nu doar încăpățânarea m-a făcut să încerc. Era casa mea. Cabana și pământul sunt în familia mea de generații întregi. Mi-a plăcut enorm să locuiesc aici, înainte ca totul să se destrame și am avut multe amintiri fericite. Munca mamei mele era aici și speram să o continui.
Părinții mei sunt îngropați aici, ca și fratele meu nenăscut.

Am rezistat o săptămână. O parte din problemă era că amintirile amenințau să mă copleșească, așa cum prezisese toată lumea. Dar motivul mai mare eram eu. După ce Diana a ucis-o pe mătușa Charlotte, iar eu, la rândul meu, am tras în ea, m-am simțit confuză. Neliniștită. Rațional, știam că sunt liberă să fac ce doresc, însă părea că nu pot merge mai departe. Cred că eram atât de obișnuită să gândesc că nu eram bună de nimic, încât îmi

venea greu să accept că nu numai că aveam un viitor, ci și că meritam unul.

Cealaltă problemă, cu locuitul la cabană, era că părea că părinții mei nu erau gata să plece. Ori de câte ori intram într-o cameră sau luam colțul, mama și tata citeau pe scaunele lor, lângă foc, umpleau lada cu lemne, găteau cina sau vorbeau despre ce văzuseră, făcuseră sau aflaseră în ziua aceea. Uneori, îi surprindeam râzând de vreo prostioară făcută de mine, ca atunci când am uitat să deschid pompa și rezervorul de apă s-a golit sau când nu mi-am dat seama că, înainte de a putea să faci focul în sobă, trebuia să deschizi capacul spre horn, iar bucătăria s-a umplut de fum. Alteori, îi surprindeam ținându-se în brațe și sărutându-se. Noaptea, îi auzeam vorbind încet în dormitorul lor, când credeau că nu îi aud.

După o săptămână, mi-am luat o cameră la un motel. Am stat acolo trei luni. Cu toate acestea, mă întorceam la cabană în fiecare zi. *Voiam* să învăț cum să trăiesc în locul în care crescusem, voiam să preiau cercetările mamei mele, nu doar din dragoste și respect pentru ea și în memoria ei, ci și pentru că iubesc ursii cu adevărat și iubesc ce făcea ea. Știam că trebuia să las fantomele părinților mei să se odihnească, dar, în schimb, vorbeam cu ei când mă simțeam singură sau când aveam nevoie de sfaturi, căci păsările, insectele și animalele încetaseră să îmi mai vorbească.

Nu am spus nimănui că îmi era greu. Dar, cumva, Trevor știa. Când s-a oferit să stea la cabană pentru a mă ajuta în timpul tranziției, am spus da. Dintr-una într-alta, iată-ne aici, cinci ani mai târziu.

— Mi-e foame, spune fiica noastră acum, când ne ghemuim în turnul de observație, uitându-ne la ursoaica neagră și la puii ei, ce se hrănesc în locul în care le pun mâncare, la patru metri distanță. Putem să mergem acasă, vă rog?

Fiica noastră spune mereu „te rog” și „mulțumesc”. Este un copil foarte manierat. Mama ar fi iubit-o.

— Încă puțin, răspunde Trevor. Și mie, și mamei ne este foame, dar Miezul Nopții ne va spune când este timpul să plecăm.

Miezul Nopții nu este un nume tocmai original pentru un urs negru, dar fiica noastră nu avea decât doi ani când a numit-o astfel. Nici Ursul Alb nu era un nume tocmai original sau creativ. Miezul Nopții este fată, are patru ani, ca și fiica noastră, singura supraviețuitoare din trei frați, care s-au născut în primăvara în care am preluat cercetările mamei. Puiul cel mai mic s-a înecat, când a căzut de pe un buștean, în timp ce familia traversa un pârâu, iar celălalt a murit din pricina unei răni cu care s-a ales când a căzut dintr-un copac și care s-a infectat. Lumea este dură pentru urși.

După ce Miezul Nopții și-a condus puii în pădure și noi ne-am întors la cabană, fiica noastră aproape că doarme pe ea. Intrăm pe ușa din lateral. Bucătăria este caldă și primitoare. Pe sobă clocotește încet o oală cu ceea ce miroase a tocană de vită. Lângă ea, o oală mai mică, cu varianta vegetariană, pentru mine.

Scotty stă pe vechiul meu loc la masa din bucătărie.

— Ursa! strigă el când mă vede și flutură din mâini.

Lynette – îngrijitoarea, terapeuta și profesoara lui Scotty, bucătarul nostru șef și cea care ne spală sticlele, cum îi place să-și spună – zâmbește și îi răvășește părul. Îi plătim o mică avere să locuiască la cabană și să aibă grijă de Scotty, dar când mă gândesc la toți anii în care el a suferit la spitalul de psihiatrie și la faptul că locuința pe care Trevor i-a găsit-o la jumătatea drumului nu era cu mult mai bună, merită cu vârf și îndesat.

— Vrei să pun eu copiii la culcare astă-seară? întreabă Trevor după ce terminăm de mâncat.

Îi numim „copiii”, deși fiica noastră are patru ani, iar Scotty are patruzeci și trei. Lui Scotty îi place la nebunie. În mod normal, îmi place să o pun eu pe fiica noastră la culcare și să îi citesc povești, așa cum făcea mama cu mine, dar mi-e greu să urc scări. Cel de-al doilea copil al nostru trebuie să se nască de pe o zi pe alta. Încă o fată. Raven așteaptă cu nerăbdare să aibă o soră.

— Ai vrea? Ar fi grozav.

Trevor o ridică pe fiica noastră pe umeri și galopează pe scări. Lynette îl urmează mai încet, cu Scotty. „Doamna Eklund”, o numește Scotty. Deși sună „na-ec-lun”, chiar și Raven înțelege.

Spăl vasele și le pun la loc, apoi mă așez pe scaunul mamei, în fața focului. Nu mi-aș fi putut imagina vreodată că într-o zi voi locui la cabană, cu familia mea tot mai mare, că mă voi căsători cu studentul aspirant la jurnalism, a cărui sete după o poveste avea să mă elibereze în cele din urmă, că îi vom oferi un cămin fratelui său și celui mai bun prieten al meu, că îmi voi lua licența în biologie la Northern Michigan University, așa cum voise mama mereu și că soțului meu i se va oferi un post de profesor la aceeași universitate, datorită articolului nominalizat la premiile Pulitzer, pe care l-a scris despre familia mea, pentru *The New York Times*.

Uneori, mă deranjează că acuzația de crimă de gradul doi, pe care a primit-o Diana pentru împușcarea lui Charlotte, a fost redusă la omucidere. Dar procurorul ne-a explicat că, în instanță, exista întotdeauna un risc, din cauza posibilității ca juriul să o achite, pe când acceptarea înțelegerii garanta că sora mea va petrece următorii cincisprezece ani în închisoare.

Îmi fac griji și pentru ce va face când iese. Nu își mai poate folosi brațul drept, de când am împușcat-o în umăr și nu mai poate picta. Nu pot să nu mă gândesc că, fiindcă i-am luat ceva ce iubea, se va întoarce să îmi ia ceva ce iubesc.

Avocatul nostru spune că Diana ar putea fi acuzată pentru moartea fetei în parcul de lângă șosea sau a băiatului care s-a înecat în piscina familiei, deși recunoaște că sunt șanse mici. Mai este și înregistrarea lui Trevor, în care recunoaște că i-a omorât pe părinții noștri, ceea ce ai crede că este un mare atu, dar, dintr-un motiv sau altul, nu este. Este bine că avem zece ani să găsim o soluție.

Între timp, sunt mulțumită să stau în scaunul acesta și să mă bucur de foc, în vreme ce Ursul Alb stă lângă mine, cu labele puse la loc, întinse ca într-o binecuvântare. Fericirea mă învăluie ca o mantie. Uneori, cred că este mult prea mult; că aici, în această frumoasă cabană de vânătoare, făcând o muncă cu sens, pe care o îndrăgesc, cu sprijinul unui soț la care nu am visat vreodată și ocupându-mă totodată de familia care se va mări, am primit mult mai mult decât merit. Apoi mă gândesc la toate situațiile prin care am trecut, pentru a ajunge în punctul acesta și decid că, dacă Universul încearcă să compenseze tot ce am pierdut, mai are multe de făcut.

Dar, de cele, mai multe ori, nu zăbovesc asupra trecutului. Nici măcar nu mă gândesc la viitor. În schimb, aleg să trăiesc în prezent și să mă concentrez asupra tuturor lucrurilor bune pe care le am.

Căci, de ce nu ar avea povestea mea un final fericit?

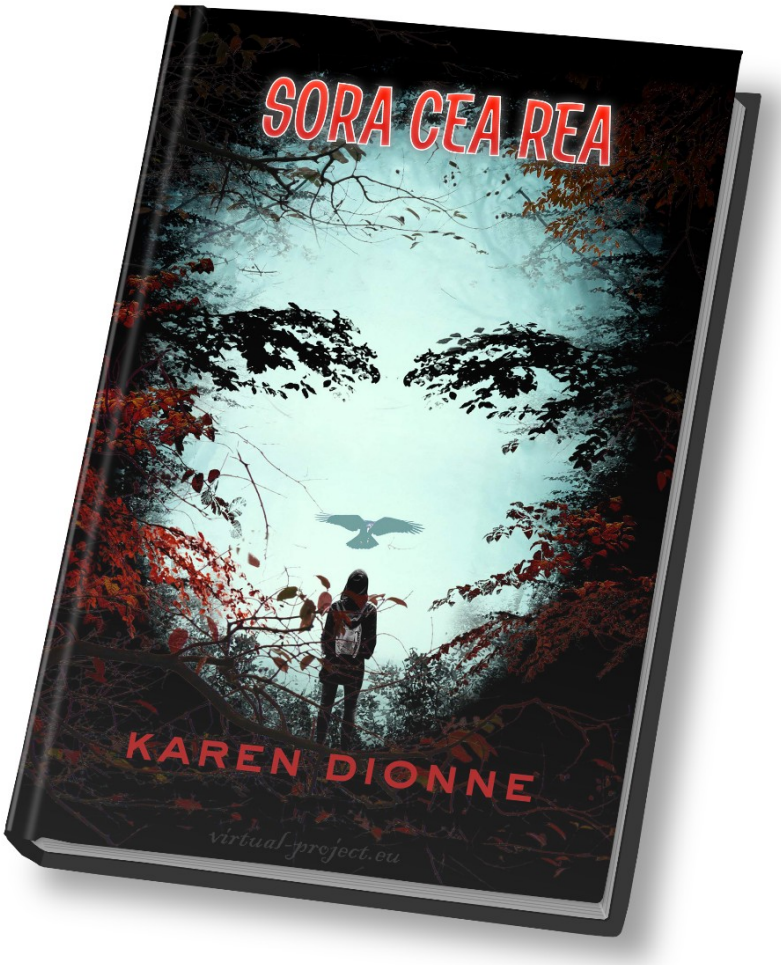

virtual-project.eu

violin

[1] University of Michigan (n.r.).

Table of Contents

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.

Table of Contents

1. 4
2. 7
3. 22
4. 31
5. 39
6. 50
7. 59
8. 71
9. 80
10. 88
11. 99
12. 107
13. 118
14. 128
15. 136
16. 150
17. 162
18. 175
19. 184
20. 197
21. 206
22. 218
23. 230
24. 239
25. 247
26. 254
27. 258

28. 264
29. 271
30. 276
31. 285